

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/31 • 10 Ağustos 2007 • 50 YKr

THY, Telekom, tekstil...

**Sermayenin saldırılarına
karşı mücadele kararlılığı!..**

**Kazanmak için
birleşik
mücadele!**

**Sandıktan çıkan başarının ve
istikrar beklentisinin sınırları**

**Sendika bürokratları sermaye
hükümetinden umutlu!**

Tekstil'de grev kapıda...

Öncü işçiler görev başına!

Seçimler ve yeni dönem / 1

**22 Temmuz seçimleri ve
rejim krizi**

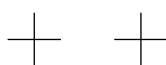
Bir yeni korku:

Küresel ısınma ve susuzluk

Yüksel Akkaya

www.kizilbayrak.net

İÇİNDEKİLER

Sandiktan çıkan başarının ve istikrar beklentisinin sınırları...	3
Cumhurbaşkanı seçememe krizi sürüyor...	4
Anayasa değişikliği tartışmaları neyi gizliyor?	5
MHP cephesinde değişen bir şey yok...	6
İki dönem, iki yemin!	7
Meclise kapağı atan liberal solun burjuva siyasetinde konum arayışı...	8
Sendika bürokratları sermaye hükümetinden umutlu!	9
Tekstil'de grev kapıda...	
Öncü işçiler görev başına!	10
THY çalışanları kazanacak!	11
Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçın'le THY'deki grev süreci üzerine konuştuk.....	12
Telekom işçilerinden mücadele kararlılığı!	13
Yapı Yol- Sen Anadolu Şubesi Eğitim ve Basın Yayın Sekreteri Halil Tümtürk ile konuştuk.....	14
İşçi-emekçi hareketinden...	15
Seçimler ve yeni dönem - 1	
22 Temmuz seçimleri ve rejim krizi. (Orta sayfa).....	16-17
Bir yeni korku: Küresel ısınma ve susuzluk	18
Susuzluğun sorumlusu sömürücü asaklardan kurtulalım!	19
ODTÜ Teknokent...	20
BM Güvenlik Konseyi Darfur'a "barış gücü" gönderecek.....	21
Ortadoğu halklarına saldırı hazırlığı.	22
Kasap Sharon'un hayali revaçta.	23
Filistin, Irak ve Lübnan'da mikro ve kanton devletler kuruluyor... / 2	24-25
Rejim, seçimler ve AKP.....	26
24-25-26 Ağustos'ta Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde buluşalım!.....	27
Nagazaki ve Hiroşima'da ölen kimdi?.	28
Emperyalist barbarlığı yıkmadıkça Hiroşima son olmayacak!.....	29
Günlük Kızıl Bayrak sitesinin Temmuz ayı rakamları.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/31 ● 10 Ağustos 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52

Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Havayollarındaki TİS'te uyuşmazlık grev aşamasına gelince, bu kez de patronun 'oylama' oyunu devreye girdi. Sendikanın itirazlarına rağmen grev oylaması uygulamaya kondu. 4 gün sürecek bir grev oylamasıyla yeni bir manevranın peşindeler. Çeşitli baskı, tehdit, santaj ve rüşvet vb. yöntemleri kullanarak grev oylamasının 'hayır' olarak çıkması için boş durmuyorlar.

Yine tekstilde ve haber sektöründe uyuşmazlıklar greve doğru evrilmiş bulunuyor. İstisnasız tüm sektörlerde, asalak patronlar, kölelik koşullarını TİS'lere yazdırmaya/onaylatmaya çalıştıklarından, sendikalı işçiler de direnme yolunu seçmiş görünüyor.

TİS'ler ve grev tartışmalarının hareketlendirdiği bu sektörlerde ilgi daha da yoğunlaştırılmalı, gerekli müdahaleler zamanında yapılmalıdır. Ayrıca her yerellikteki gelişmenin zamanında günlük sitemize ve gazetemize ulaştırılması da, her zamanki gibi önem taşıyor.

Grev sürecindeki işletmelerin birinde yaşanacak olumlu bir gelişmenin, diğerleri üzerinde moral etkisi olacağı açıktır. Öte yandan, olumsuz her gelişme, patronun veya devletin herhangi bir saldırısı durumunda da, bir sınıf dayanışması örebilmek gerekiyor. Bunların hepsi ise zamanında, yerinde ve doğru müdahaleleri gerektiriyor.

Diğer yandan, birincisi kitlesel ölümle sonuçlanan ve ardı ardına yaşanan iki trafik katliamı, mevsimlik işçilerin yaşamakta olduğu drama bir kez daha dikkat çekmiş bulunuyor. Sermaye sınıfı bir yandan işçileri kölece yaşama mahkum ederek sefaletin dipsiz kuyusuna iterken, diğer yandan iş güvenliği ile ilgili hiçbir önlem almadan hergün onlarca işçinin ölümüne neden oluyor.

Ağırlıklı olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşamakta olduğu toplumsal-sosyal sorunlar da giderek artıyor, ağırlaşıyor. Ankara'da içme suyu borularının ardı ardına patlaması sonucu pek çok evi su bastı, aileler perişan oldu. Bir yandan da artık süresi uzayan/sıklığı artan su kesintilerinin yarattığı perişanlık sürüyor. Bu böyle giderse eğer, pek yakında büyük kentlerde salgın hastalıkların başlayacağı uyarıları yapılıyor. Kuraklık, sadece çeşmelerden daha az su gelmesi şeklinde değil, ama, kıtlık ve pahalılık şeklinde de önce emekçileri vuracak. Kaldı ki, daha şimdiden gıda, sebze-meyve

fiyatları artmış durumda.

Sınıf devrimcileri düzen içi çatışmaların derinleştiği, işçi ve emekçilerinin toplumsal-sosyal-ekonomik sorunlarının gün geçtikçe büyüdüğü bir dönemde, ortaya çıkan mücadele dinamiklerini ve imkanlarını sınıf hareketine devrimci bir müdahalenin zeminine çevirebilmelidirler.

Bizler, işçi ve emekçi sınıfların tüm yaşam alanlarında bulunmak, durumlarını bilmek, yansıtmak ve onları her tür sıkıntıları üzerinden mücadeleye sevk etmek durumundayız. Sadece iş ve işyeri sorunları yetmez. Ek olarak, sınıf devrimcileri bu sorunlar temelinde sistemin kapsamlı teşhiri için de canlı ve etkili malzeme olarak değerlendirmeyi başarabilmelidirler.

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Sandıktan çıkan başarının ve istikrar beklentisinin sınırları

Egemenler arasındaki sürtüşme uzun bir süredir düşük yoğunluklu bir kapışma düzeyinde seyretmekteydi. Seçim sonuçları, işçi ve emekçi kitleleri yönetme becerisi bakımından büyük bir başarı göstergesi olsa da, sermaye cephesi içindeki bu kapışmaya bir çare olamadı. Daha ilk değerlendirmelerimizde vurguladığımız gibi, sandıktan çıkan tablo yalnızca söz konusu kapışmanın şiddetinde geçici bir zayıflama yaratabilirdi. Kendileri payına sandıktan çıkan siyasi ve moral yenilgi, rejimin asli sahiplerinden biri olan orduyu ve onun arkasında saf tutan kesimleri, geçici bir süre için dizginlemiş oldu.

Egemenler arası dalaşmanın kaderi ve yeni mevzilenmeler

Generallerin başını çektiği cenahın şimdilik dizginlenmesinde, AKP'nin seçimden aldığı sonucun tekeli sermaye ile neredeyse tüm emperyalist odaklarda yarattığı sevincin yadsınamaz rolü var. AKP'ye verilen dış desteğin özellikle ordu üzerinde nasıl bir basınç yarattığını tahmin etmek zor değil. Fakat toplumdan oy biçiminde verilen desteğe generallerin bile önem vermek durumunda kaldığı koşullarda oluşan bu basınca rağmen, yenilmiş sayılanlar tarafından yapılan açıklamalar, çıkar kapışmasının sertleşerek süreceğini göstermektedir.

Ayrıca oy desteğini beklentilerin çok üzerinde artırmış olan dinci partinin, temsil ettiği özel sermaye gruplarının çıkarlarından feragat etmesi için ortada hiçbir neden yok. Aynı şeyi, ideolojik anlayışı ve toplumsal yaşamda ve devlet aygıtında tuttuğu mevzileri büyütme amacı çerçevesinde daha kuvvetli bir şekilde ifade edebiliriz.

Dolayısıyla, sermaye cephesinin, sistemin doğasından kaynaklanan çıkar çatışması ve rekabetin ötesine geçen, bu açıdan bir zayıflık unsuru olan kapışması önümüzdeki dönemde de sürecektir. Bu açıdan aranan istikrar ne iyi ki sağlanamamıştır. Taraflar şimdilik iç düzenlemelerini yapmakla meşguller. Yeni oluşacak hükümet, meclis başkanlığı ve cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili tartışmalardan yansıyanlar ile ordu merkezli açıklamalar ve YAŞ kararları, seçim sonuçlarının bu düzenlemelerde esasa ilişkin bir değişiklik yaratmadığını göstermektedir.

“İstikrar” balonu ve bayram havasından yansıyan ne?

ABD, AB ve tekeli sermayenin “istikrar” temelindeki sevinci, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik çok yönlü saldırıların hız kesmeden sürecektir. Gerçekten de AKP hükümeti döneminde işçi ve emekçilere yöneltilen iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılar, darbe koşulları dışında hiçbir zaman olmadığı kadar pürüzsüz ve belli bir başarıyla yürütülmüştür. Üstelik bu saldırıların büyük bir kısmı geçmiştekilere rahmet okutacak kapsamdadır.

Yine de unutulmamalı ki, işçi ve emekçi kitleler bugünkü duruma, on yılları bulan bir saldırı silsilesi sayesinde getirildiler. Demek oluyor ki, başarı hiç de

tek başına hükümet olmaya koşulmuş AKP'nin becerikliliğiyle ilgili değildir. Şüphesiz ortada, sınıf mücadelesinin geliştirilmesi açısından büyük bir önem verilerek ele alınması gereken bir beceri var. Fakat bu beceri genel olarak burjuvazinin, onun toplam sınıf egemenliğinin, aynı anlama gelmek üzere sermaye diktatörlüğünün becerisidir. Bunun tam karşılığı da, bu toplumda işçi sınıfı ve emekçilerin sefalet içinde yaşamayı, korunması gereken bir normal durum saymalarıdır. Bir başka ifadeyle, kitlelerin açlıkla terbiye edilmiş olmalarıdır. AKP'ye verilmiş oyların ve seçime katılma oranının herşeyden önce böyle bir anlamı var.

Öte yandan, kendi başına yeterli çoğunluğa sahip bir hükümeti hizmete koşabilmenin bayram havası yaratmış olması, egemenlerin nasıl da zayıf bir durumda olduklarının itirafıdır aynı zamanda.

Bu zayıflığın temelinde öncelikle Türkiye kapitalizminin yapısal sorunları ve bu sorunları döne döne azdıran bağımlılık ilişkileri yatıyor. Sistem içindeki bu konumu, Türkiye'deki sermaye düzenini, emperyalist mali sermayenin düşük faizlerle akmak için spekülasyon alan aradığı son birkaç yılda, yüksek faizli borca katlanmak durumunda bıraktı. Sermayenin devlet mülkiyeti altında topladığı zenginlikler, yerli tekeli sermaye grupları aracılığıyla, onların bağımlı olduğu emperyalist tekellere kelimenin gerçek anlamıyla peşkeş çekildi. Ekonomi artık kesin bir şekilde bir borç ekonomisine, yeni borç akışı en ufak bir kesintiye uğradığında “son sürat bir arabanın duvara toslaması düzeyinde” etkilenecek bir ekonomiye dönüştü. Öte yandan, açlıkla terbiye edilmiş olsa da, tüm bu saldırı döneminin gerilimlerini ve patlama dinamiklerini bağrında biriktiren bir işçi sınıfı ve emekçiler olgusu orta yerde duruyor.

Kürt sorununun “istikrar”a etkileri

Sermaye iktidarının yaşadığı zayıflığın güncel planda çok daha etkili bir diğer etkeni ise, uluslararası boyutu çok daha fazla öne çıkan Kürt ulusal sorunudur. Bugün Kürt burjuva siyasi çizgisinin mecliste temsil edilmesi sermaye iktidarı için bir imkan gibi görünse de, durum bu kadar basit değildir. Şüphesiz ezilen bir ulusun parçası olarak, o ulusun özgürlük davasını kendi sınıf çıkarları uğruna kültürel kimlik kırıntıları düzeyine düşüren bir burjuva sınıf çizgisi ve ırkçı-şoven faşistler karşısında eğilip bükülmeye varan pratik siyaseti, ezen ulus egemenleri için büyük bir olanaktır.

Fakat Kürt sorununun özgünlükleri, dahası bugün emperyalist işgal ve zorbalığın burjuva devletler için geleceği kesin olarak belirsizleştirdiği Ortadoğu'da kazandığı mahiyet ve önem, bu imkanı egemenlere karşı bir silaha çevirmektedir. Bu hiç de, meclise giren partinin ya da daha genel planda liberal tasfiyeci platformuyla Kürt hareketinin isteği ve niyetiyle ilgili değildir.

Meseleyi bu hale getiren, sermaye iktidarının bu soruna dair, düzenin sınırlarına sığın her hangi bir çözüm imkanına ve platformuna, hatta en iğretisine bile sahip olmamasıdır. Türk devleti bu alanda tam

bir acz içindedir. Zira Kürt halkına, inkar ve asimilasyondan, hatta kendi yok oluşu pahasına yok etmekten, bugün bunun güncelleştirilmiş hali olarak sefaletten, baskıdan, aşağılamadan, zulümden başka verebileceği hiçbir şey yoktur. Tam da bu nedenle, bugüne kadar Kürt halkının devrimci enerjisinin ve özlendirmelerinin öğütülmesinde paha biçilmez rol oynayanların, en geri sınırlarda bir liberal reformist çizgideki kımıldanmalarını bile görülmemiş bir şovenizm histerisiyle karşıladı. Sermaye içindeki kimi kesimlerin, özellikle burjuvazinin AB'ci gruplarının Kürt reformizmiyle paralel çizgiyi dillendirmesi ya da daha emperyalist hayalleri olanların Güney Kürdistan'ı kesen emperyalist jargonları aldatıcı olmamalıdır.

Bir kez daha vurgulayalım ki, dünyanın ve bölgenin bugün içine itildiği kaynama ve belirsizlik hali, Türkiye'deki sermaye iktidarını Kürt sorunu konusunda tam bir çözümsüzlüğe mahkum etmiş bulunuyor.

Sermaye cephesinin manevraları ve devrimci görevler

Tüm hazımsızlıklarına rağmen rejimin temel kuvvetleri, DTP'nin meclise girmesinden iki yönlü yararlanmak isteyeceklerdir. Bir yandan PKK'nin Kürt halkı üzerindeki etkisini kırmaya, DTP'yi ya da Kürt burjuvazisini, Kürt halkı üzerinde etkinlik kuracak bir odak haline getirmeye ve böylece mevcut sınırlarda bile Kürt hareketini paramparça etmeye çalışacaklardır. Zira bu, “mücadele umudu tükenmiş bir halk” hedefine katkı sunan yegane tutumdur. Nitekim halihazırda yapılmakta olan, tüm sermaye partilerinin, medyanın, özellikle belli başlı kalemşörlerin topyekûn bir seferberlikle yöneldiği de budur. Öte yandan ise, sorunun gündemde daha fazla yer tutmasını, şovenizmi ve ırkçılığı sürekli beslemenin, en üst seviyede tutmanın dayanağı olarak kullanacaklardır. Böylece hem Kürt hareketini daha fazla terbiye edecekler, hem de işçi ve emekçi hareketini daha etkili bir şekilde saptırmış olacaklardır.

Kuşkusuz egemenlerin başarısını belirleyecek olan, öncelikle devrimci bir sınıf mücadelesinin gelişip gelişmeyeceğidir. Önümüzdeki dönemde sermaye iktidarının “istikrar”ını bozmayı, bu çerçevede yerli ve yabancı egemenler lehine görünen “imkanlar”ı onlara karşı silaha çevirmeyi, seçimin ardından bayram eden tüm kan emicilerin heveslerini kursaklarında bırakmayı hedefleyen devrimci bir siyasal faaliyet ve mücadele, tüm hayatı önemini korumaktadır.

Komünistlerin bundan anladığı, seçim çalışmasının kazanımlarını sınıf çalışmasının kuvvetlerine dönüştürerek, sermayenin AKP hükümeti eliyle yürüteceği ekonomik-sosyal yıkıma ve siyasal saldırılara karşı birleşik bir mücadele hattını örgütlemektir. Bu aynı zamanda Kürt halkına karşı, tam da onu devrimci mücadeleye kazanmak çerçevesindeki devrimci görevlerin daha ileri düzeyde yerine getirilmesi demektir. Zira devrimci bir sınıf mücadelesinin geleceği, geline yer de çok daha sıkı bir şekilde buna bağlıdır.

Cumhurbaşkanı seçememe krizi sürüyor

Basında ve siyasi çevrelerde cumhurbaşkanının nasıl seçileceği tartışmaları seçimler öncesi kaldığı yerden devam ediyor. Zaten meclisin bir anlamda ilk sınavı da bu olacaktır. Yüzde “47 oy aldık” diye böbürlenen AKP, buna rağmen generallerin dış göstermesi nedeniyle Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklamaktan kaçınıyor. Abdullah Gül’ün adaylığından vazgeçilmesi uzak bir olasılık değil. Zira, temel siyasal konularda son söz sermaye düzeninin kollayıcısı generallere ait. Bu da, bu ülkede “demokratik düzen”in nasıl işlediğini gösteriyor.

Türkiye yine cumhurbaşkanlığı seçimlerine odaklanırken, AKP yönetiminden Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığı adaylığına yönelik olumsuz sesler artmaya başladı. AKP Merkez Yürütme Kurulu’nda (MYK) yapılan değerlendirmede, bazı üyeler, Gül’ün adaylığının ve Köşk’e çıkmasının yeni gerilimler üretebileceğine dikkat çekerek, “aday olmamalı” mesajını verdiler. AKP kulislerinde MYK’dan çıkan “olmasın” mesajının Gül’ün kararını etkileyeceği, Başbakan Tayyip Erdoğan’ın da elini kuvvetlendireceği konuşuluyor.

AKP’nin yaklaşık beş saat süren MYK toplantısında, cumhurbaşkanlığı seçim süreci değerlendirildi. Başbakan Erdoğan, MYK üyelerine cumhurbaşkanlığı seçimi ve Gül’ün olası adaylığına ilişkin görüşlerini sordu. Toplantıda söz alan üyelerin bir kısmı, Gül’ün adaylığına güçlü bir itiraz yönelterek, adaylığının yeni dönemde yaratabileceği gerilimlere işaret ederek, kriz çıkabileceği uyarısında bulundu.

Gül’ün adaylıkta ısrarının seçim sonrasında yapılan “uzlaşma” çağrılarına aykırı bir içerik taşıdığına işaret edilen konuşmalarda, Gül’ün aday olmaması ve yeni bir cumhurbaşkanı adayı üzerinde uzlaşma sağlanması gerektiği vurgulandı. Buna karşılık bazı MYK üyelerinin de Gül’ün adaylığından vazgeçilmesinin partiyi taban nezdinde zor durumda bırakacağına dikkat çektikleri ve adaylığın devam etmesinin zorunlu olduğunu anlattıkları kaydedildi. Bu görüşleri dinleyen Erdoğan’ın hiçbir yorumda bulunmadığı ve anlatılanları not etmekle yetindiği söyleniyor.

Gül’ün MYK’da dile getirilen görüşleri ve adaylığına ilişkin itirazı doğru okuyarak, yeni bir değerlendirme yapacağına kesin gözüyle bakılıyor. “Gerilim ve kriz çıkar” itirazının partinin yönetim organında ifade edilmiş olması ve Erdoğan’ın bu değerlendirmelere sessiz kalması dikkat çekici bulunuyor. Bütün bunlar, Gül’ün son kararının “adaylıktan feragat” edeceği yorumlarını kuvvetlendiriyor. AKP kulislerinde MYK’dan çıkan itirazın Gül’ün adaylığına ihtiyatla yaklaştığı konuşulan Başbakan Erdoğan’ın da elini güçlendirdiği ifade ediliyor. Erdoğan’ın, “parti içinde uzlaşma” olmamasını gerekçe göstererek Gül’e aday olmaması telkininde bulunabileceği kaydediliyor.

Son birkaç yıldır yaşanan, politikaya müdahaleleri de kapsayan gelişmelerin sadece bir boyutu olan genel seçimler geride kalmış bulunuyor. Fakat, 2007’nin Mart-Nisan aylarında yapılan müdahalelerle ülkeyi erken seçime zorlayan güçler, bulundukları mevziyi tutmaya hala devam etmektedir. Ülkeyi

“cumhurbaşkanı seçememe” krizine iterek, erken bir genel seçimi zorlayan ordu merkezli burjuva kamp, seçimden istedikleri sonucu alamamış, özellikle de CHP oynadığı rolü devam ettiremeyecek bir köşeye itilmiştir. Ama bu güçlerin, seçimin sonuçlarına bakarak köşelerine çekileceğini beklemek fazla hayalcilik olur.

Nitekim, ordu merkezli burjuva kamp, cumhurbaşkanlığı konusunda hazır bekliyor. Bu çerçevede Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, 12 Nisan tarihinde düzenlediği basın toplantısında, “laik, demokratik ve sosyal hukuk devleti idealine, devletin üniter yapısına bağlı ama sözde değil özde bağlı olmak” sözlerinin geçerliliğini koruduğunu belirterek, “Türk Silahlı Kuvvetleri’nin görüşleri günlük olarak değişmez. 12 Nisan’daki sözlerimizin arkasındayız” dedi. Yargıtay Onursal Başsavcısı Sabih Kanadoğlu ise, Gül’ün Cumhurbaşkanı seçilmesi halinde yargılanabileceğine işaret etti.

Aynı konuda, daha seçimin ikinci haftasında CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, “Cumhurbaşkanı konusunda uzlaşma olmazsa çatışma çıkar” demiş, ardından CHP Grup Başkanvekili Ali Topuz partisinin yaklaşımını “Gül aday olmazsa gerginlik de olmaz” diyerek özetlemişti. Cumhurbaşkanının krizsiz seçileceğini, AKP’nin uzlaşma arayacağını söyleyen, “Belki de Abdullah Gül’ün adaylığı ortadan kalkacak” diyen Topuz, AKP’nin kendi içindeki görüşmeleri de bu yönde bir arayışın ürünü olarak değerlendiriyor.

Kontrgerilla kalemlerinden *Radikal* gazetesi yazarı Mehmet Ali Kışlalı ise, tam bir açıklıkla seçim sonuçlarının önemsizliğine vurgu yaparak, “Nisandan bu yana yaşadığımız gerginliğin temelinde Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanı seçtirilmesi için yapılan girişimler yatarken, AKP’nin seçim neticelerinin herşeyi değiştirmesi olası mı?” diyor. Kışlalı, AKP’nin yeni hükümet döneminde en önemli amacını, “ülkenin anayasal kurum ve kuruluşları” olarak kodladığı sivil ve askeri bürokrasinin “gönüllerini ve kafalarını kazanmak olmalıdır” diye tanımlıyor. Ve yazısını bir uyarıyla sürdürüyor: “Bu hedefe varmak toplumun yarısını kazanmaktan daha zordur. Ama bunu göreceli de olsa sağlamadan AKP’nin sahip olduğu oy çoğunluğuna dayalı iktidarının tadını tam çıkarması olası değildir.”

“İçindeki ses”in generallerin sesi olduğundan kuşku duyulmaması gereken Ertuğrul Özkök de, aynı koroya katılarak, “İçimden bir ses diyor ki, tanıdığım Abdullah Bey, fazlasıyla hakettiği bu koltuğu, kendi arzusu ile reddetmelidir. Ülkesi kendisinden bu zarif jesti beklemektedir” diyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKP, sivil ve askeri bürokrasinin “gönlünü ve kafasını kazanma” görevini idrak etmiş görünüyor. Nitekim, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, Genelkurmay Başkanı’nın değerlendirmesiyle ilgili olarak, “Ancak takdirle karşılanabilecek bir davranıştır” diyerek Büyükanıt’ın sözlerini, “Cumhuriyetimize sahip çıkma ve Cumhuriyetimiz konusunda hassasiyet belirtme, ancak takdirle karşılanabilecek bir davranıştır. Bu tür beyanlar, ‘sadece Cumhuriyetimizin temel nitelikleriyle birlikte geleceğe daha sağlam adımlarla yürüsün’ düşüncesiyle sarf edilmiş beyanlardır. Bunları eleştirmek değil, takdir etmek gerekir” şeklinde yorumlayabiliyor.

Gelinen yerde, krizi ve orduyla çatışmayı göze alamayan AKP, “halk seçsin”den çark ettiği gibi, Gül’ün adaylığı konusunda da kendi içinde bölünmüş bulunuyor. Fakat, AKP seçim meydanlarında cumhurbaşkanını halk seçecek propagandası yapmış, Erdoğan, miting miting dolaştırdığı Gül’ün adaylığında ısrarcı oldukları mesajını vermişti.

Abdullah Gül’e itirazların başında; önceki meclisin görev süresinin sonuna gelmiş olduğu, dolayısıyla Cumhurbaşkanı seçiminin seçimden sonra oluşacak meclise bırakılması; bundan önceki meclisi belirleyen seçimde oylarının yaklaşık yarısının temsil edilmiyor olması öne sürülmüştü. Bu gelişmelerin ardından, 22 Temmuz seçimleri, bir tür “referandum” hüviyetine bürünmüştü. Sonuçta, 22 Temmuz’da Abdullah Gül’ü 27 Nisan günü aday göstermiş olan AKP, yüzde 47 dolayında oy aldı. 27 Nisan günü, Cumhurbaşkanı seçimini krize sürükleyenler, ağır bir yenilgiye uğradı. Önceki “itiraz gerekçeleri” de aslında 22 Temmuz’da düştü. Fakat AKP, meclisteki sayısal üstünlüğüne rağmen Abdullah Gül’ün adaylığını tercih etmeyen bir izlenim verebiliyor.

Neden iki kişiden biri AKP’ye oy verdiği halde, hala Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt ile Başbakan Erdoğan’ın biraraya geldiği “Dolmabahçe görüşmesi” ve son olarak Büyükanıt’ın “Söylediklerimizin arkasındayız” açıklaması Cumhurbaşkanlığı tartışmalarında belirleyici olabiliyor? Cevabı basit. Eski Genelkurmay başkanlarından Hüseyin Kıvrıkoğlu’na “28 Şubat bin yıl sürer” dedirten teamüller yürürlüktedir. Bu gerçek her siyasal gelişmeyi belirlemeye devam etmektedir. Ezici bir milletvekili çoğunluğu ile meclise giren bir partinin kendi içinden gönül rahatlığı ile bir aday seçemeyişi, ordunun siyasal yaşamdaki ağırlığı ile ilgilidir.

Anlaşılan o ki, Başbakan Erdoğan da “Dolmabahçe protokolü”nün basıncı altında. İkinci hükümet döneminde ordudan gelecek olası müdahalelerin önünü kesmek için Erdoğan, muhtemelen Gül’ün adaylığının tartışmalar ve ihtiyatlı yaklaşımlarla yıpranmasına zemin hazırlayarak başka bir ismi hazırlıyor. Seçim sonuçları ve parti içi dengeler ile ordunun dayatmaları arasında sıkışan Erdoğan’ın kararının ne olacağını göreceğiz.

Düzen güçleri, konumlarını güçlendirmek, güç dengesini kendi lehlerine çevirmek için cumhurbaşkanlığı konusunda dalaşmaktadırlar. Bu dalaşmadan işçi sınıfı ve emekçi kitleler yararına bir şey beklemek, ölüden gözyaşı beklemektir. Bu durumdan işçi ve emekçiler için kurtuluşun tek yolu bulunmaktadır. Bu yol, kendi aralarında kavgalı ama işçi-emekçi düşmanlığında ortak olan hükümetiyle, ordusuyla, burjuvazisiyle tüm düzen güçlerini ve onların arkasındaki emperyalistleri hedef alan devrimci mücadele yoludur.

Anayasa değişikliği tartışmaları neyi gizliyor?

Gerçek anlamda hiçbir köklü değişiklik içermeyen, bu açıdan “değişiklik” adını bile hak etmeyen, gündemdeki anayasa değişikliği paketi, yine düzen cephesinde anlamsız tartışmaların konusu yapılıyor. Tartışmalar, içerik bakımından anlamsız olmakla birlikte, elbette amaç açısından epey “derin” anlamlar taşıyor.

Yapılan tartışmalar, anlamsızlığından öte temel yanlışlar içeriyor.

Bunun en basit fakat en temel örneği, anayasanın “ideolojilerin dışında ve üstünde” olması gerektiğine yönelik çok bilimsel dilek ve temennilerdir. Güya bilim adamları politikacılara yol gösteriyor. Ancak bilim adına bilimi katletmeye çalışıyorlar.

İdeoloji, bilindiği gibi, ve hemen herşey gibi, sınıfsaldır. Kişilerin “benim dünya görüşüm” diye ifadelendirdiği de, aslında madden veya fikren ait olduğu sınıfın görüşü, yani ideolojisidir.

Anayasalar, devletlerin temel kanunları olduğu ve devletler de bir sınıfın iktidarını anlattığı oranda, anayasanın ideolojiler üstü olmasından söz etmek abesle iştigaldir. Elbette tartışmacılar arasında cahiller de bulunabilir. Ancak bu büyük cehaleti tüm tartışmacıların cahilliğiyle açıklamaya kalkmak daha büyük bir cehalet örneği olacaktır.

Özellikle profesörlerin sınıflardan, sınıf iktidarlarından, ideolojilerden vb. habersiz olduğu düşünülemez. Onlar bu tartışmalarla cehaletlerini ifşa etmiyor, sadece görevlerini ifa ediyorlar. Halkın cahilliği üzerine kumar oynuyor, sermayenin düzeninde ve devletinde, sermaye sınıfının ideolojisinden, çıkarlarından bağımsız bir anayasa olabilir mi, yapılabilir ve uygulanabilir mi, yanılması yaratmaya çalışıyorlar.

Bu da elbette anlaşılır bir şey. Çünkü burjuvazi, zor ve zorbalıkla yönettiği, büyük çoğunluğu işçi ve emekçi kitlelerden oluşan halka doğruları söyleyerek iktidarda kalamaz. Gerektiğinde bilimi katletme anlamına da gelse, düzen hizmetkarlığı dışında aslında

bilimle uzaktan yakından ilgisi bulunmayan sözde bilim adamları da, bu yalan ihtiyacının “bilimsel” doğrulayıcılığına soyunurlar.

Oysa anayasa ve yasalar bağlamında, liberallerin ciddi ciddi tartışması gereken daha temel konular var. Örneğin, 30 yıldan sonra hala darbe anayasası ve yasalarıyla yönetilmektedirler. Darbe kalıntısı bu faşist yasalar yüzünden başları da zaman zaman belaya girebilmektedir. Sırf konuştukları veya yazdıkları bir şeyler yüzünden yargılanabiliyor, cezalandırılabilirler. Üstelik söyledikleri hiç de düzenin temellerine dokunmadığı halde. Ama, kendilerinin de ihtiyacı olduğu halde işin bu yanını unutturmaya çalışıyorlar. Çünkü bunların tartışılması başka tartışmaların da önünü açabilir. Çünkü bu konularda söylenecekler, yüzeysel bile olsa, doğruları ifade etmek zorunda.

İşçi ve emekçilere gelince; her ne kadar okulunda okumasalar da, yaşam okulu onlara anayasa ve yasaların kendilerine değil, egemen sınıf ve devletine hizmet etmek üzere yazıldığını çoktan öğrenmiş bulunuyorlar. Hatta tablo, hizmet etmenin de ötesindedir. İşçiler yasalarda yazılı haklarını kullanmaya kalktıklarında dahi -örneğin sendikalaşmak- işveren konumundaki sermayedarın saldırısına uğramakta, bu saldırıya karşı son derece haklı bir direnişe kalkıştıklarında ise sermaye devleti karşılarına kolluk güçleriyle, copu, dipçiğiyle, karakolları, nezarethaneleri, hatta hapishaneleriyle

dikilmektedir. Çok açıktır ki, bu örneklerde, patron da, devlet de, yürürlükteki yasaları -kendi yasalarını- çiğnemektedir. Ama, yasa onların olduğuna göre, demek ki çiğneme hakları da bakidir.

Daha çarpıcı örnek ise meclisin durumudur. Güya yasaları yazmak, onaylamak ve uygulamak meclise ve onun bir parçası olarak hükümete aittir. Ama yıllardır, her yeni hükümet öncekinin başı dahil olmak üzere pek çok üyesini yüce meclise sevk etmiş, yargı karşısına çıkarmıştır. Nedeni de, kendi yaptıkları yasaları çiğnemek suretiyle suç işlemektir.

Gerçi bu yargılamalar cezalandırmayla değil, aklamayla sonuçlandırılıyor. Ama gerçek olan şu ki, bizzat o yasaları yapanlar suç işliyor. Ya da, öncesinde suç işlemiş olanlar, dokunulmazlık zırhına büründürülmek için meclise taşıyor.

Herşeyden önce, TC anayasasının “değiştirilemez” etiketli maddeleri bile burjuvazi ve ideolojisiyle ilişkisini ortaya koymaya yeterlidir. Burjuva devletin yapısı ve karakterini tanımlayan bu maddeler baki kaldığı sürece, yapılacak hiçbir değişiklik anayasanın sınıfsal/ideolojik özüne hanel getiremeyecektir. Önceki ve sonrakilerle kıyaslandığında oldukça “ileri” maddelere sahip ‘60 anayasası, buna son derece uygun bir örnek olarak alınabilir. Kimi demokratik hakları tanıdığı için burjuva özüne en küçük bir hanel gelmemiştir. Gene burjuva devlete ilişkin aynı tanım ve yasaklar, değiştirilemez biçimde başta yer almıştır. İkinci paylaşım savaşının ardından, emperyalist-kapitalist dünyanın sosyalizm rüzgarını kesme umuduyula ve mecburen kabullendiği “sosyal devlet” uygulamalarının Türkiye versiyonu kabul edebileceğimiz ‘60 anayasası da sermaye sınıfının ihtiyaç ve yönelimlerini yansıtmıştır. Yani onun ideolojisinin bir ürünüdür.

Şimdi rüzgar tersten esiyor. Artık “sosyal devlet”e ihtiyaçları kalmadığını düşünüyorlar. Dolayısıyla, “en demokratik” geçinen, hatta bu konuda beşiklik payesini paylaşmayan burjuva devletler dahi, anayasa ve yasalarından her türden demokratik hak ve özgürlüğü temizlemeye çalışıyor.

Türkiye’de yıllardır, AB’ye uyum paketi adı altında gerçekleştirilen yasa değişikliklerinde de aynı amaç, aynı niyet görülmüş bulunuyor. Yapılan her değişiklikte kazanılmış birçok hak gaspedilmiş bulunuyor. Anayasa için düşünülen değişikliklerin daha farklı olması elbette beklenemez. Tabii, faşist bir metinde kaldırılacak bir hak kısıntısı bulurlarsa.

Bu nedenle, değişikliğe ilişkin bu gibi konulardan ziyade, Cumhurbaşkanlığı seçimi başta olmak üzere, devletin kendi iç işleyişine ilişkin konular gündemdedir. Elbette daha rahat bir işleyiş sağlamak amacıyla gündeme alınmıştır. Her değişiklikte olduğu gibi, anayasa değişiklik paketiyle de devlet mekanizmasında yeni bir düzenlemeye gidilmek istenmektedir. Tam da bu noktada yine devlet içindeki meşum çatışma meselesi devreye girmektedir. Hükümetin hazırladığı paket, sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde ordunun siyasal yaşamdaki ağırlığını sınırlama eğilimine yanıt verdiği ve AKP’nin devlet içindeki konumunu güçlendirmeyi amaçladığı içindir ki, özellikle generaller tarafından onaylanmamaktadır.

Nasıl ki seçimler devlet içindeki çekişmeleri sona erdiremedi, sorunlarına çözüm olamadıysa, anayasada yapılacak değişiklikler de çözüm olmayacak, tersine, yeni bir problem kaynağına dönüşecektir.

İHD: Polis işkenceye devam ediyor!

İHD Genel Başkanı Reyhan Yalçındağ, 6 Ağustos günü polisin son süreçte gerçekleştirdiği saldırılarla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Son günlerde kolluk güçleri, Polis Selahiyetleri Kanunu’na da dayanarak sokak ortasında işkence yapıyor, insanları katlediyor. Geçtiğimiz günlerde Avukat Muamer Öz’ün kendisine kimlik soran polisler tarafından sokak ortasında işkenceye uğraması, Alanya’da hırsızlık yaptığı gerekçesiyle “dur” ihtarına uymadığı iddia edilen 4 çocuk annesi Narin Böyür’ün polislerin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirmesi, Gaziantep’te hırsızlık iddiasıyla

bir evde yakalanan iki kişinin öldüresiye dövülmesi sadece birkaç örnek...

Son gelişmeler üzerine İHD tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi: “Yaşam hakkı ve işkence yasağının bu kadar pervasızca ihlal edilmesinde mevcut yasaların olduğu kadar idari ve adli pratiklerin de rolü vardır. 12 yaşındaki çocuk bedenine sıkılan 13 kurşunla yaşam hakkı çalınan Uğur Kaymaz vakasında olduğu gibi, failler korunduğu ve hak ettikleri cezaya çarptırılmadıkları sürece benzer ihlallerin yaşanmasından kaygı duymaktayız.”

MHP cephesinde değişen bir şey yok...

Kanlı geçmişleri geleceklerinin teminatıdır

Türkiye'nin 'anlaşma' beklentisi gerçekleşmedi... Iraklı heyet geldiği gibi döndü

Başbakan Maliki başkanlığındaki Irak'lı heyet Türkiye'ye geldi, görüştü ve döndü.

Medyada yeralan haberlerin satır aralarında, Türk devletinin bu görüşmeden fazlaca beklenti içinde olduğu okunabiliyordu. Beklentinin en fazlası ise 'PKK'ye karşı ortak hareket' anlaşması imzalamak yönündeydi. Maliki'nin böyle bir anlaşmaya imza atmadan dönmesi, Türk medyasında, 'Barzani engeli' bahanesiyle açıklanmaya çalışıldı.

Oysa, Maliki'yi davet eden Erdoğan ve Türk devletinin beklentileri bir yanda, Irak'taki işgal hükümetinin planları diğer yanda duruyordu. Biri umutlarının, hayallerinin peşinde sürüklenirken, ikincisi önüne konmuş bulunan planlar dahilinde hareket ediyor, bu planlarda da, görüşmede bir anlaşma imzalamak bulunmuyordu.

Fiili bir işgal yaşamadığı halde, örneğin Türk devletinin, ABD iradesinden bağımsız hareket edemediği gözönüne alındığında, işgal altındaki Irak'ta, bu anlamda bile 'bağımsız' bir devletten söz edilemeyeceği, Maliki'nin, emperyalist işgalcilerin kuklası bir hükümetin başı olduğu, dolayısıyla da, attığı her adımdan, imzaladığı veya imzalamadığı her anlaşmadan, doğrudan doğruya efendisi ABD'nin sorumlu olduğu açıktır. Ama bu açıklığı en az Irak hükümeti kadar bağımlı Türk medyasının açığa vurması da beklenemezdi. Nitekim ilgili haber ve yazılarda Maliki'nin elini bağlayan efendisi ABD değil de, Irak'taki Kürt yönetimi, daha doğrudan Barzani gibi gösterildi. Suç ve sorumluluk bir kez daha Kürtler'e yıkıldı.

Ne de olsa bunun anlaşılması daha

kolaydı. Türkiye'nin Kürtleri'ne karşı bir anlaşma imzalanmasına, Irak'ın Kürtler'i engel olmaya çalışıyor, yani Kürtler birbirini kolluyordu. Böylece, 'PKK Kuzey Irak'tan besleniyor' demagojik propagandasının zemini de güya güçlendirilmiş olacaktı.

Düzen medyası, umulanın olmayışını adeta sürprizmiş gibi, büyük bir hayalkırıklığı havasında yansıttı ama, Iraklı heyet daha gelir gelmez, daha görüşmelere başlamadan, nasıl bir planla geldiklerini açıklamıştı. Bu görüşmede bir anlaşma imzalamayı düşünmüyorlardı. En fazla 'mutabakat zaptı' imzalanabilirdi. Bir anlaşma için uzman heyetler arası görüşmeler süreci yaşanacaktı...

Bu açıklamanın tercümesi ise; ABD'nin Türkiye'yi oyalama planlarının devam ettiğidir. Planın açılımı da gayet nettir: "Ben efendiyim, sense uşaksın. Sen benim her hizmetime koşacaksın, ama ben senin istek ve beklentilerini, işime gelirse, canım isterse, ve ne zaman isterse o zaman yaparım, veya yapmam..."

ABD'nin Türk devletini oyaladığı ortada. Bu, zaman zaman devletin yetkili ağızlarından da itiraf ediliyor. İşin diğer yanı ise, elbirliğiyle Türkiye halklarını oyalamalarıdır. Dünyayı 'terör' tehdidiyle yönetmeye kalkan ABD emperyalizmiyle, ülkeyi 'terör' tehdidiyle yönetmeye çalışan Türkiye kapitalizminin bu işbirliği, ancak, egemenlerin bu terör korkutmacalarını aşan bir sınıfın, proletaryanın sınıf mücadelesiyle kırılabilir. Türkiye ve Ortadoğu halklarının kardeşliğini inşa etmek de ancak bu sayede mümkün olacaktır.

Burjuva meclisin her türden suçlu için dokunulmazlık zırhı olarak kullanıldığı artık biliniyor. Bundan daha az bilinen bir özelliği var ki, o da, suçlar ve suçlular için bir aklama mercii olarak kullanılmasıdır.

Şimdi bu mekanizma MHP için işletiliyor.

MHP listelerinden meclise taşınan mahkeme tescilli katiller, parlamenter başlığı altında, örneğin, meclise pek gerektiği sanılan "Ufuk"la, Kürt vekillerle - ve ne yazık ki onların da çabasıyla-eşitleniyor. Meclis burjuvazinin meclisidir, katillerle, hırsızlarla dolması normaldir, diye, bu durumu onaylamak gerekmiyor. Gerekçe her ne olursa olsun, halk düşmanlarını meşrulaştırmak, mazlum halkları temsil etme iddiasındakilere düşmüyor.

MHP için aklama/meşrulaştırma mekanizması gerçi seçimlerin çok öncesinden işletilmeye başlanmıştı. Medyanın başını çektiği kampanya kapsamında, bu katiller şebekesinin ne kadar değiştiğinden Türk halkının ne kadar milliyetçileştiğine kadar olmadık iddialarla, kitleler yönlendirilmeye çalışıldı. Bu amaca, kamuoyu yoklamaları, anketler vb. "bilimsel" araçlar alet edildi. Ama kampanyanın meyvelerini de topladılar sonunda. Elinin kanı kurumamış katiller, katliamcı düzenin meclis sıralarında yerlerini aldılar.

Sonuçtan memnun olmakla birlikte, MHP, ilgili kampanyanın, yani kendileri hakkında başkalarının söylediklerinin kimseyi yanıltmasını istemiyor. Hele hele, Kürt vekillerle tokalaşma üzerinden kimsenin hayale kapılmasına da fırsat bırakmıyor. Yeni meclisteki ilk grup toplantılarında, büyük reis Bahçeli; **"Geçmişte ne dedikse bugün de aynı sözlerimizin arkasında duruyoruz. Parlamentoya girmiş olmamız, yapılan yanlışları göz ardı etmemizi gerektirmez"** diyerek, "değişti" yanlışını düzeltme ihtiyacı duydu. **"Yanlış bir hesap içine girilerek, MHP'nin uzlaşmacı tavrı üzerinden, yıkıcı veya bölücü niyetlere meşruiyet kazandırılmaya çalışılması halinde, buna en sert ve kesin cevabı yine MHP mensuplarının vereceğini"**, **"Uzatılan elleri elbette havada bırakama"** yacaklarını, **"Fakat bir taraftan el sıkarken, diğer el ile Mehmetçiğe kurşun sıkılmasına asla tahammül"**lerinin olamayacağını da vurgulayarak, kendi camiasına Kürtlerle tokalaşmanın hesabını vermiş oldu.

MHP mensuplarının vereceği en sert ve keskin cevap konusunda herkesin az çok fikri var. O keskinlikle ele satırı alıp az kan dökmediler. Kasaturalarıyla az kulak-burun-kelle kesmediler. Maraş'ta ana karnında bebeleri doğrayan onların keskin bıçakları, satırlarıydı. Ama onlar sadece kesici araçlarla da çalışmadı. 7 TİP'liyi telle boğan da bu çetenin mensuplarıdır.

Bahçeli doğru söylüyor; parlamentoya girmiş olmaları onları devlet ve düzen için görevlerinden asla alıkoyamaz, alıkoyamayacaktır. Düzenin ihtiyaç duyduğu her durumda ve şartta, onlar yine ellerini kana boyamaktan geri durmayacaklardır.

Gene de herşeyin değişip MHP'nin değişmemesine imkan yok. Geçen zaman onları da değiştirdi kuşkusuz. Eskiden daha çok, devletin (ve CIA'nin) tetikçiliğini yapıyorken, bir süredir ve şimdilerde, artık daha ziyade mafya tetikçiliğine soyundular. Polis ve askerle birlikte oluşturdukları "Susurluk şeytan üçgeni"ni, hırsızlık, yolsuzluk, soygunculuk, mafya tetikçiliği gibi "özel" işler ve hizmetler için devreye soktular. Gene adam öldürüyorlar, ama artık "para" gibi daha kutsal bir değer adına.

Yani, bundan böyle, "vatan-millet-sakarya" için de öldürmeye devam edeceklerse, karşılığını ödemek gerekiyor. Artık öyle büyük şefin hatırı için vurup kıracak "mensup" bulmak o kadar kolay değil. Bunun da devlet katında çok büyük sorun yaratacağını sanmıyoruz. Halktan soyduklarının bir kısmıyla da katil çetelerini besleme tasarılarının, MHP'nin de varlığı koşullarında, katiller meclisinden daha rahat onay bulacağı kesin.

İki dönem, iki yemin!

‘90’ların başları, büyük bir devrimci yükseliş yaşayan Kürt ulusal hareketinin tepe noktasını ifade eder. Bu yıllar Türk devletinin tüm katliamlarına rağmen mücadele bayrağını yükselten bir halkın gösterdiği kahramanlıklarla doludur. Kurşunlara hedef olma pahasına kutlanan yüzbinlerce kişilik Newrozlar, Filistin’i aratmayan Serhıldanlar, gerillaların boyun eğmez mücadelesi, Türk devletinin ‘80 sonrasında belki de ilk kez bu kadar korkmasına ve saldırganlaşmasına sebep olmuştur.

PKK önderliğinde yürütülen mücadeleyi bastırmak isteyen düzen güçleri bir yandan her türlü kirli savaş yöntemlerini uygulamaya çalışırken bir yandan da karanlık toplantılarla ulusal hareketi dizginlemenin, hareketi düzen içi sınırlara çekebilmenin imkanlarını yaratmaya çalışmışlardır.

Bu dönemde Kürt orta sınıflar öncülüğünde kurulan, Kürt burjuva aydınlarının belli bir etkinliğe sahip olduğu *Halkın Emek Partisi* (HEP) sermaye devletine bir imkan yaratmış oldu. Herhangi bir yasal açılım şöyle dursun, Kürtçe konser düzenlemenin bile imkansız olduğu bir dönemde ulusal hareket ile bağlantılı bir yasal partiye göz yumulması, düzen cephesinden HEP’in temsil ettiği konum aracılığıyla PKK’nin etkisizleştirilmesi anlamına geliyordu. Kürdistan’daki devrimci atmosfere rağmen HEP saflarında daha liberal ve uzlaşmacı bir kanat etkin

olmaya başladı. Fakat ulusal hareket kısa süre içerisinde HEP içerisindeki etkinliğini arttırarak düzenin planlarını boşa düşürdü. HEP’ten özellikle batının metropollerinde faydalanılabilecek bir imkan olarak yararlanma yoluna gitti. Tabii bu süreçte HEP içerisindeki burjuva aydınlar da bu partiyi belli ölçülerde, kendi liberal platformlarını dile getirecek bir kürsü olarak kullandılar.

Mecliste Kürtçe yemin

20 Ekim 1991 genel seçimlerinde SHP ile işbirliği yapan HEP’in adayları SHP tarafından Kürdistan illerinde aday gösterildi ve seçim sonucunda SHP’den HEP çizgisinde 20’ye yakın milletvekili çıktı. 6

Kasım’da gerçekleştirilen yemin töreninde kürsüye çıkan Hatip Dicle sözlerine *“Bu yemin metnini Anayasa’nın baskısı altında okuyoruz”* diyerek başladı ve arkasından yemin etti. Kürsüye sarı-kırmızı-yeşil bir fularla çıkan Leyla Zana’nın ise Türkçe başladığı yemini Kürtçe sonlandırması, Kürt sorununu düzen içi sınırlara çekme umutlarını ilk adımda boşa düşürdü. Leyla Zana’nın sarfettiği Kürtçe sözler meclis tutanaklarına *“Hatip tarafından bilinmeyen bir dille bir takım kelimeler ifade edildi”* şeklinde geçti.

Gerisini tahmin etmek zor değil. Meclis Başkanı Ali Rıza Septioğlu’nun “Sus kız” şeklindeki “uyarısı”, sıralara vurmalar, bağırışlar... Takip eden yıllar boyunca tüm liberal açılımlara ve uzlaşmacı politikalara rağmen, Leyla Zana eksenli hakaretler, saldırılar peşlerini bırakmadı.

Düzen cephesi tarafından hedef tahtasına çakılan Leyla Zana’nın tahliyesinden sonra sarfettiği *“Kürtler; Cumhuriyet’in kurucu aslı unsurudurlar. Türkiye Cumhuriyeti’ni sembolize eden tüm değerlere saygılıdır”* sözleri de onu sistemin saldırılarından kurtarmaya yetmedi. Kuşkusuz sorunun kişiler üzerinden değil çizgiler üzerinden şekillendiğini düzen cephesi de biliyor. Kürtçe yemin, yıllardır inkar ve imha politikalarının hedefi haline gelen ve yaşadığı devrimci uyanış ile özgürlük mücadelesine atılan Kürt halkının varlığının devletin sembolik yönetim organı olan mecliste dillendirilmesidir ve bu yüzden Türk devletinin kalbine saplanan zehirli bir bıçaktır. Bıçağı saplayan ise ne Kürt burjuva aydınları, ne de HEP’in orta sınıf vekilleridir. Bu güç, bir halkın mücadelesinin yarattığı devrimci rüzgardır.

Statükonun temsilcileri sonraki yıllar boyunca Türk devletinin kalbine saplanan bu bıçağı çıkarmaya çabalamışlardır. Leyla Zana’yı hedefleyen saldırılardan kirli savaşın derinleştirilmesine ve şovenizmin sürekli körüklenmesine kadar geleneksel politikadan sapmamışlardır.

İki dönem, iki vekil, iki sembol...

Bugün meclise giren DTP’li vekillerin yemin töreni öncesinde, sermaye basınının komplo teorileri üretmesi ve Kürtçe yemin korkularının ifade edilmesi, 15 yıl önce alınan darbenin acısının hala hafiflediğini gösterdi. DTP’li vekillerin “şov yapmayacağız” benzeri açıklamaları da onları rahatlatmaya yetmedi; “yemin etmeyecekler ama fular takacaklar” gibi sözlerle şovenist atmosferi körüklemeye çalıştılar.

Oysa bu yemin töreninin adeta 15 yıl öncesinin rövanşı olarak kurgulandığı çok geçmeden farkedildi. Ahmet Türk’ün yanındaki vekillerle beraber Devlet Bahçeli’nin yanına giderek elini sıkması ve MHP’li faşistlerin de kendilerini tebessümle karşılamaları, kuşkusuz üzerine düşünülmüş bir eylemdir. Ve burada elbette sorun tek başına MHP’ye karşı tavrın kendisi değildir. Bir bütün olarak düzen cephesine, “MHP ile bile el sıkıştık, devletle mi sıkışmayacağız” mesajının verilmesidir. Sonuçta, 15 yıl önce saplanan bıçağı çıkarmak DTP’lilere düşmüş, düzen cephesi de bu ‘jest’i memnuniyetle kabullendiğini ifade etmekte gecikmemiştir.

Azgın bir şoven-gerici atmosferde parlamentoya giren Kürt vekilleri düzen güçlerine samimiyetlerini gösterme çabasındalar. Ancak akıllarından çıkarmamaları gereken temel gerçek, Türk devletinin böğründen çıkarmaya yardım ettikleri bu hançerin hedefinin Kürt halkı ve büyük fedakarlıklarla elde edilmiş politik kazanımları olacağıdır.

Yeni saldırılara karşı mücadeleye!

22 Temmuz seçimleriyle yenilenen burjuva mecliste yeni ve eski vekiller yeminlerini yaptılar. Aslında yemin etmelerine hiç gerek yok, yeminli halk düşmanı olduklarını çok iyi biliyoruz. Gene de düzen bunu hatırlatmakta yarar umuyor olmalı ki, her yenilenmenin ardından, işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına karşı düşmanlık ikrarını tekrarlatıyor.

Meclis güya yenilendi ama, eskisinden temelde bir farklılık yok. Yine katillerle, hırsızlarla, yolsuzlarla doldurdular ceylan derisi koltukları.

Bir önceki meclisten tek farkı, aralarına Kürt vekillerinin de katılmış olması. Onlara karşı da, düzenle tüm barışma çabalarına karşın, tam bir tahammülsüzlük sergileniyor. Düzen medyası, generallerin yemin törenine katılmamasını, hemen meclisteki Kürt varlığına bağlıyor. Düzenin Kürt düşmanlığı en azgın biçimde düzen medyası üzerinden sürdürülüyor.

Düzen medyası üzerinden ifadelendirilen bir başka sorun alanı, çözümün seçimlerde arandığı ve seçimlerle çözülemeyen iç çatışmasıdır. Cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin yaklaşım da, tepkiler de aynen -hatta, seçim sonuçları düşünüldüğünde, güçlenerek sürmektedir. Dolayısıyla, generallerin yemin törenine katılmamasına yönelik yorumlara, “AKP’ye tepki”yi de eklemek gerekiyor.

Seçimler düzen cephesine en fazla, MHP’yi

meclise sokmak ve AKP’nin oy desteğini arttırmak yönlerinden bir tahkim sağlamış olabilir. Diğer yandan, eski gerilim kaynakları aynen sürdüğü, hatta DTP’lilerin eklenmesiyle arttığı gözönüne alındığında, düzen içi çatışmaların çok yakında yeniden gün yüzüne çıkmasını beklemek gerekiyor.

Meclisi yenilemesine rağmen, burjuva düzenin devam edeceği aşık olan bu sorun alanlarının, işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve Kürt halkına karşı saldırılarda bir zayıflık yaratacağını ise düşünmemek gerekiyor. Zira, tahkimat esas olarak bu konularda işlevli olacak ve bu konularda çatışan taraflar arasında en küçük bir fikir ayrılığı bulunmadığı biliniyor. AKP’nin en yetkili ağızları, daha yeni hükümeti kurmayı bile beklemeden, hatta daha seçimler bile yapılmadan, ilgili konularda ilgili yerlere mesajlarını vermiş bulunuyorlar. Kaldı ki, o ilgili yerlerin en etkili kapitalist örgütleri de gerekli direktifleri çoktan verdi.

Komünistler olarak, bütün bir seçim süreci boyunca, burjuva parlamentonun teşhirini, güç ve olanaklarımız ölçüsünde en yaygın biçimde yapmaya çalıştık. Bundan böyle, yenilenen meclis ve hükümetin işçi ve emekçi düşmanı özünü ortaya koymaya, sınıf ve kitleleri yeni saldırı programlarına karşı mücadeleye çağırmaya devam edeceğiz.

Çünkü sorunların çözümü mecliste, hükümette değil, devrimde ve sosyalizmedir.

Meclise kapağı atan liberal solun burjuva siyasetinde konum arayışı

Seçimlerden önce liberal reformist sola ilişkin yaptığımız değerlendirmelerde durumu tükenmişlik ve iflas tablosu olarak özetlemiştik. Zira liberal sol olarak tanımlanan cemahta yeralan, başını ÖDP ve EMEP'in çektiği güçler kendi kanallarından yaşadıkları evrimi nihayete erdirmiş ve siyasi iddialarını büyük ölçüde yitirmişlerdi. Bağımsız adaylıklar yoluyla ve elbette Kürt halkının oy desteğiyle meclise kapağı atmak düşüncesi, bu tükenmişlik tablosunu ortadan kaldırmamakta, aksine tescillemekteydi. Bağımsız adaylar yoluyla gelecek meclis koltuğuyla umutlarını tazelemek ve yeni bir siyasi dinamizm yakalamak istiyorlardı. Ama böylelikle sol siyaset arenasında bir konum tutmak iddiasından da feragat etmiş olacaktı.

Öyle ki, seçimlerden sonra meclise kapağı atamayanlar cephesinden ses soluk çıkmazken, şanslı olan Ufuk Uras ve ÖDP'si cephesinden ise CHP'nin temsil ettiği ya da temsil edemediği için boşlukta bırakılan düzenin sol kanadında bir konum arayışı söz konusu. Bu kulvara adım atma çabaları kendilerini düzene kabul ettirmeye odaklandığı ölçüde, daha önce taşıma iddiasında oldukları ilerici ne kadar değer

kırtısı varsa üzerlerinden atmaktadırlar.

Ufuk Uras, bu yönde atılan adımları, "3M" adını verdiği bir "açılım"la ortaya koymaktadır. "3M"den kastedilen "Marks, Mustafa Kemal ve Muhammet"tir. Ufuk Uras'ın iddiası odur ki, kemalistleri, sosyalistleri ve islamcılar ortak bir çatı altında toparlayabilecek bir siyasi açılım kendisini bu noktaya getirmiştir ve bundan sonra bu açılımı bir bayrak halinde

taşıyacaklardır. Ona göre, "dini bütün bir yurttaş olup egemenlere karşı çıkan, Atatürkçü olup ancak baskıcı rejime karşı, sosyalist ama daha fazla özgürlük isteyen insanlar" bu bayrak altında toplanacaklardır.

Öncelikle bu düşüncelerin hiçbir yenilik taşımadığını belirtelim. Ufuk Uras'ın kullandığı kavramlar, farklı da olsa daha önce Baykal tarafından "Anadolu solu" adı altında ileri sürülmüştü. Bu proje Şeyh Edibali düşüncesiyle cilalanarak bir dönemin "solu kurtaracak formülü" olarak ortaya atılmıştı. Ayrıca Tayyip ve AKP'sinin solculuk iddiasını da hatırlamak gerekir. Öyle ki, AB ile üyelik süreci çerçevesinde atılan göstermelik bir takım "demokratikleşme paketleri"yle AKP'nin solun bayrağını taşıdığı iddia edilmekteydi. Bu demokratikleşme paketlerinin nasıl fiyasko ile sonuçlandığını biliyoruz.

İşte Ufuk Uras da kendi cephesinden bu bayat bulamaçları alıp yeniden karıp, kendine ve tayfasına düzen siyasetinde bir yer açmaya çalışmaktadır. Ortaya çıkan sonuç liberalizmin aynı türden kardiği bir bulamaç olmaktadır. Bir taraftan liberal ve AB'ci bir söylem sol argümanlarla bezeli olarak ortaya konulacak, diğer taraftan düzenin yerleşik değerleri (Kemalizm gibi) ve kurumlarıyla barışık olunacak, yanısıra demokrasi mücadelesinde (!) İslamcılarla yanyana durulacak. Bu bulamacın gündelik siyaset dilindeki tercümesi ise, daha önce Baskın Oran ve DTP'lilerce dile getirildiği biçimiyle "CHP ile AKP arasında aracı olacak, onları barıştıracaktır"dan başka bir şey değildir. Bu da burjuva siyaset sahnesinde konum tutmak bir yana, siyasi iddiasızlığın itirafıdır. Düzen siyasetinin kirli kumaşına eklenmek dışında bir anlam taşımamaktadır.

Ancak bu iddiasızlığın sahipleri, siyasi gelecekleri söz konusu olduğunda kendilerine adres olarak CHP'yi seçmektedirler. Öyle ki, düzenin CHP ve sol tartışmalarının yoğunlaştığı bu ortamda burjuva medyada zayıf da olsa telaffuz edilen formüllerden biri de Ufuk Uras'ın Baykal'ın yerine geçmesi biçimindedir. Bu formülün kendisine hatırlatılması üzerine Ufuk Uras, biraz utangaç da olsa kapıyı açık bırakmaktadır. Bu durum, 7 Ağustos tarihli *Akşam Gazetesi*'nde şu biçimde haberleştirildi: "*CHP'nin A'den Z'ye bir yenilenmesi gerektiğini belirten Uras, yaşanan sorunun tek başına Deniz Baykal'dan kaynaklanmadığını belirterek 'Ancak Deniz Baykal'ın da bir tıkaç olduğu da ortada. O nedenle bizi CHP'ye çağırmak demek kampanyamızdaki tüm sosyal hareketleri çağırmak demek. Yani Alevileri, Kürtleri, kadınları, emekçileri çağırmak demek. Bu Deniz Baykal'ı çıldırtır, o zaman CHP bugünkü görüntüsünden kurtulur; bu koşullar oluşursa elbette gideriz' dedi.*"

Uras ve tayfası bu sözlerle, yerlerinin CHP eksenli düzenin sol arayışları için üretilen denklemler içerisinde olduğunu da teyit etmiş olmaktadır. Başka bir ifadeyle, bu denklemlerde kendilerine bir yer aramaktadırlar. Hal böyle olunca, DTP'nin arka çıkmasıyla kazanılan meclis koltuğunu, düzen siyasetinin dar ve kirli koridorlarında sürdürülen cambazlıklarının bir dayanağı olarak kullanacaklardır. Burdan bakıldığında, "Meclise Ufuk gerek" biçimindeki seçim sloganının yakında "CHP'ye Ufuk gerek" biçiminde yeniden piyasaya sürülmesi de mümkündür. Elbette şimdilik bu, liberallerimizin yeni hayali olmaktan öteye bir anlam taşımamaktadır.

Devrimci tutsaklarla dayanışma eylemlerinden...

"Öldürtme sahip çık!"

2007 Ankara 1 Mayıs'ında "yasadışı slogan attıkları" gerekçesiyle 6 Alinteri okuru tutuklanmıştı. Tutuklanan devrimcilerden Sincan L Tipi Hapishanesi'ne konulan Nevin Yaylacı geçtiğimiz günlerde beyin kanaması geçirdi. Durumu ciddiye alınmayan Yaylacı ağırlaştı ve ikinci krizin ardından Hacettepe Hastanesi'ne kaldırıldı.

Alinteri Gazetesi okurları 5 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı'nda "Nevin Yaylacı ve hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartı açarak, Nevin Yaylacı'nın sağlık durumuna ilişkin bir açıklama yaptılar.

Nevin Yaylacı, 7 Ağustos günü sağlık koşulları nedeniyle tahliye edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Yaşar İnce yalnız değildir!"

5 Ağustos günü Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri Yaşar İnce'yle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde sağlık durumu ağırlaşan, hastaneye sevk talebi çeşitli "gerekçelerle" reddedilen Yaşar İnce ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılması istendi. Eylemde "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Yaşar İnce yalnız değildir!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!"

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yatan devrimci tutsak Yaşar İnce'nin sağlık durumuna ilişkin basın toplantısı gerçekleştirdi.

İHD İstanbul Şubesi'nde 4 Ağustos günü gerçekleştirilen açıklamada; "25 Haziran 2007 tarihinde Ankara Numune Hastanesi'ne götürülen Yaşar İnce ve mesane kanseri olan Erol Zavar askerlerin saldırısına maruz kalmıştır" denilerek, F tipi işkencesi teşhir edildi.

Yaşar İnce'nin 16 Temmuz günü, kaldırıldığı hastaneden çıkarılarak hapishaneye geri götürüldüğü, hastanede yapılan tetkiklerin olumlu çıkmadığı, İnce'nin karaciğerinde enfeksiyon başladığı belirtildi. F tipi hapishanelerindeki hasta devrimci tutsakların sağlık durumlarına da değinilerek, serbest bırakılmaları istendi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sendika bürokratları sermaye hükümetinden umutlu!

İşçi ve emekçileri zorlu bir dönem bekliyor. 22 Temmuz seçimlerinin ardından 341 milletvekili çıkaran AKP, önümüzdeki günlerde yeni kabineyi oluşturacak. Seçimlerden başarıyla çıkması ve sermayeden güçlü bir destek alması, AKP'nin önümüzdeki dönemde saldırı programlarını daha pervasızca uygulamasını sağlayacak.

Seçimlerin hemen ardından TİSK, yeni hükümetin rotasını çizmiş bulunuyor. TİSK, bir basın açıklaması ile, kıdem tazminatının kaldırılmasını, esnek çalışmanın hayata geçirilmesini, patronlar üzerindeki vergi ve sigorta primlerinin düşürülmesini, iş güvencesi yasasında patronlar aleyhine boşlukların düzeltilmesini, özelleştirmelerin tamamlanmasını istedi.

Geçtiğimiz dönemde AKP sermaye için canla başla çalışmış, ancak onun asıl ihtiyaç duyduğu

düzenlemeleri hayata geçirmede hızlı davranamamıştı. Bu nedenle sermayenin sözcüleri, AKP'nin yeniden ve tek parti olarak hükümet kuracak olmasından büyük sevinç duyarken, IMF-TÜSİAD programlarının hayata geçmesi konusunda da kesin bir kararlılık sergiliyorlar. Bu da, AKP'nin bu dönemde çok daha kararlı, çok daha saldırgan ve pervasız davranacağı anlamına geliyor.

AKP, sermaye düzeninin has partilerinden biridir. Sermayenin programlarını, karşısına güçlü bir sınıf ve

kitle hareketi engeli çıkmadıkça, harfiyen uygulayacaktır. Tüm bunlar ortadayken, bir yandan patronlar saldırı emirleri yağdırırken, diğer tarafından hükümet sözcüleri önümüzdeki dönem saldırılara devam edeceğini ilan ederken, sendika bürokratları kafalarını kuma gömmeye devam ediyorlar.

Sendika bürokratları, AKP'nin bu denli açık ve net sınıfsal tutumuna ve bu doğrultuda yapılan açıklamalarına rağmen hükümetten beklenti içindeler.

Bunlardan biri Süleyman Çelebi. Sosyal-demokrat sendika başkanı, seçimler sonrasında yaptığı açıklamalarda, bir yandan AKP'nin iş güvencesini ortadan kaldırmayı, işverenlerin işçi üzerindeki tahakkümünü artırmak istediğini söylerken, diğer yandan hükümetin eski tavrını değiştirmesini, Başbakanın herkese daha adaletli yaklaşmasını istiyor. Ardından da “iyi politikalar ortaya konduğu, doğru uygulamalar yapıldığı takdirde her zaman hükümetin yanında yer alacakları”nı ifade ediyor. Oysa Çelebi gibi bürokratlar çok iyi biliyorlar ki, Başbakan, işçinin üzerindeki tahakkümü daha da artıracak, iş yasalarını daha da beter hale getirecek, herkese eşit davranmayacaktır. Çünkü o sermaye sınıfının temsilcisidir, onun çıkarlarını savunacaktır.

Hükümetten beklentilerini ifade eden Çelebi, CHP'ye de saymayı da ihmal etmiyor. CHP'ye küskün başkan, CHP'yi sosyal politikaların üretilmemesi ve bunun için “ortaklıkların sağlanmasında gerekli çabanın gösterilmemesiyle” (yani kendilerini sürece katmamakla) eleştiriyor. Emekçilerin yüzlerini mücadeleye değil, bir kez daha parlamentoya, ya da has sermaye partisi olan CHP'ye dönmeye çağırıyor.

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç'ın durumu ise daha vahim. Salih Kılıç, AKP'nin başarısını, halkın iradesinin başarısı olarak değerlendiriyor. Başarının faktörlerinden birini “istikrarın korunması” olarak görüyor. Oysa, son 4,5 yıllık süreçte Türk-İş üyesi işçiler “istikrarın” sonuçlarını gördüler. Özelleştirilmeyen az sayıda kamu işletmesi kaldı. Özelleştirilenler de büyük oranda Türk-İş'e bağlı işyerleri idi. Yine düşük ücret dayatmasını ve esnek çalışmayı da Türk-İş üyesi işçiler bu dönem daha yakından tanıdılar. Geçtiğimiz dönemde “istikrarlı” bir saldırıyla karşı karşıya kaldılar.

Ama Salih Kılıçlar'ın tuzu kuru. Onlar da geçtiğimiz dönemde ihanetlerinin ödülleri aldılar. Sermayeye kolkola girerek işçileri sattıkları için, hükümet gerekli destek ve övgüyü aldılar. Bu nedenle sonuçlardan gayet memnunar. Seçim sonuçları üzerinden düşünce belirtenleri saygılı olmaya çağırıyorlar.

Bu hainler, saldırı programları karşısında işçi ve emekçilerin tepkisini örgütlemeleri, örneğin önümüzdeki günlerde görüşülecek Kıdem Tazminat Yasası'yla ilgili tasarıya karşı çıkmaları, özelleştirmelere karşı mücadeleye hırslanmaları gerekirken, şimdiden yeni kurulacak hükümetle ilişkileri iyi tutmanın ve nimetlenmenin yollarını arıyorlar.

Yüzünü sermayeye dönen ve devletten hak dilenen sendika bürokratları işçi ve emekçilerin mücadelesinin önündeki en önemli engellerden biri durumundalar. Bünyesinden bu ihanetçi sendikal bürokrasiyi söküp atacak olan tabanın örgütlü gücüdür. Saldırıları da ancak sınıfın birleşik, örgütlü, militan mücadelesi püskürtebilir.

Sermayeden hükümete saldırı emri

22 Temmuz seçimlerinin ardından sermaye sınıfının sözcüleri sonuçlar üzerinden memnuniyetlerini dile getirdiler. Neden hoşnut olmasınlar ki! AKP hükümeti 4,5 yıllık icraatı boyunca emperyalist merkezlerin ve işbirlikçi asalakların emir ve isteklerini eksiksizce yerine getirdi, bir dediğini iki etmedi.

Bu nedenle sermayenin gönlü çok rahat. Seçimlerin ardından sermayenin ilk işi AKP'yi destekleyen açıklamalar yapmak oldu. TİSK, 1 Ağustos günü yaptığı açıklama ile 60. hükümetten beklentilerini dile getirdi.

TİSK'in açıklaması, sermayenin kârlarını arttırmayı, işçi ve emekçilerin sefaletini derinleştirmeyi amaçlıyor.

Patronların yeni hükümetten beklentileri şöyle:

Kıdem tazminatı kaldırılсын!

Sermaye sınıfı uzun süredir kıdem tazminatı yükünden kurtulmak istiyor. Yeni İş Yasası'nın çıkarılması ile birlikte birçok hak gaspedildi. Asalak patronlar kıdem tazminatından bir an önce kurtulmak için emir verdiler. Daha fazla bu “yük”e katlanmak istemiyorlar. Bu nedenle kıdem tazminatının bir an önce kaldırılması görevini hükümetin önüne koyuyorlar.

Esnek üretim yaygınlaştırılсын!

TİSK, esnek üretimi “istihdam ve büyüme artışı” için zorunlu görüyor. Tabii ki büyümekten kastedilen sermayenin kârıdır. İşçi ve emekçiler içinse esnek üretim, kuralsız çalıştırma, düşük ücret ve geleceksizlik demektir. Ancak TİSK o kadar pervasız ki, 4857 sayılı İş Yasası'nda esnekliği içeren maddeleri “kısıtlı” buluyor ve bu haliyle bile uygulamaya geçirilemediği için sitem

ediyor ve 60. hükümeti bu konuda daha kararlı davranmaya çağırıyor.

Patronların üzerindeki “yükler” kaldırılсын!

Bu yüklerin başında vergi ve sigorta primi geliyor. Bu yüklerin asgariye indirilmesi hedefleniyor. Ayrıca patronlar, yasalardaki “özürlü, eski hükümlü” vb. çalıştırma zorunluluğundan da kurtulmak istiyorlar. Ancak bugüne kadar bu konuda atılan adımları da yeterli bulmuyorlar. Bu nedenle, 60. hükümetin önüne bunu da bir görev olarak koyuyorlar.

İş Güvencesi Yasası'nda yeni düzenlemeler yapılсын!

Asalak patronlar bu yasadan da rahatsız. Onları rahatsız eden ise “her işten çıkarılanın mahkemeye başvurusu” ve 50 bine yakın davanın sürüyor olması. Patronlar “iş güvencesi” yasasının işyerlerinde “huzur ve barış ortamını” tehdit ettiğini belirterek hükümeti göreve çağırıyorlar.

Yarım kalan uygulamalar tamamlansın!

Sosyal güvenlik reformu ve özelleştirme saldırısı sermayenin önemseydiği diğer iki saldırı alanı. TİSK, bir an önce yarım kalan çalışmaların hızla tamamlanması için çağrıda bulunuyor.

AKP hükümeti yıkım ve soygun hükümeti olacak. AKP'nin ise tek seçeneği var: IMF-TÜSİAD saldırı programını harfiyen uygulamak.

Sermaye sınıfının saldırıları karşısında işçi ve emekçilerin de tek seçeneği var: Birleşmek, örgütlenmek ve mücadele etmek!

Tekstil’de grev kapıda...

Öncü işçiler görev başına!

Tekstil işçilerinin, patronların saldırıları karşısında haklarını koruyabilmesinin ve yeni kazanım elde edebilmesinin tek yolu, bir an önce fabrikalarında TİS komiteleri kurarak sendikanın kendi istemleri ve bilgileri doğrultusuna hareket etmesini sağlamasından geçmektedir. Tekstil patronlarıyla imzalanacak sözleşmenin her anında işçilerin bilgisi ve onayı aranmalıdır. Grev kararı hayata geçirilmeden önce işçilerin bu süreçte hazırlanması için yapılacak her türlü planlamaya işyeri komiteleri dahil edilmelidir. Grev silahının en etkili bir tarzda kullanılması için kademeli olarak greve çıkılması yerine tüm işyerlerinde aynı anda başlayacak bir grev kararı alınmalıdır.

Tekstil işkolunda 20 bin işçinin kaderini belirleyecek olan TİS görüşmelerinde uyuşmazlık yaşanması üzerine grev kararı alındı. Zira tekstil patronları “kriz”, “Çin tehdidi” vb. bahanelerle son yıllarda hız verdikleri saldırılarına ara vermeden devam etmek istiyorlardı.

Tekstil TİS’lerinde adeta bir klasik haline gelen sözleşmenin son günde imzalanması oyunu bir kez daha tekrarlanmazsa, aralarında Altınyıldız, Vakko, Bahariye, Saray Halı’nın da bulunduğu Teksif’e bağlı 11 fabrikada 10 Eylül’den itibaren greve çıkılacak. Bu süreçte yaşanan gelişmelere bağlı olarak geriye kalan 25 işyerinde de greve başlanıp başlanmayacağı belli olacak.

Teksif Sendikası yaptığı açıklamada, TİS’lerin, tekstil patronlarının birinci altı ay için sıfır zam dayatması ve yeni işe girenlerin ikramiyelerini gaspetmek istemesi üzerine tıkanıldığını ifade etti. Sendika, patronların bu dayatmalarının kabul edilemez olduğunu, zira bu durumda son sözleşmelerle birlikte zaten gerileyen ücretlerin iyice düşeceğini belirtiyor. Öte yandan yeni işe girenlerin ikramiye hakkının ortadan kaldırılmasıyla birlikte işçiler arasında eşitsizlik olacağını, bu durumun işten çıkartmalara ve kağıt üzerinde giriş-çıkışların yaşanmasına yol açacağını ifade ediyor.

Sendikanın açıklamaları önemli. Ancak sendikacıların, saldırılarını pervasızca uygulaması için patronlara cesaret vermekte önemli bir paya sahip olduklarını unutmamak gerekiyor. Eğer bugün tekstil patronları yeni işe girenler için ikramiyelerin kaldırmasını dayatıyorlarsa, bunun en büyük nedeni bir önceki sözleşmede 4 ikramiyenin 2,5’a indirilmesine onay verilmiş olmasıdır. Üstelik bu ihanet, işçilerin mücadelede isteğine ve bu isteğin boşa düşürülmesine karşı öfkelerini göstermelerine rağmen gerçekleşmiştir. Yani sendikacıların ihanetlerini mazur göstermek için yıllardır sarıldıkları “işçiler mücadele etmiyor” yalanına rağmen gerçekleşmiştir.

Nitekim bu ihanetin sonuçları birçok fabrikada işten çıkartmaların yaşanmasıyla kendisini göstermiştir. Tekstil patronları işten atılanların yerine asgari ücretten ve ikramiye gibi sosyal haklardan önemli oranda yoksun çalışan yeni işçiler olarak kârlarına kâr katmışlardır. Böylelikle kademeli bir

şekilde ikramiye hakkının tümünden ortadan kaldırılması hedeflenmiştir. Diğer yandan yeni bir ihanet sözleşmesi öncesinde öncü işçilerin kıyımı gerçekleştirilmiş, sendikal bürokrasinin eli kuvvetlendirilmiştir. Teksif bürokratlarının bu kıyımları tamamen sessizlik içerisinde geçiştirmesi de bunun en büyük kanıtıdır.

Tekstil patronları yeni saldırılarına dayanak olması bakımından 2008 yılından itibaren tekstil kotalarının kaldırılmasını ve dünya çapında rekabetin kızışacağını öne sürmektedirler. Rekabet edebilmek için işçilerin fedakarlık göstermesi gerektiğini savunmaktadırlar. Yeni sözleşme için bu fedakarlığın adı sıfır zam, yeni işe girenler için ikramiyelerin kaldırılması ve esnek üretim uygulamaları oluyor. Oysaki tekstil işçileri, bu fedakarlığa kaç dönemdir katlanıyorlar zaten. Ve her sözleşmenin ardından tekstil patronları “şu kadar kâr ettik”, “bu kadar ihracat gerçekleştirdik” şeklinde açıklamalar yapıyorlar. AKP hükümetin kendilerine sağladığı her türlü kolaylık ve destekle “ekonominin tıkrında” olduğunu söylüyorlar.

Bu nedenle tekstil işçileri TİS’lerde sıfır zammı kabul etmek bir yana ücretlerinde önceki kayıplarını da telafi edecek bir artış oranını talep etmelidirler. İkramiyelerin tamamen ortadan kaldırılana kadar kademeli bir şekilde gaspedilmek istendiğini görerek çeşitli iyileştirme talepleriyle birlikte bu hakka sıkı sıkıya sahip çıkmalıdırlar. Esnek üretime imkan tanıyacak hiçbir koşulun sözleşmede yer almaması için mücadele etmelidirler. Aksi halde tekstil işçileri açısından bir sözleşmenin daha çok kayıp ve kıyımlarla sonuçlanacağı kesindir. Zira bir önceki sözleşmenin bağitlanma süreci ortadadır. Teksif Sendikası onca kayıpların ve ihanetinin gerekçesini, sözleşmede esnekliği içeren maddelere yer verilmemesi adına razı oldukları bahanesiyle açıklamıştı. Alınan grev kararına rağmen, tekstil işçileri TİS sürecine aktif bir şekilde dahil olmazlarsa yeni bir ihanetin yaşanması kaçınılmazdır.

Tekstil işçilerinin, patronların saldırıları karşısında haklarını koruyabilmesinin ve yeni kazanım elde edebilmesinin tek yolu, bir an önce fabrikalarında TİS komiteleri kurarak sendikanın kendi istemleri ve bilgileri doğrultusuna hareket etmesini sağlamasından geçmektedir. Tekstil

patronlarıyla imzalanacak sözleşmenin her anında işçilerin bilgisi ve onayı aranmalıdır. Grev kararı hayata geçirilmeden önce işçilerin bu süreçte hazırlanması için yapılacak her türlü planlamaya işyeri komiteleri dahil edilmelidir. Grev silahının en etkili bir tarzda kullanılması için kademeli olarak greve çıkılması yerine tüm işyerlerinde aynı anda başlayacak bir grev kararı alınmalıdır. Yanısıra işkolunda örgütlü olan diğer sendikalarla gerçekleşecek ortak bir grev sadece tekstil patronlarının değil ülkenin gündemine girecektir. Bu da tekstil işçilerinin taleplerinin karşılanmasını daha da kolaylaştıracaktır.

Elbette böylesi bir mücadelenin örgütlenmesi mevcut sendikalara çöreklenmiş, sınıf işbirlikçisi hain sendika bürokratlarından beklenemeyeceğine göre, bu noktada görev sendikalarına da sahip çıkacak olan ileri, öncü işçilere düşmektedir. Önceki deneyimlerin de sunduğu dersler yaşanan ihanetlere karşı durabilmenin ya da daha başından boşa düşürmenin yolunun önden oluşturulmuş iç örgütlülüğünden geçtiğini göstermektedir. Zira iç örgütlülüğünü sağlamlaştıramamış, neyi nasıl yapacağına dair önden bilinçli bir donanıma sahip olmayan emekçi kitlelerin tepki ve öfkesi gerek patronlar, gerekse de sendikacılar tarafında kısa sürede boşa düşürülmektedir. Çünkü onlar sürecin başından sonuna kadar bu bilinç ve örgütlülikle hareket etmektedirler.

TİS’lerin grev aşamasına gelmesi sınıf hareket cephesinden uzun bir süredir yaşanan durgunluğu kırmanın bir vesilesi olabilmesi bakımından da önemlidir. Zira aynı dönemde tüm engellemelere ve baskılara rağmen Hava-İş’in sürdürdüğü TİS süreci de grev aşamasına gelmiş durumdadır. Telekom’da süren TİS görüşmelerinde uyuşmazlık sürerken Ağustos ortasında kamu emekçilerinin toplu görüşme süreçleri başlıyor. Kısacası işçi ve emekçilerin çeşitli hakları için mücadele edecekleri bir döneme giriyoruz. Burada yaşanacak her gelişmenin birbirini etkileyecek olması çok açıktır. Aynı şekilde sınıfın örgütsüz kesimlerinde de Temmuz zamları vb. konular üzerinden mücadele eğilimi yaratacaktır.

Mücadeleyi ortaklaştırmak için iyi bir fırsat yakalanmış bulunuyor. Sıra bu fırsatı eylemli süreçte dönüştürmek için gösterilecek çabada.

THY çalışanları kazanacak!

THY’de patron tarafının dayatmacı tutumları ile başlayan gergin süreç devam ediyor. Hatırlanacağı üzere toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması üzerine 20 Temmuz günü kitlesel eylemlerle Hava-İş grev kararını işyerlerine asmış, böylece grev için resmi 60 günlük süreyi başlatmıştı. O güne kadar çalışanların tepkisini görmezden gelen ve kısmi baskılarla tehlikeyi atlarmaya çalışan THY yönetimi, bundan sonraki süreçte işçilerin kararlı tutumu karşısında baskı ve tehditleri her geçen gün daha fazla arttırdı.

Önce çalışanlar teker teker adeta sorgulanarak grevden caydırılmaya çalışıldı. İşyerinde işçileri “ikna” etmek için sorgu odaları kuruldu. Bu ikna çabaları sırasında yapılanlardan biri de işçilere zorla grev oylaması için dilekçe imzalatmak olmuştur. İşçilerin büyük çoğunluğundan baskılarla toplanan bu dilekçeler sonucunda ve Valilik ile Çalışma Bölge Müdürlüğü’nün de patron yanlısı tutumlarıyla grev oylamasının yapılması kararı alındı. Yasada tek gün içinde yapılması gerektiği ifade edilen grev oylamasının 6-9 Ağustos tarihli arasında yapılmasına karar verildi. 3 Ağustos günü bu karara karşı basın açıklaması gerçekleştiren Hava-İş, “Sandıkları dört değil, 40 gün de açık tutsanız grev oylamasını kazanacağız” dedi.

Yapılan oylamada greve hayır kararı çıkması durumunda sendikanın 15 gün içinde sözleşmeyi imzalaması gerekiyor. Eğer bu sürede sözleşmeyi imzalamazsa iş Yüksek Hakem Kurulu’na gidecek ve orada alınan karar nihai karar olacak. Greve evet kararı çıkması durumunda ise görüşmeler devam edecek ve grev kozu THY çalışanlarının elinde en önemli silah olarak durmaya devam edecek.

THY’nin baskı ve tehditleri bitmek bilmiyor!

Süreç genel hatlarıyla bu şekilde işlerken, THY yönetiminin işçilere dönük baskıcı ve sendikaya yönelik karalayıcı tutumları aralıksız devam ediyor. Grev oylamasının zorla toplanan dilekçelerle hayata geçirilmesinin yanısıra oylamanın kendi hukuklarına dahi aykırı şekilde 4 gün sürmesi, baskının devam ettirilmek istendiği anlamına geliyor. THY yönetimi çalışanlara gönderdiği mektuplarla kafaları bulandırmayı amaçlıyor. Basın aracılığıyla yaptığı açıklamalarda da işçiye aba altından sopa gösteren tehditkar tutumlarına devam ediyor. Greve çıkılması durumunda alınan lokavt kararının anında hayata geçirileceğini söyleyerek işçileri işsizlik sopası ile terbiye etmeye çalışıyor.

Sermaye topyekûn acz içinde!

THY yönetimi soğukkanlılığını koruyarak kendinden emin bir görüntü çizmeye çalışsa da, çeşitli sermaye çevrelerinin yorumları yaşanan süreçten ne

kadar tedirgin olduklarını ele veriyor. THY yönetimi büyük bir pişkinlikle “Çalışanlarımıza güveniyoruz. Oylamada hayır kararı çıkacak!” derken Türkiye İhracatçılar Meclisi’nden (TİM) bakanlara kadar geniş bir çevre her fırsatta duydukları derin korkuyu dile getiriyorlar.

TÜRSAB Başkanı Başaran Ulusoy “Eğer grev olursa Türk turizmi çöker ve Türkiye ayda 1 milyar dolar zarar eder, lütfen uzlaşın” derken, TİM Başkanı Oğuz Satıcı ise grevin modası geçmiş bir yöntem olduğunu iddia ederek bu grevin THY çalışanlarına hiçbir şey kazandırmayacağını iddia ediyor, “THY çalışanlarının sağduyulu davranacaklarına ve Türkiye’nin gururu olan kuruluşun grev macerasına sürüklenmesine izin vermeyeceklerine, kendi geleceklerine sahip çıkacaklarına inanıyoruz” diyerek, aklısına işçileri düşündüğünü göstermeye çalışıyor. “Kimsenin bindiğimiz dalı kesmeye hakkı yoktur!” diyen Satıcı, böylece THY çalışanlarının sırtından yaptıkları vurgunları da üstü kapalı bir biçimde itiraf etmiş oluyor.

Turistik Otelciler, İşletmeler ve Yatırımcılar Birliği (TUROB) Başkanı Timur Bayındır da sermayenin acz ifade korosuna katılarak, THY’deki grev konusunun Türk turizmine darbe vurmaya başladığını belirterek, Türkiye’ye sonbaharda gelmeyi düşünen yabancıların, gelişlerini iptal etmeye başladığını kaydetti.

Sermaye cephesinden dile gelen bu korkuyu telafi etmek ise hükümete düştü. Kültür ve Turizm Bakanı Atilla Koç “Böyle bir kararı duymak bile istemiyorum” derken, özelleştirme fatihi Maliye Bakanı Kemal Unakıtan “THY başta olmak üzere turizm sektörümüz ve genel olarak ekonomimiz darbe alacak, küçülme sebebiyle çalışanlarımız işlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilecekler” diyerek işçileri tehdit edenler kervanına katıldı.

Sermaye cephesinin bu topyekûn seferberliğinde medya da üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getiriyor. Süreç başladığı andan itibaren tek yanlı tutumunu sürdüren burjuva medya geline aşamada THY çalışanlarının taleplerine yer vermezken, sermaye cephesinin görüşlerini sürekli olarak gündeme taşıyor. Öyle ki, bu durum karşısında Hava-İş kendi talep ve düşüncelerini ancak para verdiği ilanlar yoluyla basına taşıyabiliyor. Burjuva medya ayrıca yaptığı felaket tellallığı ile tüm toplumu da olası bir greve karşı THY çalışanlarının karşısında kamplaştırmaya çalışıyor.

Tehdit sökmedi, rüşvet devrede!

THY yönetimi çalışanların kararlılığını rüşvetle de kırmaya çalışıyor. Bugüne kadar kapsam dışı personele toplu sözleşmenin ardından yapılan zamlar bu sene tam da grev oylaması sırasında yapıldı. Böylece çalışanların birliği parçalanmaya, sendikadan soğumaları sağlanmaya çalışıyor.

Ayrıca sürekli olarak işçilere “sağduyu” çağırısı yapılarak grevden caydırılmaya çalışılıyor. İşçilerin durumunu umursamadan ülke çıkarlarından dem vuran sermaye cephesi işçileri “duyarlı” davranmaya çağırıyor.

En son olarak THY Yönetim Kurulu Karlıtekin “Biz çalışanımıza güveniyoruz. ‘Bu grev kesinlikle olmayacak’ diye düşünüyoruz” dedi. Ancak onlar THY işçisini kandırmak üzere bu güveni ifade etme ihtiyacı hissediyorlar. Şimdi söz sırası THY işçisinde, onun mücadele kararlılığında.

TEKSİF temsilciler toplantısı...

“Grev hakkımız, söke söke alırız!”

TEKSİF Sendikası’nın örgütlü olduğu tekstil işkolundaki 11 fabrikada TİS görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine TEKSİF Sendikası temsilciler toplantısı gerçekleştirildi.

11 fabrikada asılan grev kararının 10 Eylül’de uygulanması düşünülüyor. Temsilciler toplantısına İstanbul içinden ve dışından 70 işyeri temsilcisi katıldı. İşyeri temsilcilerinin konuşmasının ardından TEKSİF Genel Başkanı da bir konuşma yaptı. Tekstil işverenlerinin ‘0’ zam dayatmasında bulunduklarını ancak bu dayatmayı kabul etmeyeceklerini, %6 oranında zam yapılmasında ısrarcı olacaklarını açıkladı ve ‘tekstil işverenleri bizden artık fedakarlık beklenmesinler’ dedi. İşyeri temsilcileri yaptıkları konuşmalarda grev kararı uygulamaya geçirildiğinde bu kararın arkasında kararlı bir şekilde duracaklarını

belirttiler.

Konuşmalar sırasında “Grev hakkımız, söke söke alırız!” sloganları atıldı.

Küçükçekmece/Kızıl Bayrak

Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atilay Ayçin’le THY’deki grev süreci üzerine konuştuk...

“Kazanacağız, başka yolu yok!”

- Havayollarındaki TİS süreci Türkiye genelinde büyük bir etki yarattı. İşveren medyayı, hükümeti de arkasına alarak şimdiye kadar mücadelenin önünü kesmek için herşeyi yaptı. Bunlardan sonuncusu grev oylamasıydı ve bu süreç devam ediyor. Bu konuya ilişkin düşüncelerinizi neler?

“Evet kararı çıkacağından eminim!”

9 Ağustos’tan itibaren sandıklar açılacak. Tabii süreç devam ediyor ama bizim de bu sürece ilişkin itirazlarımız oldu. Bunlarla ilgili yaptığımız başvuruların grev oylamasının biçimiyle beraber mahkeme tarafından değerlendirileceği söylendi. Yarın alınacak sonuçlar, tabii ki sonuçlu bir seçim bu. “Evet”i de var “Hayır”ı da var, ama bugüne kadar “hayır”ı hiç telaffuz etmedik, etmiyoruz, etmeyeceğiz de! Çünkü sandıklardan evet çıkacağından eminiz. Çünkü grev kararı havayolu işçisinin, Hava-İş üyesinin kendisinin verdiği bir karardır. Yani biz işçiye rağmen sözleşme taslağı hazırlamadık. İşçiye rağmen görüşmeleri sürdürmedik. İşçiye rağmen hiçbir karar almadık. Taslak hazırlanma aşamasından imza aşamasına ve grev kararının asılmasına kadar biz görüşmeleri üyelerimize açık yaptığımız için herkes herşeyden haberdar. Herkes bilgi sahibi. Geldiğimiz nokta üyelerimizin kararıdır. Yani bu oylama işçinin özgür iradesiyle verdiği karardır. Bu kararı patronların kurduğu baskıyla yeniden oylatmaya çalışıyorlar. Bu yüzden oylama sonucundan “evet” kararının çıkacağından eminim.

Evet çıkarsa, tabii ki THY işverenin bugüne kadar yaptığı tehditlerin dışında çözüm getirecek, sonuç olacak yeni bir teklifle gelmesi gerekir. Biz bunu bekliyoruz. Eğer öyle bir teklif getirmezlerse, “mevcut teklif nihai teklifimizdir” demeye devam ederlerse, biz çok geçmeden yine üyelerimizle ve kurullarımızla yapacağımız değerlendirmelerimiz sonrasında grevimizi uygulamaya koyacağımız tarihi belirleyeceğiz.

“Grev ertelenirse bunun sebebi siyasidir!”

Şunu da dillendiriyorlar: “Grevi erteletiririz.” Türkiye’deki yasalarda grevi erteleme şartları mevcut değil. Ne genel sağlık ne de genel güvenlik açısından

herhangi bir tehdit yok. Bu grev ertelenirse, tamamen siyasi bir tercihle ertelenir. Biz de böyle bir durumda elimiz kolumuz bağlı oturmayacağız. Çok açık söyleyeyim: Türk Hava Yolları tarifeli sefer yapan bir şirkettir. Tarifersiz sefer yapamayan bir şirket haline dönecek, çok açıkça söyleyeyim.

- Basında Hava-İş’in grev oylama süresine yaptığı itirazın Bakırköy İş Mahkemesi’nden döndüğü yönünde haberler yer aldı. Şu anda durum nedir?

Orada yanlış bir bilgilendirme var. Mahkeme sadece, mevcut oylamanın süresine yapmış olduğumuz itiraz başvurusunun oylamanın bittiği tarih itibariyle “üç işgünü içinde yapılması gerekir” şeklinde bir uyarıda bulundu. Yani esastan yaptığımız başvuru şu anda geçerli durumdadır. Sadece 9 Ağustos günü saat 17.00’den sonra eğer tekrar mahkemeye başvurup esastan başvurumuzun görülmesini istersek, üç işgünü içerisinde sonuçlandırılacak. Yani esastan itirazımız şu anda devam ediyor ve reddedilmiş değil.

- Son olarak söylemek istedikleriniz...

Biz haklı taleplerle, hem şirketin, hem ülkemizin gerçekliklerine denk düşen taleplerle yola çıktık. Marka olmuş bir şirketin yapısına uygun taleplerle çıktık yola. Bunu yapılan toplantılarda kendileri de defalarca ifade ettiler. Ama ne hikmetse, gerçekten bizim bu şirketi marka haline getirmekte önemli bir faktör olduğumuzu söylüyorlar ama, o markayı yaratan insanların hakettiklerini verme konusunda her patronun davrandığı gibi cimri davranıyorlar. Bu dönem bizim son limitimiz. Bu dönem **“Ya alacağız ya alacağız, başka yolu yok!”**

Kızıl Bayrak/İstanbul

Toplu görüşme değil mücadele!

Kamu sendikaları ile hükümet arasında yürütülecek olan toplu görüşme tarihi yaklaşıyor. Hükümet İMF-TÜSİAD sosyal yıkım programlarına kaldığı yerden uygulamaya devam edecek. Özelleştirmelerin devamı, sosyal güvenlik ve emeklilik hakkının gaspı, kamu alanlarının ve çalışanlarının tasfiyesi, iş güvencesi hakkının ortadan kaldırılması ilk elden sayılabilecekler. Söz konusu saldırı yasaları hakkında birçok adım atan hükümetin işçi ve emekçiler lehine bir şey yapmayacağı yeterince açık.

Böylesi bir atmosferde kamuda toplu görüşme süreci başlayacak. Ancak kamu emekçilerinin mücadele seyrine bakıldığında, hiç de bu saldırıları karşılamaya hazırlanan bir tablo görünmüyor. Kamu-Sen ve Memur-Sen gibi işbirlikçi ve kontra sendikalar için söylenebilecek bir söz yok. Zira onlar devletin kendilerine verdiği görevleri yerine getiriyorlar. Kamu emekçileri hareketini bölüp parçalayarak, devletle işbirliği yaparak hareketin önünü iyice tıkiyorlar.

Bu durumda geriye kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesi sonucu kurulan KESK kalıyor. Bu yıl 6.’sı gerçekleşecek olan görüşmelerin bir oyun ve aldatmaca olduğu artık herkes tarafından biliniyor. Ancak, geçen yıl masadan kalkarak yüzünü alanlara, işyerlerine döneceğini ilan eden KESK tüm bir yıl boyunca elle tutulur hiçbir şey yapmadı. 15 Ağustos’a günler kalmasına rağmen bir mücadele programı açıklamadı, tutumunu

netleştirmede.

Toplu görüşmeler yaklaşık 2.2 milyon kamu emekçisini ilgilendiriyor. Diğer saldırıların yanısıra görüşmeler 2008’de emekçilerin alacağı ücret zammını da belirleyecek. Bu konuda da mücadelenin seyri geri olduğu için hükümet ne derse o oranda zam yapılıyor. Yani emekçiler sefalet ücretine bir dönem daha mahkum ediliyor.

KESK yüzünü işyerlerine dönmedi ama işçi ve emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayan hükümete, sermaye uşaklarına seslenmekten de geri durmadı. Henüz KESK’in tutumu üzerine bir şey söylemeden hükümete yeşik ışık yaktı. KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, düzenlediği basın toplantısında, 15 Ağustos’ta başlayacak toplu pazarlık görüşmeleri sırasında, AKP’nin emekçiler için de yeni bir sayfa açıp açmadığının ‘toplusözleşme ve grev’ konusundaki tutumuyla belli olacağını söyledi. Hükümetin memurların toplusözleşme ve grev hakkına ilişkin çeşitli platformlarda defalarca verdikleri sözün gereğini derhal yerine getirmesi gerektiğini ifade eden Tombul, böylece bir kez daha grev ve toplusözleşme hakkını grev yaparak kazanmaya niyetlerinin olmadığını dile getirmiş oldu. Açıklamada toplusözleşme ve grev hakkına muhalefet eden bir parti olmadığını, toplusözleşme ve grev hakkının önünde yasal bir engel bulunmadığını ifade eden Tombul, “Engel,

iktidarların siyasal tercihidir. Siyasal irade ve kararlılık gösterilirse 15 Ağustos’ta toplusözleşme süreci başlayabilir... Şimdi, hükümeti bir kez daha düşünmeye, 15 Ağustos’ta başlayacak süreçte toplusözleşmeye davet ediyoruz. Tutumumuzu hükümetin bu konuda vereceği karara göre belirleriz” diye konuştu.

Son bir yıllık süreç Tombul’un sözlerinin altının boş olduğunu gösteriyor. Zira hem kamu emekçilerini sürekli oyalayan toplu görüşme mantığını mahkum edip bu oyuna meşruiyet kazandıracak hiçbir çalışmanın içinde olmayacağını belirteceksin, hem de tabana dayalı bir fiili-meşru mücadele hattı örmeyeceksin. Bu konuda bir yıl boyunca kılını bile kıpırdatmayacaksın!

Kamu emekçileri sendikal bürokrasiyi de aşmayı hedefleyen devrimci bir mücadele programı etrafında birleşmelidir.

Telekom işçilerinden mücadele kararlılığı!**“Direne direne kazanacağız!”**

Türk Telekom ile Türkiye Haber-İş Sendikası arasında 27 bin işçiyi kapsayan 7. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri 29 Mayıs 2007 tarihinde başladı. 7 görüşmenin ardından yasal sürecin sonuna gelindi. Görüşmelerde arabulucu süreci başladı. Yapılan görüşmelerde 86 madde üzerinde anlaşma sağlandı. 23 asıl 5 geçici olmak üzere toplam 28 madde üzerinde anlaşma sağlanamadı.

Haber-İş Sendikası'nda örgütlü Telekom çalışanları ise TİS görüşmelerinde kendilerine dayatılan sefalet zammına ve esnek çalışma uygulamalarına karşı eylemlere başladılar. İşçiler ve sendika yöneticileri taleplerinden geri adım atmayacaklarını belirtiyorlar.

8 Ağustos günü saat 12.30'da Gayrettepe'deki Telekom Başmüdürlüğü önünde toplanan yüzlerce Haber-İş üyesi eylem boyunca sık sık “Genel grev genel direniş!” sloganını attı. “İşveren zammını al başına çal!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Eşit işe eşit ücret!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Esnek çalışmaya hayır!”, “Gemileri yaktık geri dönüş yok!” sloganlarını coşkuyla atan işçiler Hava-İş Sendikası'nın yaşadığı grev oylaması sürecine de destek verdiler. Haber-İş üyeleri sınıf kardeşlerini “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla karşıladılar.

Eyleme hareketli günler yaşayan Hava-İş Sendikası'nın Genel Başkan Atılay Ayçin, Yol-İş, Petrol-İş ve Harb-İş yöneticileri de destek verdiler.

Dokuyucu: “Taleplerimizden bir adım geri atmak yok!”

Eylemde konuşan Haber-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, uyuşmazlık konusu olan maddelerin genel olarak ücret ve sosyal yardımlar ile

esnek çalışma dayattığını söyledi. Hiçbir zaman ücret sendikacılığı peşinde olmadıklarını vurgulayan Dokuyucu, işverenin 1. ve 2. Tip Sözleşme dayatarak personel arasında eşitsizlik yarattığını belirtti ve bu teklifleri kabul etmeyeceklerini söyledi.

İşverenin %4 oranında akla mantığa uymayan düşük bir zam oranı dayattığını ifade eden Şube Başkanı, işverenin teklifiyle, düşük ücret, esnek çalışma, sosyal hakların daraltılması, taşeronlaştırma ve örgütsüzlük (kapsam dışılık) dayatıldığına işaret etti.

“Sokak gösterilirse bu yola da başvurmadan çekinmeyiz!”

“Şunu bir kez daha samimiyetle ifade etmek istiyoruz. Greve gidilmesi halinde telafisi olanaksız sonuçlara katılması gerekmektedir. Bizler barışçı çözüm yollarının ciddiyet ve vakar içinde kullanılmasını öneriyoruz. Ancak, bütün iyi niyetli yaklaşımlarımıza rağmen bize sokak gösterilirse bu yola başvurmakta da kararlı olduğumuzu belirtmek

istiyoruz” diyen Dokuyucu, greve çıkmaktan çekinmeyeceklerini söyledi.

Açıklamasının son bölümünde THY ve Harb-İş’de yaşanan grev süreçlerine değinen Dokuyucu, özellikle THY’de hükümetle işverenin tam bir işbirliği içinde olduklarını belirtti. Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK ve Kamu-Sen’in konfederasyon ayrımı yapmadan mücadeleye sahip çıkması gerektiğini söyledi.

İşçiler eylem sırasında toplu sözleşme sürecinde kendilerini yalnız bırakan Türk-İş’e de seslenerek “Türk-İş uyuma, işçine sahip çık!” sloganını attılar.

Ayçin: “Sandık, baskı, sürgün, lokavt tutmaz!”

Dokuyucu’nun yaptığı konuşmanın ardından THY’de grev sürecine giren Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin konuştu. Hava-İş üyelerinin yıllardır unutturulan işçi mücadelesini, işçi sendikalarının varlığını hatırlattıklarını belirterek, toplu sözleşme hakkını önlerindeki tüm yasal engellemelere rağmen kullanmakta kararlı olduklarını söyledi. Sandık, baskı, lokavt ve sürgünlerin tutmadığını, yıllardır THY’yi dünya markası yapan havayolu çalışanlarının ürettikleri artı değerden paylarını almak istediklerinde “kötü” ve “hain” ilan edildiklerini vurguladı. Grev hakkımızı söke söke alırsız!” diyerek mücadelede kararlı olacaklarının altını çizdi. Konuşmasının son bölümünde, grev oylaması kararını devletin farklı kurumlarıyla beraber patronların istediğini belirtti ve gereken cevabın verileceğini ifade etti.

“Yalnız olmamamız gerekir. Türkiye işçi sınıfının yalnız olmaması gerekir. Eğer buna izin vermezsek zafer zaten bizindir!” sözleriyle sonlanan konuşmanın ardından eylemlerin ileriki süreçte devam edeceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Haber-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube Sekreteri Ali Küçükkoçkaya:**“Kararlıyız, eylemlerimiz sürecektir!”**

Süreç şu anda arabulucuda. 14 Ağustos’ta arabulucuyla tekrar biraraya gelinecek. Görüşmeler sürerken Türkiye genelinde basın açıklamalarımız devam edecek. Eğer anlaşma sağlayamazsak eylemlerimiz devam edecek, greve kadar gideceğiz.

İşveren bize esnek çalışma dayatıyor. Yanısıra %4 zam öneriyor ve ikramiyelerin kaldırılmasını istiyor. Kapsam dışını genişleterek sendikayı bitirmek istiyorlar. Biz bu konuda Haber-İş Yönetim Kurulu olarak kararlıyız. Vermiş olduğumuz tekliften bir adım geri

atmayacağız. Toplusözleşme görüşmeleri 27 bin işçiyi kapsıyor.

Şu anda Türkiye genelinde tüm işyerlerinde toplantılar yapıyoruz. Sınıf mücadelesi, sınıf derdi olan, sınıfla birlikte yürüyen bütün dostları aramızda görüyoruz, bundan sonra da görmek istiyoruz. Hava-İş’in ve Harb-İş’in durumu ortada, onlara da esnek çalışma

dayatılıyor. Bu yüzden bu eylemleri birlikte devam ettirmek istiyoruz. Hava-İş’in sorununu da bizim sorunumuz olarak görüyoruz. Hava-İş’e her türlü desteği vereceğiz. Harb-İş’e de gereken desteği vereceğiz. Sınıf dostlarını yanımızda görmek istiyoruz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tekel’in özelleştirilmesinde son günler!

Yeni AKP hükümeti, çok vakit kaybetmeden sermayenin saldırı programlarını hayata geçirmeyi hedefliyor. Bunların başında da özelleştirmeler geliyor. En kârlı kamu kuruluşlarının özelleştirilmesinin ardından geriye az sayıda işletme kaldı. Ancak sermaye bunların da özelleştirilmesini, bir an önce yerli ve yabancı şirketlere peşkeş çekilmesini istiyor. Tekel de bunlardan biri.

Tekel’e ait sigara fabrikalarının blok satış yoluyla özelleştirilmesine ilişkin hazırlıklar tamamlanarak, ihalenin 15 gün içinde çıkması hedefleniyor.

Hatırlanacağı üzere

geçen yıl Adana ve Malatya Tekel fabrikalarının kapatılması kararı sonrasında işçiler direnişe geçmişler, kapatılma kararının geriye çekilmesini sağlamışlardı. Direnişin basıncıyla karar geri çekilse de, hükümet, özelleştirmeleri devam ettirmek konusunda kararlı olduğunu, ancak zamanlamasında bir değişiklik yapıldığını belirtmiş ve tekelerde üretim yeniden başlamıştı.

Tekel’in ardından sırada köprü ve otoyollar var. İki köprü ve altı otoyolun tek tek mi yoksa bütün olarak mı özelleştirileceğine ilişkin belirlemelerin ardından 2008’in ilk yarısında köprü ve otoyolların özelleştirilmesinin tamamlanması hedefleniyor.

Yapı Yol- Sen İstanbul Şubesi Eğitim ve Basın Yayın Sekreteri Halil Tümtürk ile konuştuk....

“İş bırakma eylemlerine devam edeceğiz!”

-Yapı Yol Sen'in 1998 yılında otoyol ve köprülerde iş bıraktığı için hakkında verilen ceza AİHM'den döndü ve Yapı Yol Sen haklı bulundu. AİHM tarafından sendikanın haklı bulunması sizin için ne ifade ediyor?

- KESK en baştan beri anayasanın 90. maddesine dayanarak memurların iş bırakma hakkının olduğunu uluslararası sözleşmelere (ILO) dayanarak söylüyordu. Bu kararın bizim lehimize sonuçlanması sürpriz olmadı açıkçası. ILO yaklaşık bir senedir iki tarafın anlaşmasını istiyordu. Biz anlaşmadan çok haklılığımızın kanıtlanmasını istediğimiz için anlaşmaya yanaşmadık. Sonuç olarak AİHM'e taşınan dava bizim lehimize sonuçlandı.

- AİHM Yapı Yol Sen'i haklı buldu ve böylelikle '98'den bu yana askıya alınmış olan iş bırakma eylemlerinin önü açılmış oldu...

- '98'deki iş bırakma eyleminden sonraki süreçte, 2007 Şubat ayına kadar, çalışanlarımıza kesilen 72.000 YTL (72 milyar) civarındaki cezayı devlete ödedik. Bu ceza sendikanın gücünün bir yerde boşaltılması anlamına geliyordu. Bu nedenle bu süreçte iş yavaşlatıldı ve iş yavaşlatma tartışıldı. Biz iş bırakmamız gerektiğini biliyorduk, her zaman da buna inandık. Sonuç olarak süreç bize bunu dayattı. Ama bundan sonraki eylemimiz, Genel Başkanımız Bedri Tekin'in de sürekli deklare ettiği üzere, iş bırakma eylemi olacak. Bu eylemin boyutu, çerçevesi ne olur, bunu sendikamızın yetkili organları belirleyecek. Şu anda yapacağımız eylemin Fatih Köprüsü'nde olacağı kesin. Bu otoyollara yansır mı, diğer otoyollarında da olur mu, bunu ilerleyen günlerde konuşacağız.

- Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'na bağlı Tapu Kadastro Müdürlükleri'nde geçtiğimiz dönem gerçekleştirilen eylemlerde bir enerjinin açığa çıktığını gördük. İleriki süreçte bu daha da gelişecek mi?

- 12 Nisan 2007'de yaptığımız eylemde mücadele süreci içinde ortaklaşmanın daha kolay olduğunu gördük. İlk yaptığımız 2006 Aralık eyleminde “köprülerle birlikte Bayındırlık ve Tapu Kadastrolar'da iş bıraktırabilir miyiz?” tereddütünü yaşadık. Bu yüzden Aralık'ta sadece iş yavaşlatma eylemi yaparken, birçok ilde gerçekleşen Nisan eyleminde Tapu Kadastrolar % 0 gelirle günü kapatmıştır. Yani eylem başarılı olmuştur. Sadece sendikal örgütlenme anlamında güçsüz olduğumuz yerlerde iş bırakma olmadı ama genel anlamda iş bırakma eylemine beklediğimizin de üzerinde bir katılım vardı. Bundan sonraki süreçte köprülerde iş bırakma olursa bu oranın daha çok artacağını düşünüyorum.

- İş yavaşlatma ve bırakma eylemlerinde yakalanan moral ve motivasyonu nasıl buluyorsunuz? Yakalanan bu ivmeyi AİHM kararı nasıl etkiledi ya da etkiledi mi?

- Aslında AİHM kararı bir etki bırakmadı. Çünkü otoyol ve köprüler özelleştirme sürecine girdi. Özelleştirme sürecinin nasıl işlediğini biliyoruz. İnsanları bıktırırsın, “Özelleşsin kurtulalım!” diye bakarlar. Bu otoyollarda da böyle yaşandı. Sorun artık kangren haline getirilmişti. İnsanlar doğal olarak bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Bundan sonraki süreçte işimiz hem çok kolay, hem de çok zor. Kolay yanı AİHM kararıyla beraber haklılığımız uluslararası zeminde meşruiyet kazandı. Biz zaten verdiğimiz mücadelenin meşruluğuna inanıyorduk. Özelleştirme süreci üyelerimizde “Artık her şey bitti!” düşüncesini

uyandırabilir. Ama burada bizim rolümüz çok önemli bir yerde duruyor. Genel Merkezimiz bunun çalışmalarına başlamış bulunuyor.

- O zaman bundan sonraki süreçte özelleştirme karşıtı mücadeleyle çalışanların özlük hakları için verecekleri mücadelenin birleştirilmesi gerektiğini söyleyebiliriz...

- Aslında özelleştirmeyle bizleri nelerin beklediğini, yakında gidebileceğimiz bir kurumun da artık kalmayacağını görmemiz gerekiyor. Bundan sonra doğrudan soframızdaki ekmeğimizle oynamaya başlayacaklar. Niyetleri bir önceki dönemden belliydi. Kamu Personeli Reformu'yla memur sayısını 2 milyondan 500 bine düşürmeyi hedefliyorlar. Hükümet çalışan sayısını sadece asker ve polisle sınırlandırmak istiyorlar.

- 15 Ağustos'ta kamu emekçileriyle hükümet arasında toplu görüşme süreci başlayacak. Bu süreçte genelde KESK, özelde Yapı Yol Sen nasıl bir hat izleyecek?

- Biz köprü ve otoyollarda iş yavaşlatma eylemlerine başladığımızda şunu deklare ettik; “4688 sayılı yasa KESK'i boğmuş ve daraltmıştır. KESK'i geriletmiştir. Biz bunu kıracağız!” dedik. Şu anda KESK içerisinde üye sayısı anlamında en küçük sendika olmasına rağmen en güçlü sendika Yapı Yol Sen'dir. 2006 15 Ağustos'unda KESK olarak görüşmelerden çekildik. Bu sene ise toplu görüşme masasına oturmamayı deklare ettik. Bunun ilk adımlarını da KESK'e bağlı Tüm Bel Sen attı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde belediye başkanlarını toplu görüşme masasına davet etti. Bunun için toplu sözleşme çadırları kuruldu. Son duyumlara göre de bu sene içerisinde 300 belediyede toplu sözleşme yapıldı. Bu gelişmeler KESK'in haklılığını gösteriyor aynı zamanda.

-Geçtiğimiz haftalarda Yapı Yol Sen üyelerine, temsilcilerine sürgün kararları gündeme geldi. Buna ilişkin gelişmeleri aktarır mısınız?

- Aydın Otoyolu'nda çalışan 21 arkadaşımız sürgün edildi. 2001 Haziran ayından itibaren 21 arkadaşımız açıkta. 2001 de Aydın'da yolsuzluk

haberleri gündeme geldi. Basında da geniş yer alan bu haberlerin ardından Aydın Otoyolu'nda çalışan 21 arkadaşımız sürgün edildi. Açığa alınan arkadaşlarımız 5 yıl boyunca işkence çektiler. Verilen sürgün kararının ardından dönemin İzmir Milletvekili'nin Aydın Otoyolu'nu özelleştirme çabası vardı. Arkadaşlarımız suçlu gösterilerek gerekçe hazırlandı. Komplo kuruldu. Bunu da süreç kanıtladı. Suçsuz insanlara 5 yıl işkence edilerek bu zamana kadar oyalandı. Karayolları Genel Müdürlüğü'nün bununla ilgili hala bazı dayatmaları var. Mesela iş başı yapmaları gerekirken bu arkadaşlara bilinçli olarak yollukları hazırlanmadı, Karayolları arkadaşlarımızı zor durumda bırakmak istedi. Arkadaşlarımızın yollukları Yapı Yol Sen tarafından karşılandı.

- Özelleştirme saldırısının ve çalışanlara dönük hak gasplarının arttığı bir dönemde mücadele hedefleriniz neler olacak?

- “İnsanca yaşayacak ücret!”, “Döner sermayeden çalışanlara pay verilsin!”, “Çalışma koşullarımız düzeltilsin!” taleplerimiz bundan sonra da mücadelemizin konusu olacak. Devletin oyalama taktiğiyle bugüne kadar geldik. Ama bundan sonraki süreçte hem özelleştirmeyi anlatarak hem de bu taleplerimizi daha gür haykırarak daha çok insana ulaşma hedefindeyiz. Hedefimiz iş bırakma eylemidir. AİHM kararı sonuçlandığında basına yaptığımız açıklamada bunu söyledik. Karar seçim sürecinde açıklandığı için “Bir seçim vaadi de Yapı Yol Sen'den; otoyol ve köprüler ücretsiz olacak!” dedik ve kararın ardından izleyeceğimiz yolu bir anlamda açıkladık. Karayolları hizmet sektörüdür ve bu sektörün özelleştirilmesi demek kamuya artı bir darbe vurmak demektir. Bundan sonraki hedefimiz ise otoyol ve köprülerin halklaşması için mücadeledir.

Sermayenin ve AKP hükümetinin çalışanların haklarına ne kadar azgınca saldıracağı seçime günler kala ballandıra ballandıra özelleştirmelere devam edeceğini duyurmasıyla ortadaydı. Son olarak bu ülkenin satıcıları varsa bu ülkenin Yapı Yol Sen'li vatanseverleri de var demek istiyorum.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçi-emekçi hareketinden...

Harb-İş: “Ölümde uzlaşma olmaz!”

Harb-İş Sendikası TİS talepleri doğrultusunda Yüksel Caddesi’nde oturma eylemi gerçekleştirdi. 1 Ağustos günü Savunma Bakanlığı önünde basın açıklaması yapmak isteyen Harb-İş üyelerine polis barikatı kuruldu. Savunma Bakanlığı’nın arkasındaki parkta oturmaya başlayan işçiler ve sendika temsilcileri kısa süreli oturma eyleminin ardından basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“Asker değil işçiyiz, alanlarda güçlüyüz!”, “Sosyal adalet, sosyal devlet!”, “Ekmek yoksa, barış da yok!” sloganlarının atıldığı basın açıklamasını Harb-İş Genel Başkanı Osman Çimen yaptı. 27 bin Harb-İş üyesi işçi adına 100 gündür süren TİS sürecinden kazanımla ayrılacaklarını, kendilerini işverenin emir eri haline getirecek olan esnek çalışmanın kabul edilmeyeceğini, servis uygulamasının kaldırılmasının, yemekhanelerin özelleştirilmesinin ve çalışma usullerinin işverenin inisiyatifine bırakılmasının kabul edilir olmadığını, bunun kendileri için ölüm demek olduğunu, ölümde de uzlaşma olmadığını dile getirdi.

1 Ağustos sabahı Harb-İş Sendikası Ankara Şubesi’nin önünde 2 günlük oturma eylemi başlatıldı. “Sosyal devlet, sosyal adalet!”, “Ekmek yoksa barış da yok!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” şiarlarının yazılı olduğu önlükler giyen işçiler, ardından Yüksel Caddesi’ne geçerek oturma eylemine burada devam ettiler. 2 Ağustos günü Abdullah Gül’le görüşükten sonra oturma eylemlerini sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak/Ankara

Deride “fabrika satma” tehditi

Tuzla Organize Deri Sanayi’nde kurulu bulunan Duman Deri’de işveren tarafından 2 ayı ücretsiz bir ayı ücretli olmak üzere 3 aylık izne çıkarılan ve izin dönüşü işe alınmayan 16 işçi fabrika önünde 30 Temmuz’da direnişe başladı.

Duman Deri patronu, direnişin ardından ekonomik sıkıntıları gerekçe göstererek işletmeyi satılığa çıkardı. Direnişe geçen Duman Deri işçileri, patronun bu tavrının sendikasılaştırmaya dönük bir saldırı olduğunu belirttiler.

Patronun fabrikayı satılığa çıkarma tehdidinin yeni olmadığını, bu tehditin kendilerine her yıl yapıldığını söylediler. Duman Deri’nin hemen arkasındaki alana fabrikayı büyütmek için yeni bir inşaat yaptığını söyleyen Duman Deri işçileri, patronun asıl amacının kısa dönemli sözleşmeli işçi almak ve kârını büyütmek olduğunu ifade ettiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ICEM: “İşveren sendika hakkı tanımıyor”

Uluslararası Kimya, Enerji, Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu (ICEM) Genel Sekreteri Manfred Warda, Türkiye’ye yaptığı ziyarette ilgili açıklama yaptı. Warda Türkiye’yi çok beğendiğini, ancak aynı şeyi işverenler için söyleyemeyeceğini ifade etti.

Warda, hükümetin özellikle işçi haklarının korunması için gerekli önlemleri almadığını söyledi.

Türkiye’deki 13 sendikanın ICEM’e üye olduğunu, bu sendikaların birçok konuda kendilerine şikayetlerini ulaştırdığını dile getirdi. En çok Türkiye ile ABD’deki sendikalarından şikayet aldıklarını ifade ederek, “Türk ve ABD çalışma yasalarının benzediğini düşündüğünü” söyledi. İstanbul’daki Sanovel ilaç firmasındaki işçilerin ICEM’e bağlı Petrol-İş Sendikası’na üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldığını ve Antalya’da faaliyet gösteren Almanya kökenli Novamed’de ise işverenin Petrol-İş ile toplu iş sözleşmesi masasına oturmadığını ifade etti. İki işverenin de sendika hakkını tanımadığını, bunun kabul edilemez olduğunu söyledi.

Güven Elektrik’te inadına sendika

Ücretsiz izin saldırısını eylemle ve yürüyüşle karşılayan Güven Elektrik işçileri 23 Temmuz tarihinde işbaşı yaptı. Geçtiğimiz hafta yeniden ücretsiz izin saldırısının gündeme gelmesiyle birlikte 27 Temmuz günü işçilere bu saldırıyı da eylemle karşılama çağrısı yaptık. Bir haftadır işçiler fabrikada iş yavaşlatmış bulunuyor. Rowenta’da üretim yarıya düşürüldü.

Patron, işçileri sorunlarına karşı mücadeleye çağırdığımız bildirilerimizi dağıttığımız gün öğleden sonra ustabaşları topladı. Genel müdür, bundan sonra namaz çıkışında kimsenin bildiri almamasını ve gerekirse işçileri namaza göndermeyeceğini söyledi. Gerçeklerin işçiler tarafından tartışılıyor olması Güven Elektrik patronlarını rahatsız etmiş olacak ki, böyle pervasız tehditlere ihtiyaç duyuyorlar. Fabrika çevresini de kameralarla donatarak gözdağı vermeye çalışıyorlar.

Patronlarının bu gözdağına yanıt Güven Elektrik işçilerinin kendisinden geldi. Üretimi yarıya düşürerek birlik ve dayanışma örneği sergileyen işçiler, patronun “bildiri aldırma” uyarısına karşı kendileri bir bildiri hazırladılar. Hem fabrika içerisinde hem de namaz çıkışında dağıtılan bildirilerle işçiler bir kez daha işçi arkadaşlarını örgütlü mücadeleye ve patronun saldırılarına karşı dimdik durmaya çağırdılar. Patronun tüm tehdit ve gözdağına rağmen işçiler bildirileri ilgiyle aldılar.

Güven Elektrik işçilerinin bu kararlı ve örgütlü duruşu, önümüzdeki günlerde de patronların saldırısını püskürtecek ve sendikal mücadelesini destekleyecektir.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Hücek’te çalışma koşulları!

Kötü ve sağlıksız çalışma koşulları dayatılan, her an iş kazasına uğrama riski taşıyan Hücek Fren Balataları işçileri haftalık aldıkları sefalet ücreti dışında hiçbir hakka sahip değiller. Üstelik ücretleri de zamanında ödenmiyor.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak Hücek işçilerine, kötü çalışma koşullarına karşı biraraya gelerek işyeri örgütlülüğü oluşturmaları, sendikalaşmaları ve mücadele ederek haklarını kazanmaları yönünde bir çağrı yaptık.

Sabah işbaşı saatinde bildirilerimizi dağıtırken Hücek işçilerinin ilgisi ile karşılaştık. Ancak Hücek patronu ve yalakaları bu ilgiden rahatsız oldular. Karşımıza sanayinin site güvenliklerini çıkardılar. Şikayet olduğunu ve oradan ayrılmamız gerektiğini söylediler. “Şüpheli şahıs” olduğumuzu söyleyerek fabrikaya giren işçilerin bildirileri almasına engel olmaya çalıştılar. Ancak ne dağıtımımıza ne de işçilerin bildirileri okumasına engel olabildiler. Bildirilerimizi alan işçilere “Almayın, alırsanız isimlerinizi yazarım” tehditleri savurdular. Özel kolluk güçlerinin bu çabaları işe yaramadı, işçiler bildirilerimizi aldılar.

Sonrasında karşımıza çıkan bir Hücek yetkilisi bizleri tehdit etmeye çalıştı. Kendi fabrikasında bildiride yazıldığı gibi kötü koşulların olmadığı, işçilerin iyi koşullarda çalıştıkları, adının kirletilmeye çalışıldığı yalanını söyledi. Bu sırada işçilere kötü koşullarda çalışıp çalışmadıklarını sormamız ve fabrika yetkilisi ile ücretli kolluk gücünü teşhir etmemiz etkili oldu. İşçiler “havalandırmanız var mı?” sorumuza “ne havalandırması, boğuluyoruz” yanıtını verdi.

Hücek işçilerine yaptığımız mücadele çağrısıyla bildiri dağıtımına devam ettik.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Astel’de iş kazası!

Astel Fabrikası’nda son dönemde yoğun ve zorunlu mesailer yaşanıyor. İşçilerin çoğu bant sistemiyle 12 saat vardiyalı çalışıyor. Astel patronu daha fazla kâr için işçileri köle gibi çalıştırıyor. Bu nedenle iş güvenliği ve işçi sağlığının pek bir önemi yok.

Geçtiğimiz hafta iş cinayetine kurban giden bir işçi elini kaybetti. Patronun bahanesi ise hazır; “işçinin kendi dikkatsizliği”! Gerçek suçlu Astel patronu. Çünkü 12 saat demeden çalışan işçilerin dikkatlerini toplaması oldukça güç. Kimi bantlar ağır ve tehlikeli. Fakat buna rağmen alınan hiçbir önlem yok. Eli kopan arkadaşımız hastaneye kaldırılrsa da, bu sonucu değiştirmiyor.

Bunun adı iş kazası değildir. 12 saatlik çalışma saatinin azaltılması, vardiya sisteminin kaldırılması ve işçilerin can güvenliğinin alınması ile bu ve benzeri kazalara son verilebilir. Bu da sömürücü asalak patronların işine gelmez. Zira onlar için işçinin kanı sudan ucuz! İşçiler ancak mücadele ile haklarını kazanabilir ve koruyabilirler.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Seçimler ve yeni dönem - 1

22 Temmuz seçim

Rejim krizine dönüşen gelişmelerin gündemleştirdiği 22 Temmuz erken genel seçimlerinin politik anlamı ve önemi, egemen sınıf klikleri içindeki iç çatışmanın yeni dönemdeki seyri bakımından ortaya çıkaracağı politik tabloda odaklaşmaktaydı. Seçimlerin ortaya çıkardığı yeni parlamento tablosu, seçimi zorlayan çevrelerin umduklarının aksine, iç dalaşmaya dayalı rejim krizini besleyen dinamikleri potansiyel olarak daha da güçlendirmiş bulunmaktadır. AKP'nin ezici seçim başarısı bunun ifadesidir ve bu 22 Temmuz seçimlerinin kendi sınırları içindeki en önemli sonucudur.

Düzen bekçilerinin 27 Nisan muhtırası üzerinden burjuva siyaset sahnesine yaptığı kaba müdahale, yalnızca “dinci” bir cumhurbaşkanının seçilmesini önlemeye değil, fakat aynı zamanda gündemdeki yeni seçimler üzerinden parlamentodaki güç dengesini değiştirmeye de yönelikti. Bu hesabın ilk kısmının daha seçimler öncesinde (5 Mayıs'taki “Dolmabahçe görüşmesi”nde!) bir sonuca bağlandığı bugün açığa çıkmış bulunmaktadır. Halen Abdullah Gül'ü adaylıktan çekilmeye zorlayan belirgin çaba burada sağlanan gizli mutabakatın bir gereğidir ve seçimlerde elde edilen ezici başarıya rağmen AKP yönetimi bunu çiğnemek gücünden yoksundur. Güç yoksunluğundan da öteye, orta vadeli çıkar ve tercihleri bunu gerektirmektedir. Hiç değilse bir süreliğine olsun belli bir rahatlık elde edebilmesi bu mutabakatın gereklerini gözetmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Düzen bekçilerinin yaptığı hesabın seçim sonuçlarına bağlı ikinci kısmı ise tutmamış, dahası ters tepmiştir. Bir yandan AKP'nin sağladığı büyük oy artışı, öte yandan parlamentonun temsil yeteneğindeki belirgin değişim, yeniden tek başına hükümet olmak olanağı kazanan Amerikancı-dinci partiyi politik olarak güçlendirmiş, manevra alanını hiç değilse şimdilik genişletmiştir.

AKP'nin belirgin seçim başarısı rejim krizi üreten iç sorunların potansiyel olarak ağırlaşması anlamına gelse bile, 22 Temmuz seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni parlamento tablosu, ABD ve AB emperyalizmi ile işbirlikçi büyük burjuvazinin tercih ve beklentilerine tümüyle uygundur. Türkiye'nin iç ve dış egemen güçleri, engelsiz icraat anlamında “siyasal istikrar” unsuru olacak tek partiye dayalı bir hükümet istiyorlardı ve bu doğrultuda yeni bir dönem için daha açık biçimde AKP'yi tercih ediyorlardı. İstek ve tercihleri seçim sonuçları üzerinden gerçekleşmiş bulunmaktadır. Bunun böyle olduğunu kendileri de, seçim sonuçlarının ardından yaptıkları açıklamalarla dolaysız olarak ve borsanın tutumuyla dolaylı olarak ortaya koymuş durumdadırlar.

Rejimin rengi ve iç dengeleri bakımından halen yarattığı ve ileride yaratacağı sorunlara rağmen AKP doğrultusundaki bu çok açık tercih, onun içinde bulunduğumuz dönemde emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar, istem ve tercihlerine en iyi biçimde yanıt veren parti olmasından dolayıdır. AKP beş yıla yaklaşan hükümet icraatı üzerinden, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve emperyalizmin

dönemsel ihtiyaçlarına en iyi yanıt veren parti olduğunu fazlasıyla kanıtlamış bulunmaktadır. Düzenin iç ve dış efendileri, AKP'nin geride kalan dönem icraatını gelecek dönemdeki icraatının da bir güvencesi sayarak, onu yeni bir seçenek olarak değerlendirmiş ve bu çerçevede 22 Temmuz seçimlerinde açıkça desteklemiştir. IMF direktiflerini ve bunun ifadesi sosyal yıkım saldırılarını kesintisiz uygulamak, emperyalist ve yerli tekellerin sömürü ve yağma faaliyeti için her açıdan daha uygun koşulları oluşturmak, emperyalizmin bölgesel politikalarına tam uyum göstermek, bu çerçevede rejimi zorlayan ve emperyalizmin bölgesel politikalarına uyumu zora sokan Kürt sorununda sınırlı tavizlerle belli bir rahatlama yaratmak için, onların bir dönem daha AKP'ye dayalı bir hükümete ihtiyaçları vardı ve açık tercihlerini belirleyen de bu oldu.

Bütün bunlar kuşkusuz onların, dinci kökenden gelen bir parti olarak AKP'nin rejimin yerleşik dengeleri ve rengi bakımından yarattığı ve yaratabileceği sorunları görmezlikten geldikleri ya da küçümsedikleri anlamına gelmemektedir. Gerçekte onlar, bilinçli yönlendirmelerle önünü açmakla kalmayıp başından itibaren denetim altına almaya ve terbiyeden geçirmeye çalıştıkları AKP'nin, gerek kökeninden ve gerekse çekirdek kadro ve tabanından dolayı hala da belli bakımlardan bir sorun kaynağı olduğu gerçeğinin herkesten çok bilincindedirler. Fakat anlaşılması güç olmayan nedenlerden dolayı da bu konuda herkesten daha fazla rahat davranmakta, “şeriat tehlikesi” üzerine koparılan büyük gürültülere rağmen sükunetlerini korumakta ve bugün için hala AKP'yi desteklemektedirler.

Bunun başlıca nedenleri şöyle sıralanabilir: **İlkin** onlar, kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uygun hükümet icraatının bu partinin ehlileştirilmesini kolaylaştırdığını düşünmektedirler ve geride kalan dönemin toplam bilançosu bu konuda hiç de yanılmadıklarını göstermektedir. “Milli görüş” gömleğini çıkardığını söyleyerek hükümet icraatına başlayan AKP, gitgide daha çok dinci kimliğini geri plana iterek tipik bir burjuva düzen partisi haline gelmektedir (buna şu sıralar sözkonusu “merkez”in belli bakımlardan yeniden tanımlandığı ve oluşturulduğu da eklenerek “merkeze yerleşmek” deniliyor). Büyük burjuvazi bunda başarılı olabildiği ölçüde, ‘90’lı yıllarda gücü, etkisi ve yönelimi kabul ve kontrol edilebilir sınırların dışına taşan ve ancak 28 Şubat müdahalesi ile belli ölçülerde yeniden hizaya sokulan dinci akımı bir kez daha düzenin çıkar ve ihtiyaçlarına uygun düşen bir konuma çekmiş olacaktır. Bu süreç dinci bir partinin parlamento ve hükümete hakimiyeti üzerinden gerçekleştiği ölçüde bunun sıkıntılı yan ürünleri de olacaktır kuşkusuz. Devlette dinci kadrolaşmanın özel bir ağırlık kazanmasından tutunuz da bu dinsel gericiliğe dayalı kendine özgü politik atmosferde denetlenmesi güç yeni radikal dinci akımların güç

kazanmasına kadar... Fakat emperyalistler ve işbirlikçi büyük burjuvazi, bugünkü öncelikli çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda bunu göze almakta, doğacak arzu edilmeyen sonuçların telafasını ise daha sonrasının çözümü her halükarda bulunabilir sorunu saymaktadırlar.

İkinci olarak, düzenin iç ve dış egemen güçleri, görüntüde üzerinde yer almaya özen gösterdikleri rejim içi dalaşmayı ve bu dalaşmanın ürünü krizi yönetebileceklerini, dahası bundan rejimin belli açılardan revize edilmesinde, bazı bakımlardan yeniden yapılandırılmasında yararlanabileceklerini düşünmekte, bu hesaplara hareket etmektedirler. Mevcut kriz (son yirmi yılda birçok örneğini gördüğümüz gibi) burada onlar için aynı zamanda bir olanaktır da. Onlar soruna bu türden krizleri başarıyla yönetmek ve belli dönüşümler için bir fırsata dönüştürmek olarak bakıyorlar (ve bunun teorisini bile yapıyorlar). Herşey bir yana, mevcut krizi yönetmek, onlar payına, çatışan siyasal ve kurumsal güçleri daha sıkı bir biçimde denetim altına almak ve kendi ihtiyaçları doğrultusunda daha etkin bir biçimde yönlendirmek ve kullanmak anlamına geldiği gibi, sahte bir kutuplaşma içinde işçi sınıfını ve emekçileri düzene karşı mücadeleden alıkoyabilmek başarısı anlamına da gelmektedir.

İlk nokta özellikle açıktır. Dalaşma halindeki tarafların konumlarını güçlendirmek üzere ABD ve TUSİAD desteğine duydukları yakıcı ihtiyaç dolaysız olarak bu sonuca yolaçıyor, desteklerini almak üzere onları bu gerçek güç odaklarına daha çok bağlıyor. Özellikle AKP'nin emperyalist odaklara ve TUSİAD'a kul köle olması, onların istek ve beklentilerini ikiletmemesi bunun ürünü ve ifadesidir. İkinci nokta, yani işçi sınıfı ve emekçilerin kendi gerçek çıkar ve ihtiyaçlarına tümüyle yabancı bir sahte kutuplaşma içinde taraf haline

mleri ve rejim krizi

getirilebilmesinin anlamı da yeterince açıktır. Son seçimlere hemen tümüyle bu sahte kutuplaşma içinde gidilmesi bile düzen payına önemli bir başarı olmuştur ve bu başarı kendini Kürt kitlelerinin büyük bir bölümüyle AKP'yi desteklemesi üzerinden de gösterebilmiştir.

Fakat bunlar kadar önemli olan bir başka temel önemde nokta, düzen efendilerinin bu çatışmadan da yararlanarak düzen bekçilerini belli bakımlardan sınırlamanın yollarını aramalarıdır. Ordunun siyasal yaşam üzerindeki geline yerde soruna dönüşen sıkı vesayetine belli sınırlar getirilmesi, emperyalistler için olduğu kadar çıkarları onlardan ayrı düşünülemeyecek olan işbirlikçi büyük burjuvazi için de çoktandır bir ihtiyaç haline gelmiş bulunmaktadır. Burjuva propagandası sistemli bir biçimde böyle göstermeye çalışsa da, bunun nedeni hiç de demokrasinin sınırlarını genişletmek ya da siyasete daha geniş bir alan açmak değildir. Sorun tümüyle bu çapta bir vesayetin düzenin ihtiyaç duyduğu yeni adım ve açılımlar için belli bakımlardan bir engele dönüşmesidir. Onlarca yıldır işbirlikçi büyük burjuvazi ve emperyalizm için paha biçilmez bir olanak ve kolaylık olan ordu vesayeti, geline yerde düzenin iç ve dış efendilerinin yakıcı biçimde ihtiyaç duyduğu bazı yeni adım ve açılımları zora sokabilmektedir. Kıbrıs, AB, Güney Kürdistan gibi dış sorunlar ile içerde özellikle Kürt sorunu, ordunun ihtiyaç duyulan yeni adım ve açılımlara engel çıkardığı konuların ilk planda akla gelenleri arasındadır. Güçlenen ve uluslararası sermaye ile daha ileri düzeyde bütünleşmek isteyen işbirlikçi büyük burjuvazi, bir süredir bundan duyduğu rahatsızlığı gizlememektedir ve özellikle AB'ye uyum sürecini olmak üzere çeşitli fırsatları, ordunun siyaset üzerindeki geleneksel etki ve denetimine belli sınırlar getirmek üzere kullanmaktadır. Zaman zaman

gündeme gelen ve halen de gündemde bulunan anayasa tartışmalarının gerisindeki temel sorunlardan biri de budur. Bu çerçevede özellikle TÜSİAD, AKP'yi, onun parlamentodaki ağırlığını bu doğrultuda bir olanak olarak görmektedir. Bilindiği gibi AKP, bahsi geçen konularda tümüyle işbirlikçi büyük burjuvazinin ve emperyalizmin ihtiyaç ve beklentilerine uygun davranmakta, bunu geleneksel rejim bekçileri karşısında siyasal konumunu güçlendirmenin de bir olanağı saymaktadır. Ordunun müdahale tehdidini AKP'yi denetim altına almanın ve terbiye etmenin önemli bir olanağı olarak kullanan işbirlikçi büyük burjuvazi, tersinden de AKP'nin büyük seçmen desteğini ve parlamento ağırlığını, ordunun yarattığı güçlükleri aşmanın bir olanağı olarak kullanmaya çalışmakta, ordunun siyaset üzerindeki vesayetine sınırlar getirmek amacı çerçevesinde yeni anayasa tartışmalarını ve hazırlıklarını desteklemekte, bu doğrultuda AKP'yi açıkça cesaretlendirmektedir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin AKP'ye halen vermekte olduğu desteğin **üçüncü** önemli nedenine geliyoruz. Ölçüyü kaçıran rejim sorunu yaratmamak kaydıyla toplumsal yaşamda dine giderek daha belirgin bir ağırlık kazandırmak; böylece içerde kitleler üzerinde daha kolay bir denetim kurmak ve dışarıda ABD emperyalizminin bölgesel politikalarına daha uygun düşen bir konuma yerleşmek, "ılımlı islam" projesi çerçevesinde emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin kendi öz tercihidir ve zamanında AKP'nin önünün açılması da bu tercihin bir parçasıdır. 12 Eylül'den beri sistemli biçimde izlenen politikalar buna hizmet etmektedir ve izlenen ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel politikalar buna uygun bir toplumsal iklimi kendiliğinden ayrıca olgunlaştırmaktadır. AKP'nin birbirini izleyen seçim başarıları da bundan ayrı değildir; yaklaşık üç onyıldır nesnel koşullar ve öznel çabalarla olgunlaşan sürecin meyvelerinin devşirilmesidir bir bakıma. Türk-islam sentezinin, aynı anlama gelmek üzere şovenizmle karışık bir dinci gericilik eğiliminin, bugünün Türkiye'sinde ortalama Türk insanının düşünsel-kültürel kimliği haline gelmesi de bu aynı gerçeğin bir başka ifadesidir.

Bu olgu, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin bugün AKP'de temsil edilen ama gerçekte AKP'nin ötesinde bir kapsama ve anlama sahip olan dinci gerici akıma soğukkanlılıkla yaklaşmasının bir açıklamasını da vermektedir bize. Rejimin ideolojik-kültürel dokusunu temelden bozmamak ve burjuvazinin modern kozmopolit yaşam tarzı için bir soruna dönüşmemek kaydıyla, emekçi kitleleri saran dinci eğilim halen işbirlikçi burjuvazi için bir handicap olmaktan çok paha biçilmez ölçüde bir olanaktır. AKP'nin ve onun üzerinden şariatçı dinsel gericiliğin gitgide daha belirgin biçimde ehlileştirilmesi başarısı, burjuvazinin bu konuda yarına yönelik olarak duyabileceği kaygıları dengelemekte ve sınırlamaktadır. Buna rağmen gelişmelerin denetim

dışına taşabileceği durumlara karşı ise, bugün belli bakımlardan sınırlandırılmak istenen ordu, temel önemde bir güvence olarak durmaktadır orta yerde. İşbirlikçi büyük burjuvazi için olduğu kadar emperyalizm için de. Dün 28 Şubat üzerinden yapılanlar yarın ihtiyaç hasıl olduğunda başka biçimler üzerinden yine yapılabilecektir. Bugün için henüz böyle bir sorun yoktur, büyük burjuvazi sorunu böyle görmemektedir. Haksız de değildir; zira halihazırda AKP'nin konumu ve temel icraatları, düzen için bir sorun oluşturmaktan çok mevcut koşullarda son derece önemli bir olanaktır.

Son seçimler bu açıdan AKP'nin burjuvazi için önemini artırmıştır. Zira o beş yıllık kesintisiz sosyal yıkım icraatına ve emperyalizme hizmette kusur etmemesine rağmen geniş emekçi kitleler üzerindeki politik etki ve denetimini sürdürebilmektedir. Tüm sorun, rejimin iç dengelerini ve rengini burjuvazinin ihtiyaç duyduğu sınırların ötesinde zorlamamasıdır. Bu ona döne döne hatırlatılmakta, gündemdeki cumhurbaşkanlığı sorunu başta olmak üzere hassas konularda zorlamalardan kaçınması, uzlaşma kültürüyle hareket etmesi, yani düzen bekçilerinin hassasiyetlerini bu çerçevede gözetmesi telkin edilmektedir.

Seçimlerde elde ettiği büyük başarıya rağmen AKP de bu alandaki sınırlarını iyi bilmekte ve halen bu telkinlerin gereklerini gözetken bir çizgide hareket etmektedir. Kuşkusuz bu salt bir zayıflığın ötesinde belli sinsi hesaplara da dayanmaktadır. Böyle yaparsa, seçmen nezdinde olduğu kadar düzenin efendileri nezdinde de meşruiyetini pekiştirirse, orta vadede etkin bir taraf olarak içinde yer aldığı iç iktidar mücadelesinde daha çok mevzi kazanacağını düşünmektedir. Onun beş yıllık icraat dönemi sembolik önemi büyük imam hatipler ve türban konusunda belki bir sonuç yaratmadı. Fakat başta İçişleri ve Adalet Bakanlığı olmak üzere devletteki dinci kadrolaşmada büyük bir mesafe katettiği (bugünün Türkiye'sinde polis teşkilatı artık esas olarak dinci akımın elindedir), yine başta eğitim ve kültür alanı olmak üzere dinsel gericiliğe dayalı ideolojik-kültürel zehirini topluma aşılama önemli mevziler ve başarılar elde ettiği de tartışmasız bir gerçektir. Büyük burjuvazinin ve emperyalizmin istek ve beklentilerini ikiletmemenin sessiz ve derinden elde edilen karşılığı olmuştur bunlar. Bu alandaki başarısını genişletmeye ve derinleştirmeye ihtiyacı var ve bunun için de zamana... "Uzlaşma kültürü" telkinlerine bu denli rahat karşılık vermesine aynı zamanda buradan bakmak gerekir.

Bu durum kuşkusuz rejim için de bir potansiyel tehdit ve tehlikedir. Ve düzen bekçileri, kendi iktidar konumları ve buna dayalı dolaysız çıkarlarının ötesinde, modern burjuva düzenin genel çıkarları çerçevesinde, bu tehdit ve tehlikeyi açıkça algılamakta, bunu gözetken bir hassasiyet ve hazırlıkla hareket etmektedirler. Bugün daha çok kısa vadeli çıkarlarını öne alan ve olup bitenlere buradan bakan burjuvazinin düzen bekçileri misyonu çerçevesinde onlardan beklediği de zaten bu değil midir?

(*tkip.org sitesinden alınmıştır...*)

Bir yeni korku: Küresel ısınma ve susuzluk

Yüksel Akkaya

Kapitalizm bellekleri silmek için kaygılı bir topluma hep muhtaç olmuştur. Bu nedenle kaygılı bir toplum yaratabilmek için hep bir korku icat etmiştir. Son dönemin önemli kaygı yaratan korkularından biri “küresel ısınma” oldu. Herşeyin müsebbibi bir “küresel ısınma”. Ankara susuz mu kalacak; nedeni “küresel ısınma”. Tarımda kuraklık mı olacak; nedeni küresel ısınma. Yedi bela mübarek!

Susuzluk, beraberinde özelleştirmede yeni bir alan açtı: Akarsular. Bir yandan kaygı, bir yandan korku, bir yandan talan, yağma ve yeni zenginleşme yolları... Uzmanlar, işini düzgün yapan alimler Türkiye’de Ankara dışında önemli bir su sıkıntısı olacağını kabul etmiyorlar. Bu nedenle her işin müsebbibi görülen “küresel ısınma”yı aklıyorlar. Örneğin, Ankara Üniversitesi, Ziraat Fakültesi Öğretim Üyesi, Prof. Dr. İlhami Ünver şöyle diyor:

“‘Her sıkıntı küresel ısınmadan kaynaklanıyor’ yaklaşımının ne denli yanlış ve tehlikeli sonuçlara yolaçabileceğini uzun süredir açıklamaya çalışıyorum, ama kendimi bu konuda bozguna uğramış hissediyorum. Yakın dönem basınından birkaç inci örneği vereyim:

Daha önce güneşten gelen ısımlar buzullar tarafından yansıtılarak atmosfere geri gönderiliyordu. Fakat son 50 yılda etkisini gösteren buzullardaki erime ile birlikte güneş ışınları yansıyarak atmosfere geri dönemedi, doğrudan yerküre tarafından emildi. Bu durumda da küresel ısınma gittikçe artmaya ve etkilerini göstermeye başladı.” Şimdi bu yoruma bakınca gülelim mi, ağlayalım mı?

“Belirtilerini Konya Ovası’ndan Beyşehir Gölü’ne kadar her yerde gösteren küresel ısınma ve kuraklık, İstanbul’un 3’üncü büyük havzasını da vurdu. Büyükçekmece Gölü’nün yüzlerce metre karelik alanı kurudu.” Yazar belli ki yüzbinlerce metre kare demek istedi, ama asıl önemli olan, Beyşehir Gölü’nü ve havzasını son yirmi yıldır ne denli acımasız

kullandığımızdan haberinin olmaması ve içinde bulunduğumuz sıkıntıyı küresel ısınmaya bağlaması.

“Dünya Doğal Hayatı Koruma Fonu (WWF), dünyanın iklim değişikliği felaketine uğraması için 5 yılın bulunduğunu belirterek, hükümetlere, karbon emisyonlarını azaltarak gidişatı tersine çevirmek için harekete geçmeleri için 2012’ye kadar zamanları olduğu uyarısında bulundu.” Burada belirtilen tarihin Kyoto sözleşmesinin sona ereceği yıl olduğu anlaşılıyor, bir uluslararası sivil toplum örgütü için bağışlanamaz yanlış tabii ki...

“Bir büyük TV kanalı anket düzenlemiş, soru şu: ‘Küresel ısınmaya karşı tasarruflu ampuller, kurşunsuz benzin, çevre dostu ürünler kullanmak, suyu boşa akıtmamak gibi bireysel adımlar atacak mısınız’ Hazırlanan seçeneklerin ikisi doğru, ikisi yanlış.”

Bu tür kuru sıkılardan yararlananların başında dar görüşlü yöneticiler geliyor. Ne zaman başları sıkışsa, ‘iklim değişikliği’ gerekçesinin arkasına sığınveriyorlar. Yaklaşık bir yıldır ana haber konularından biri üç büyük kentimizde yaşanan su sıkıntısı. ‘Küresel ısınmaya bağlı kuraklık...’ diye başlayan açıklamalar, kötü yöneticiler kadar öncüllü demeç sahiplerince de kullanılıyor. Oysa bu gösterişli demeçlerden önce iklim kayıtlarına bir bakılsa, Türkiye’nin 8-10 yılda bir dönemsel ve bölgesel kuraklığa uğradığı, yaşanan su sıkıntılarının büyük oranda bu hesabın yapılamamasından ve kentleşmenin ölçülememesinden kaynaklandığı anlaşılacak”

Prof. Dr. İlhami Ünver’in şu değerlendirmesi ise sorunun ne kadar sorun olup olmadığını daha açık olarak bize gösteriyor: “**DSİ Genel Müdürlüğü yapan Veysel Eroğlu’na göre Türkiye’deki barajların ortalama doluluk oranı % 53 ki, sıcak geçen kış ve yaz ile içinde bulunduğumuz mevsim göz önüne alındığında, hiç de kötü bir değer sayılmaz**”. Evet, kurak bir yaza rağmen, barajlardaki doluluk oranı korku için bir neden olmadığını gösteriyor. Peki sorun ne? Bir, korku ile toplumu düşünemez hale getirmek. İki, yeni rant kapıları açmak. Eee, kapitalizm dediğimiz şey de bundan başka bir şey değildir.

Peki hiç mi sorunsuz bir durum söz konusu. Elbette hayır. Ankara için sorun var, kuşkusuz çözüm de! Ankara, yanlış kentleşme ve zamanında alınmamış önlemlerle susuzluk tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştır. Zamanında alınmayan önlemlerin arkasında

ise kapitalizmin yasaları vardır: Rant beklentisi. Gelin sözü yine uzmanına, Prof. Dr. İlhami Ünver’e bırakalım:

“Ankara’nın içme ve kullanma suyu ile kanalizasyon ağı yenileme çalışmaları, yaklaşık 20 yıl önce başlayıp, on yıl kadar önce dinamik dengeye kavuşuyor. Yalnızca yeni yerleşim birimlerine bu ağın yayılması ve geleneksel bakım-onarım çalışmalarıyla bugünlere geliniyor. Doğrusu Ankara’da su kayıp oranının İstanbul’un yaklaşık iki katı kadar olmasını, bu ağın yetersizliğinden çok, biriktirme-depolama sistemlerinin bakımsızlığında aramak gerekir.

“DSİ, 1995 yılında hazırladığı uzun dönem planında, Ankara’nın 2004 yılında Gerede Uzunsu çayından Çamlıdere Barajı’na su aktarılmasını öngörüyor, 2027-2050 yıllarında da kentin su gereksiniminin Kızılırmak’tan sağlanması gerektiğini belirtiyor. Burada iki konu yeterince değerlendirilmiyor. Birincisi iklimsel rastgeleliğin en kötü koşullarıyla, kentsel gelişimin boyutlarının kesişmesi konusu. Yalnızca nüfus artışı hesaplanıp; kentin yeşillenmesi, araç sayısının geometrik hızla çoğalması, bahçeli ev sayılarındaki patlama, eğitimi ve kültür düzeyi yükselen toplumlarda su tüketiminin artma eğilimi vb. gibi koşullar yeterince değerlendirilmediği için, yeniden ele alma (revizyon) gereği beklenenden önce kapıya dayanıyor. İkinci ve daha önemli yanlışın kökeni biraz eskilere gidiyor. Bilindiği gibi Elmadağ ve yeraltı kuyuları dışında Ankara’nın su gereksinimi, ilk kez Çubuk-1 Barajı ile 1930’larda ciddi biçimde ele alındı. O günden bu yana tüm su yapıları ve projeleri kentin kuzeyine kümелendi. Çubuk, Çamlıdere, Kızılcahamam ve Gerede havzalarının birbirine yakın yağış ve akış rejimlerine sahip komşular olduğu görülemedi. Örneğin Gerede sisteminde su tutulmasıyla, Çamlıdere Havzasında toplanacak suyun azalması olasılığı hiç düşük değildir. Bu yanlış sürüyor.”

“Havzası ve jeolojik yapısı elverişsiz olmakla birlikte, İvedik Arıtma Tesislerine yakınlığı dolayısıyla Ankara’ya su sağlamada önemli yeri olan Kurtboğazi barajına Akyar ve Eğrekkaya barajlarından su aktarılıyor. Su biriktirilebilirse, bunlara Belediye’nin 15 yıldır yaptığı tek su yapısı olan Kavşakkaya barajının suları eklenecek.”

“Belediye on beş yıldır Kavşakkaya dışında hiçbir su biriktirme yapısıyla ilgilenmiyor ama bu dönemde Çubuk 1 ve Bayındır barajları ile, yeraltı suları devreden çıkarılıyor. Artan su gereksinimine karşın günden güne azalan depolama yeteneği. Doğal olarak deniz bitiyor”.

Rant meselesine gelince, işte Ünver’in değerlendirmesi: “Çubuk-Kızılcahamam arasından topladığı suyu Kurtboğazi’na aktarması öngörülen baraj için ASKİ 31 Mayıs 2005’te ihale açıyor. Katılan firmaların önerileri 12-19 milyon YTL arasında değişiyor. Süre 1,5 yıl. Bu arada neler oluyorsa, 12 milyon dolayında en düşük fiyat sahibi “Kolin İnşaat” devre dışı bırakılıp, Belediye bu işi kendisi yapmaya karar veriyor. (Baraj ihaleye çıksaydı 100 milyon dolara mal olurdu. Biz yapıyoruz. 20 milyon dolara mal oluyor. Bu Türkiye’de bir ilk. Baraj hafriyat demektir. Hafriyat olan iş pahalıya mal olur. - Melih Gökçek, 23.7.2005 günlü Türkiye Gazetesi)”.

Evet, söylenecek fazla şey kalmadı. Kapitalizm korku üzerinden varlığını sürdürüyorsa, su savaşlarını iyi anlamak gerekiyor, kuşkusuz, “küresel ısınma” meselelerini de.

İzmir’de çevre eylemi

Gerence Sivil İnisiyatif bileşenleri, İzmir’in Karaburun İlçesi’nde Gerence Körfezi’ndeki orkinos, çipura ve levrek çiftliklerinin kaldırılmasını istedi. Kara Reis Koyu’nda eylem yapan yüzlerce kişi kirli bir deniz istemediklerini haykırdı, elele tutuşarak temizlik zinciri oluşturdu. “Temiz bir çevre istiyoruz!”, “Parası onlara kirliliği bize kalıyor!” sloganları atan kitle çeşitli dövizler taşıdılar. Kitle adına açıklama yapan Gerence Sivil İnisiyatif Dönem Sözcüsü Ferhan Koral “Gerence Körfezi doğal bir sit alanıdır. Deniz hızla kirlenmektedir. Bu tür yerlerde balık çiftlikleri kurulması yasaya da aykırıdır” dedi.

Susuzluğun sorumlusu sömürücü asalaklardan kurtulalım!

Ülkenin başkentinde susuzluk nedeniyle acil bir durum yaşıyor. İki günlük aralarla su kesintileri yapıyor. Ve bu ülkenin başbakanı ve başkent belediye başkanı olacak zatlar tarafından sunulan çözüm önerileri tam bir ciddiyetsizlik örneği. Önlem olarak Ankaralılar'ın tatile çıkmasını öneren M. Gökçek şunları söylüyor: “Ankara’da nüfus ne kadar az olursa su sıkıntısı o kadar rahat çözülür. Bu 2-3 ay içinde vatandaşlarımız diğer şehirlere giderek anne ve babalarını ziyaret etseler iyi olur. Ankara boşalır. Böylece su tasarrufu yapılır.” “Evet, ben duadan yanayım. Allah istemezse hiçbir şey olmaz. Ben inanan insanları duaya davet ediyorum.”

Başbakan da, “Tüm ırmaklar, dereler, nehirler kuruyor. Yani bu ırmakların, nehirlerin kurumasının müsebbibi, belediye başkanlarımız mı?” diye soruyor!

Sağlık Bakanı'nın Ankara'da yaşanan su sıkıntısı ve ülkenin yakın bir zamanda karşılaşıacağı susuzluk tehlikesine karşı yaptığı açıklama da diğerlerinkinden farksız. Sağlık Bakanı'nın susuzluk nedeniyle oluşabilecek salgın hastalıklara karşı önlem almak gerekir demesi, bir zamanlar deprem karşısında devletin aldığı önlem olarak 40 bin ceset torbasını hazır tutmasını hatırlatıyor. Kapitalist sınıfın bu temsilcilerinin sorunları çözme iradesi ve niyetlerinin olmadığını biliyoruz. Onlar sadece sorunların sonuçlarına ilişkin “önlem”lerden bahsedebilirler ancak. Tabii ki onların önlemden anladığı sermaye sınıfına kâr getirecek önlemlerdir!

Bu ülkenin en büyük kenti olan İstanbul'da

yaşanacak su sıkıntısına İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'nın çözümü bu konuda bir örnektir. Kapitalist sınıfın sözcülerinden beklenen öneri şudur: Suya zam yapmak! İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, İSKİ'nin bu zam talebinin gerekçesini, hem kuruma gelir hem de suda tasarrufu teşvik olarak vurguluyor. Herşeye kâr-zarar ilişkisi ile bakan bu kapitalist sınıfın temsilcileri önce sorunu gözardı etmişlerdir. Şimdi de zamanında alınmayan önlemlerin faturası emekçi halka ödetilmek istenmektedir.

Ankara'daki susuzluğun nedenini Allah'a havale eden Gökçek'in kentin önceliğine süs havuzlarını koyması, şehrin dört bir yanına fiskiyeli havuzlar

yaptırması, dünyanın en büyük yapay şelalesini kurması, suyu ve parayı nelere harcadıklarının örnekleridir.

Gökçek'in anti-bilimsel önerilerinin cahillikten kaynaklanmadığı ortadadır. Çankaya Belediye Başkanı Muzaffer Eryılmaz, “DSİ yıllardır bütün ülkede su ve yeraltı kaynaklarını araştırırken, Büyükşehir bu bilimsel verilerin hiçbirine ilgilenmedi. Ne teknik konularda odalara danışıldı, ne DSİ'ye kulak verildi. Gözünü para bürümüş bir anlayışla, su sıkıntısını da ticarete çevirdiler. 15-16 tonluk su tankerleriyle fahiş fiyatlarla insanlara su satmaya başladı. Büyükşehir bunun ihalesini yaptı. Hem buradan kar yoluna gidildi, hem de alelacele ihaleler yapıldı. Büyükşehir Yasası'nda öyle maddeler var ki, büyükşehirler isterlerse yapılacak işleri kendi şirketlerine direkt verebiliyor. Maddelerden biri diyor ki; o bölgede yaşayan insanların her türlü ihtiyacı karşılanır. Fakat bu ihtiyaç sınırları net belirlenmediği için, kentsel dönüşüm, rantsal dönüşüm oluyor” diyerek durumu özetliyor.

Susuzluk vb. sorunları da kendisi için bir rant alanı olarak gören kapitalistler için bir sorun yok. Nasıl olsa faturayı kesecek milyonlar olduğunu düşünüyorlar. Susuzluk sorunu karşısında iştahı kabaran kapitalistlerin çözümü ibretliktir: Özelleştirme ile bu sorundan para elde etmek! Sermaye devleti de bunun hazırlıklarına şimdiden girişmiş durumda. Enerji Bakanlığı'nın su sorununa ilişkin taslak çözüm paketine göre, Türkiye genelindeki havzalar, sulama ihtiyacı da dikkate alınarak bölgelere ayrılacak. Bölgenin sulama sorununun çözülmesi için gerekli tarımsal sulama barajları özel sektöre yaptırılacak. Bunun için akarsu ve göletler yap-işlet-devret modeli ile 49 yılı geçmemek üzere özel sektöre devredilecek!

Konuyla ilgili araştırma yapan Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Özlem Eylem Tuncaelli, dünyada suya ilişkin özelleştirmelerin sonuçlarını şöyle özetliyor: Su haklarının piyasalaştırılıp özelleştirilmesinin sonuçları olarak en çok göze çarpan bulgu, birçok ülkede özel sektörün gelişile birlikte artan su fiyatları olacak. Su özelleştirmeleri de tıpkı sağlık, eğitim, altyapı, barınma alanlarında olduğu gibi kamusal olanın hızla sermayeleşmesi demek olacak ve Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu'nun direktifleri doğrultusunda yapılıyor. Tuncaelli'nin verdiği bilgiye göre, 2000'de ödenen 40 IMF kredisinin 12'si, su temininin kısmi veya tamamen özelleştirmesi koşulunu dayatıyor. “Tüm maliyetlerin karşılanması” için politika geliştirilmesi ve sübvansiyonların kaldırılmasında ısrar ediyor. Parası olanın eğitim, sağlık hakkından faydalanabildiği günümüzde şimdi de parası olan temiz içme suyuna kavuşabilecek! Kısacası, bu kapitalist düzende temiz bir damla su, temiz bir nefes hava bile satılık olacak.

Gözü paradan başka hiçbir şey görmeyenler açık, susuzluk, salgın hastalıklar sonucu yaşanacak ölümleri yine gözardı edecekler. Onların tek derdi kazandıkları paralar olacak. Bunun değişmesinin tek yolu ise dünyadaki tüm zenginliklerin yaratıcısı ve gerçek sahibi olan işçi ve emekçilerin birleşip, mücadele etmesidir. Kapitalizmden kaynaklı tüm sorunların faturasını ödeyen işçi ve emekçiler artık fatura ödemeyi reddetmelidir.

Büyüsü bozulmuş dünyayı efsunlama çabası

İstanbul Müftülüğü “resmen” yağmur duasına çıkarken, çareyi tevekkülde bulan devlet elinde olan suyu da koruyamıyor. Ankara'da seçim sonrasına ertelenen su kesintileri boruları patlatarak Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in “Allah'tan gelen felaketin” karşısındaki çaresizliğini bir kez daha ortaya koydu.

Su sıkıntısı büyük şehirleri vurmaya devam ederken, hükümetin yerel ayağı belediyeler somut çözümler yerine dine sarılmaya başladı. Önce Melih Gökçek felaketi “Allah'ın verdiği bir şey” olarak tanımlarken, İstanbul İstanbul Müftüsü Mustafa Çağrıçı 3 Ağustos'ta yağmur duasına çıkmış ve vatandaşları suları tedbirli kullanmaya çağırıyordu. Melih Gökçek ise patlayan boruları es geçip zihni sinir projelerle Ankara'ya su taşımaya çalışırken “Allah'ın böyle bir felaket vereceğini nerden bilelim” özetinde bir açıklama yapmıştı. Suyu verimli olmayan bir yatırım kapsamında değerlendiren dini bütün başkan, şimdi Ankara'yı tamamen susuzluğa mahkum etmiş durumda.

Belediyeler, dini işin içine karıştırarak akılları bulandırmaya ve kendilerini kurtarmaya çalışıyor. Bianet'in görüştüğü İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Uçak ve Uzay Bilimleri Fakültesi Meteoroloji Mühendisliği Bölüm Başkanı Profesör Mikdat Kadioğlu, konuya ilişkin olarak, “Allah'a güvenirken aklımızı da kullanarak daha somut ve

pratik çözümler üretmeliyiz, şu an ciddi bir iklim değişikliği yaşamaktayız ve sorunlara kapsamlı çözümler bulmamız lazım” diyor. Bilgi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden Prof. Dr. Arus Yumul ise “Popüler din zaten bugün en ‘modern’ kişilerin hayatlarında varolan bir şey, bilimden vazgeçmeyen, hayatını ‘rasyonel’ kurallara göre idame eden birçok insanın hayatında, aslında popüler dinin, pratiklerin yeri var” diyor. Adak adama, türbelere gitme gibi davranışların popüler dinin göstergesi olduğunu anlatan Yumul, bu eğilimi “yaşananları modernleşmeyle büyüsü bozulmuş dünyayı yeniden efsunlama çaba”sı olarak niteliyor. Yağmur duası gibi uygulamaların, devlet eliyle yapılması halinde insanların gözünde daha inanılır bulunabileceği düşüncesini aktaran Yumul, “Buna karşın kamusal alanda -hatırladığım kadarıyla- Diyanet'in desteğiyle yapıldığı durumlar nadirdir” diyor.

Açık ki kapitalizm dağıttığı herşeyi din büyüsüyle en azından kafalarda toplamaya çalışıyor. Mistik çağların tanrıları kızdırmaktan korkan insanların bile -yaptıkları sulama sistemleri halen kullanılıyor- başvurmaya çalışıyor. Yumul'un olayı özetleyen sözleri yeterince açıklayıcı: “Büyüsü bozulmuş dünyayı yeniden efsunlama çabası” sözleriyle özetliyor.

ODTÜ Teknokent...

“Bilim üssü” mü, sermayenin arka bahçesi mi?

ÖSS sonuçlarının açıklanması ile tercihlerin yapılması dönemi içerisinde burjuva basında bir reklam furyası başladı. Bir yanda yüzbinlerce öğrenciyi mağdur etmiş, eğitim hakkını fiilen gasp etmiş, geleceksizliğe mahkum etmiş bir sınav ve eğitim sistemi gerçekliği... Diğer yanda sınavda yeterli puanı almış sınırlı sayıdaki öğrencinin karşısına adeta “onu alma beni al” çığırtkanlığı ile çıkan üniversiteler...

Gerçi öğrenciler için bu şaşırtıcı bir durum değil. Tıpkı öncesinde dershanelerin “mutlu bir gelecek” vaatleri ile onların karşısına çıktığı gibi, şimdi sıra üniversitelere gelmişti. Üniversite öğrencilerinin yüzlerini görmedikleri üniversite rektörleri, tezgah açmış pazarcı misali sınavı geçen öğrencilerin karşısına çıktı. Öğrencilere birinci ağızdan mektup yazan mı ararsınız, telefon eden mi, bursları, indirimleri ile cazip koşullar yaratanlar mı... Bilim adamı sıfatı ile ortaya çıkan bu rektörlerin yaptığına ticaret alanı içerisinde hanutçuluk denir ki, bu da suçtur (en azından turistik işletmelerde). Fakat üniversite gibi bir yüksek eğitim kurumunda aynı şey “eğitimcilik” adına yapıyor.

Bu durumun ardında yatan gerçek eğitimin metalaştırılmasıdır. Eğitim ve özelde üniversite eğitimi de artık tıpkı bir otobüs bileti gibi, alınıp satılan bir maldır. Müşterinin alım gücü belirleyicidir. Kimi gençlerin gecelerini gündüzlerine katıp kazanamadıkları bölümlere kimileri parayı bastırıp girebilmektedir. Böyle olunca alım gücü yüksek olan müşteriyi kazanabilmek ve piyasadaki diğer rakipleri içerisinde öne çıkabilmek için reklam ve hanutçuluk kullanılması kaçınılmaz yöntemlerdir.

Bu gerçek vakıf üniversitesi adı verilen özel üniversiteler için apaçık bir olgudur. Bununla birlikte halihazırda devlet üniversitesi olarak ifade edilen üniversitelerin de birer şirket gibi davranmaları

kapitalizmin mantığında anlaşılır olmakla birlikte, eğitim adına utanç vericidir.

Bu okullar içerisinde son derece güçlü teknik olanaklara sahip bir devlet üniversitesi olan ODTÜ’nün Rektörü Ural Akbulut da bu yıl bu konuda “anamlı” bir çaba sarfetti! ÖSS şampiyonlarını telefonla arayıp gelin bir misafirimiz olun kibarlığından, burjuva basına verilen reklamlara kadar birçok olanağı değerlendirdi.

Ebette eğitimin metalaştığı bu sistemde bu reklamcılık tercih dönemlerini aşan bir yaygınlığa da sahip. Ural Akbulut gibiler için ODTÜ zaten bir kurum olmaktan çıkıp çoktan bir marka haline gelmiştir. 5 Ağustos tarihli *Radikal* gazetesinde manşetten verilen, 4 Ağustos’ta *Zaman* gazetesinde işlenen ODTÜ Teknokent “mucizesi” de Ural Akbulut’un vitrinini göstermekteydi.

ODTÜ AŞ’nin vitrini ODTÜ Teknokent

Basına da sıklıkla yansıdığı gibi Teknokent, şirketleşen ODTÜ’nün vitrinini oluşturuyor. Kendi alanında pilot bir uygulama olan ve ODTÜ’nün akademik ve teknik olanakları ile hızla gelişen Teknokent şirketleşmenin en önemli adımlarından birisi. 5 Ağustos tarihli *Radikal*’de Teknokent “dünyayla yarışan bilim üssü” olarak manşetten verilmiş. Bir reklam aldatmacasının kıvraklığına sahip bu başlık ve haberin içinde barındırdığı iki yanlış ve bir doğruya değinmek gerekiyor.

Birinci yanlış şudur; ODTÜ Teknokent’inin ve bugünün şirketleşen üniversitelerindeki teknoparkların, KOSGEB’lerin vb. bilim ile bir ilişkileri söz konusu değildir. “Bilim üssü” olarak ifade edilmeleri de koca bir kandırmacadır. ODTÜ Teknokent bugün 195 firmanın, üniversitenin imkanlarından faydalandıkları ve teknopark kapsamında bir takım imtiyazlara sahip oldukları bir işyeridir. Bu anlamı ile televizyon üreten Vestel’in fabrikaları ve üretim bantları ne kadar “bilim üssü” ise Vestel’in yeni ürünleri için patent üreten ODTÜ Teknokent de o kadar “bilim üssü”dür. Elektrik, kira, vergi, eleman giderleri ve krediler gibi bir dizi alanda imtiyaz tanınan bu 149 şirket (2015’te 400 olması hedefleniyormuş) büyük tekellere ve silah sanayine patentler ve benzeri hizmetler sunmaktadır. Bu alanda esas olan şirketlerin ihtiyaçları ve çıkarları olduğu oranda, buraya bir “bilim üssü” değil ancak “sermayenin arka bahçesi” demek mümkün olur.

İkinci yanlış ise üniversite içerisindeki bu şirketleşmeyi meşrulaştırmak için sık sık kullanılan, dünya ile yarışarak refah üretmek, insanlığa hizmet etmek iddiasıdır. Bu iddia Türkiye’nin geri kalmışlığı ve bu coğrafyadaki işçi ve emekçilerin yaşadıkları sıkıntılar karşısında dünya ile yarışmak ve gelişmek gibi bir hayal yaymayı amaçlamaktadır. Gerçek şu ki, ortada bir yarış var, fakat bu yarış yerli ya da uluslararası tekellerin yarışıdır. Bu Teknokent’te üretilen ürünlerle kimi şirketler kâr yarışında öne geçecektir. Burada üretilen silahlarla emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin orduları dünya halklarına daha

“bilimsel yöntemlerle” kan kusturacaktır. Fakat tekellerin arka bahçesi olan bu teknoparkların bu coğrafyada ya da dünyanın herhangi bir yerindeki işçi ve emekçilere bir kazanç sağladığını söylemek açık bir yalandır. Dünya ile yarışıyoruz söylemi ile bunu içi boş ulusalcı bir böbürlenme olarak bize sunmaktadırlar. Bu alanlarda bizleri soyan tekeller palazlanmakta, daha büyük kâr fırsatları yakalamaktadırlar. Emekçilerin vergileri ile finansa edilen bu işletmelerde para babalarının ihtiyaçları giderilmektedir. Ulaşım sorunundan enerji ihtiyacına, küresel ısınmadan depreme kadar birçok alanda toplumun bilimsel-teknik gelişmelere ihtiyacı derinleşirken, bu teknoparklarda silah üretilmekte, tekellere para karşılığı satılan ve yalnız onların kullanabileceği patentler geliştirilmektedir.

Tek doğru ise bu teknoparklarda bir yarışın varlığıdır. Bu teknoparklarda patronlar ve ordular kendi içlerinde yarışmaktadırlar. En son teknik buluşlar ve uygulamaklarla ileri geçebilmek içindir bu yarış. Bu ticari yarış içerisinde tüm bilimsel ve insani değerler ayaklar altına alınmaktadır. Aynı ODTÜ ve onun akademik kadrosu değil midir ki, Bergama’da siyanürle altın aramanın zararsız olduğunu raporlamışlardı? Tekellerin ihtiyacı için bu sözde bilim adamlarının bu “bilimsel” raporlarını günlerce ölüm akan Tuna yalanlamıştı. Yine benzer “bilim” adamları bilimsel çalışmaları ile karar vermiş ve ısrar etmişlerdi Akkuya’da nükleer santral kurulabileceğine. Fakat Marmara depreminden sonra farkedilmişti ki, Akkuyu da deprem bölgesi idi. İşte, milyonların ölümüne sebep olabilecek raporlara, en ufak vicdan azabı duymadan imza atan bilim şarlatanlarının işletmesidir Teknoparklar. Marx’ın dediği gibi onlar; “kustukları çamurla bütün bilimlerin üstünü berbat eden macun beyinli, burjuva lafazanları”dırlar.

İnsanlık için bilim

Bilim bir meta değildir, alınıp satılamaz. Gazetelerin manşetlerinden araba reklamı gibi üniversite reklamı verenler bu gerçekleri bizlere unutturmak istiyorlar. Bilim insanı ve çalışması hiçbir ticari, siyasi çıkarı gözetmeksizin gerçeğe bağlı kalma zorunluluğuna sahiptir. Güneş merkezli dünya gerçeğini savunmak uğruna ateşte yanmayı kabul eden Bruno bize bunu anlatıyor. Bir zamanlar ODTÜ’nün faşist rektörü Hasan Tan tarafından yakapaça bölümünden atılan matematikçi Prof. Cahit Arf bunu anlatıyor. Olumsuz örnekleri ile zamanında tekellerin ihtiyaç duymadıkları çalışmalarını hasır altı ettikleri elektrik alanının dahisi Nikolay Tesla bunu anlatıyor. Einstein’ın büyük buluşlarını siyasi çıkarları için cehennem bombalarına çeviren burjuvalar bunu anlatıyor.

Bütün bu sorunların kökeni bugün sürmekte olan burjuva sınıf iktidarındır. Burjuvazi üniversiteleri şirketleştirip, öğrencileri müşterileştirirken, bilim metalaştırmakta ve bilim insanlarını kendi kadroları haline getirmektedir. Burjuva basına bilim yuvaları, geleceğimizin teminatı, ilericiğin temsilcisi olarak çıkan üniversiteler bugün gençliğe geleceksizlik, topluma yıkım getiren gericiğin kaleleri haline getirilmektedir.

İşçi sınıfının devrimci mücadelesi ve onun siyasal öncülüğünde yürüyecek bir devrimci gençlik hareketi bu vitrinleri elbette bir gün yerle bir edecektir. Yıkılan yalanların ardından insanlığın aydınlık geleceği gülümseyecektir.

ODTÜ Teknokent “bilim üssü” için birkaç not...

* Teknokent’teki şirketlerin %51’i yazılım, %22’si savunma sanayinde çalışıyor. Yazılım ve diğer alanlardaki şirketlerin önemli bir kısmı da kendi alanlarında askeri projeler üretiyor. Örneğin Ural Akbulut, Hürriyet gazetesine verdiği röportajda, Skorsy helikopterlerinin yazılımlarının burada üretilmesi ile övünüyor.

* Teknokentteki şirketlerden birisi olan ASELSAN’ın %85’i TSK’yı Güçlendirme Vakfı ve Türk Polis Teşkilatını Güçlendirme Vakfına ait. Ürettikleri silahların %59’unu TSK’ya, %17’sini ABD, İsviçre vb. 26 ülkeye satan şirketin Ar-Ge kaynaklı ürün oranı %50.

* Hisselerinin %60 yerli sermayeye, %40’ı American L3 Communications şirketine ait olan firmanın General Dynamics, Lockheed Martin gibi ünlü silah tekelleriyle de işbirliği var.

* SAVROTİK benzeri şirketler NATO’nun Gizlilik Kalite Standardı’na sahip. Bu da şirketin NATO’ya gizlilik düzeyinde silah ürettiğinin bir ifadesi oluyor.

* Teknokent’teki şirketlerin birlikte çalıştığı kimi diğer şirketler şunlar: ADC-Teledata, LMAC, LMMFC, Skorsky, MDHI, Nortrop Grumman, Rockwell Colling, Sierra Nevada Corp.

BM Güvenlik Konseyi Darfur'a "barış gücü" gönderecek...

İşgalci ordular Sudan'a gitme hazırlığına başladı!

2003 yılından beri kanlı boğazlaşmaların hüküm sürdüğü Sudan'ın Darfur bölgesi, bir süredir insani felaketin eşiğinde duruyor. 200 bin insanın ölümüne, 2 milyon kişinin mülteci durumuna düşmesine, 4 milyon yoksulun hayatta kalmak için gıda yardımına muhtaç hale gelmesine yol açan çatışmalar halen sürüyor. Gerici Sudan rejimiyle birlikte çatışmaların tarafı olan emperyalist güç odakları, "Darfur'u insani felaketten kurtarmak" adı altında bölgeye asker ve sivil polislerden oluşan 26 bin kişilik işgalci bir ordu göndermeye hazırlanıyor.

ABD-İngiltere-Fransa patentli bir karar tasarısını oy birliği ile kabul eden BM Güvenlik Konseyi, Darfur bölgesine "barış gücü" gönderilmesinin önünü açtı. Bölgeden parsa alma peşinde olan Çin de, karar tasarısında yapılan bazı değişikliklerin ardından olumlu yönde oy kullandı. Darfur'a işgalci asker sevkiyatının Ekim ayında başlaması, yıl sonuna dek tüm askerlerin bölgeye ulaşması planlanıyor. "Sivilleri ve yardım görevlilerini saldırılardan korumakla görevli olacağı" öne sürülen söz konusu işgalci güç, gerekirse silah da kullanabilecek.

Bush liderliğindeki neo-faşist çeteye yakınlığıyla bilinen BM Genel Sekreteri Ban Ki-Moon, oylamanın ardından yaptığı konuşmada, yeni barış gücünü, "tarihi ve benzeri görülmemiş" olarak niteledi.

Reuters haber ajansının bildirdiğine göre, Unamid adıyla anılacak olan "barış gücü", yılda 2 milyar dolara mal olacak.

Sudan yönetimi, "çirkin ve berbat" olduğu gerekçesiyle önceki karar tasarısı taslağını reddetmişti. Yeni tasarıyla ilgili açıklama yapan Sudan'ın BM Büyükelçisi Abdülmahmud Abdülhalim Muhammed ise, "yaptırımlara gerek kalmadan yeni karara harfiyen uyacağız" diyerek emperyalist güçlere güvence verdi. Bu güvence, Sudan yönetiminin geline yerde

emperyalist güçlere teslim olduğunu gösteriyor.

Bölgedeki silahlı güçlerin, "Darfur'a özerklik ve doğal kaynakların paylaşımından daha büyük pay alma" istemiyle isyan bayrağını açması, gerici Sudan rejimi tarafından kirli savaşla karşılanmıştı. Cancavid adı verilen silahlı güçlerini Darfur'un üstüne salan Sudan rejimi, bu dönemde kabileler arası çatışmaları da kışkırtmıştı.

Çatışmaların başlamasında emperyalist güç odaklarının rol oynamış olma ihtimali de yüksektir. Zira "Sudan yönetimi Darfur'da soykırım yapıyor" diye bağırان emperyalist güçlerin derdi, hiç de Darfur'daki insani felakete çözüm üretmek değil. Asıl sorun, hem stratejik yönden önemli, hem de doğal kaynaklar bakımından zengin olan Sudan üzerinde egemenlik kurmaktır. Nitekim hayatta kalmak için gıda yardımına muhtaç olan 4 milyon Darfur'lu dururken, onlar yılda 2 milyar dolar harcayarak bölgeye işgalci bir güç yerleştirmekle meşguller.

Yapılan görüşmeler ve ilan edilen ateşkeslere rağmen somut bir anlaşmaya varamayan isyancı güçlerle Sudan yönetimi de, Güvenlik Konseyi kararını destekleyen bir tutum aldılar. Buna karşın başkent Hartum'daki rejim şeflerinin Darfur'a "barış

gücü" yerleştirilmesi kararını sevinçle karşıladıkları söylenemez.

Hal böyleyken anlaşmaya varan silahlı güçlerle Hartum yönetimi, yapılacak müzakerelerin çerçevesi ve takvimi konusunda uzlaşmaya vardıklarını duyurdular. Silahlı güçlerle Sudan yönetimi temsilcilerinin katılımıyla Tanzanya'nın Aruşa kentinde yapılan görüşmede, hükümetle müzakerelerin üç ay içinde başlaması gerektiği konusunda görüş birliği sağlandığı bildirildi.

Varılan anlaşmaya göre müzakereler beş ana başlık altında yapılacak. Bunlar arasında iktidar paylaşımı, güvenlik ve toprak gibi konular bulunuyor.

Bölgedeki silahlı güçlerden beşi, bir süre önce Darfur'daki soruna çözüm bulmak için güç birliğine gittiklerini açıklamışlar, yeni ittifaka "Kurtuluş ve Kalkınma İçin Birleşik Cephe" adını verdiklerini ilan etmişlerdi. Sudan rejimiyle anlaşmaya varan, bu cepheyi kuran güçler.

Gerici Sudan rejiminin Darfur bölgesinde ayrımcı/baskıcı bir politika uyguladığına kuşku yoktur. Silahlı isyana kirli savaşla karşılık vermesi de, bu ayrımcı politikanın göstergelerindendir. Buna karşın silahlı güçlerin ABD, İngiltere, Fransa gibi emperyalist güçler tarafından kayırılması, söz konusu güçleri zan altında bırakmaktadır. Bu örgütlerin programlarına dair somut bilgi olmamakla birlikte, emperyalist güçlerin Sudan'a müdahalesi için vesile oluşturan, bundan da herhangi bir rahatsızlık duymayan bu silahlı güçlerin, anti-emperyalist bir çizgiden uzak oldukları anlaşılmaktadır.

Böylesi bir çatışma haklı bir toplumsal zeminde boy verse bile, emperyalist güçlerin devreye girmesiyle gerici bir niteliğe bürünmektedir. Çatışmanın bu niteliği, dört yılda içinden çıkılması zor bir insani felaketin baş göstermesinde de önemli bir rol oynamıştır. Darfur'daki trajik tablo, haklı ancak devrimci önderlikten yoksun bir davanın, kısa sürede halkların yoksul kesimlerinin felaketine dönüşebildiğini somut olarak gösteriyor. İşgalci orduların "sorunu çözmek" için devreye girmesi ise, ancak yeni felaketlerin habercisi olabilir. Bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, ezilen halklar emperyalizme ve gericiliğe karşı devrimci direniş bayrağını yükseltmeden özgürlüğe kavuşamaz!

Güney Asya'da kapitalizmin felaketi

Güney Asya'da Muson yağmurlarının neden olduğu seller yüzünden 1400 kişi yaşamını yitirdi. 26 milyon kişi de yaşadıkları yerleri terketmek zorunda kaldı. Yapılan açıklamalara göre Hindistan'da 1120 kişi ölürlen, Bangladeş'te 120 kişi, Nepal'de ise 84 kişi yaşamını kaybetti.

Sel felaketi yoksul halkı etkilerken, gıda ve su sıkıntısı baş gösterdi. Bölgede yardım ve kurtarma çalışmaları yapıldığı iddia ediliyor. Ancak milyonlarca insan kötü koşullara teslim edilmiş bulunuyor.

Pakistan'ın Belüciistan vilayetine bağlı Turbat kentinde ise bin kadar sel mağdurunun düzenlediği eyleme polis vahşice saldırdı. Hükümeti derhal göreve çağıran eylemcilere polis göz yaşartıcı

bomba kullandı. Havaya açılan ateş sonucu 6 kişi yaralandı.

Her yıl Temmuz ve Eylül aylarında gerçekleşen Muson yağmurlarının etkileri bilinmesine, geçmiş dönemlerde bölgede sel baskınları yaşanmasına ve ağır kayıplar verilmesine rağmen, Güney Asya devletleri önlemler almadığı gibi bu faturayı yoksul emekçilere ödetirmeye devam ediyorlar. Milyonlarca insan yaşam alanlarından uzakta açlık, susuzluk içinde hastalıklarla boğuşuyor. Kayıplar çok daha az olacakken, binlerce kişi yaşamını yitirebiliyor.

Her doğa faciası, asıl felaketin kapitalizmin kendisi olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Alman demiryollarında grev yasağı!

Nürnberg iş mahkemesi, kısa süre önce lokomotif sürücülerini ve işçilerin 9 Ağustos günü Almanya genelinde yapmayı planladıkları grevi Eylül sonuna kadar yasakladığını açıklamıştı. Mahkeme yasaklama kararını Almanya ekonomisinin en yoğun olduğu bir dönemde zarara uğrayacağı bahanesi ile gerekçelendirmişti. Sendika mahkeme kararına itiraz edeceğini açıkladı.

Alman Lokomotif Sürücüler Sendikası'nın 8 Ağustos akşamı yaptığı çağrı üzerine 9 Ağustos günü Berlin ve Hamburg kentlerinde

tramvay sürücülerini iki saatliğine iş bırakacaklar.

Mahkeme sendikanın itirazını 10 Ağustos günü görüşecek. Sendika davayı kazansa da, Pazar gününe kadar şehirlerarası yolculuk ve yük taşımada greve gitmeyeceğini açıkladı.

Demiryolları yönetimi sektörde örgütlü olan farklı iki sendika ile diğer demiryolları çalışanları için % 4,5 ücret artışı, artı bir sefere mahsus 600 Euro ödemek üzerinden anlaşmıştı. GDL, %31 oranında zam ve lokomotif sürücülerini ile personel için ayrı toplu iş sözleşmesi talep ediyor.

Ortadoğu halklarına saldırı hazırlığı

16 Temmuz'da yaptığı konuşmada, "Ortadoğu Barış Konferansı"nın toplanması için çağrı yapacağını söyleyen savaş çetesinin şefi Bush, ABD emperyalizminin Irak bataklığından çıkabilmek için bölge halklarına karşı yeni bir saldırı furyası başlatacağının işaretlerini vermişti. Dışişleri bakanı Condoleezza Rice ile savunma bakanı Robert Gates'i yaklaşık bir hafta süren bölge gezisine gönderen Bush yönetimi, Ortadoğu halklarını hedef alan bu geniş kapsamlı saldırının ilk adımlarını atmış oldu.

"Barış konferansı" toplayarak bölgenin sorunlarına çözüm bulma söylemi, kapsamlı saldırıya uydurulan bir kılıftan ibarettir. Nitekim bu söylem ABD'nin savaş borazanı medya tekelleri tarafından bile ciddiye alınmıyor. Bu girişimin esas olarak neyi hedeflediğini veciz sözlerle dile getiren Bush yönetiminin bir yetkilisi, "ABD, Ortadoğu'da 60 yıldır var, bundan sonra da uzun yıllar olacak." diyor.

"İki devletli çözüm"mü, bir taşla birkaç kuş vurmak mı?

Ocak 2006 seçimlerinden Hamas'ın zaferle çıkmasından sonra vahşi bir kuşatma ile Filistin halkını aç bırakarak terbiye etme saldırısını başlatanlar, gelinen yerde "çift devletli çözüm"den söz etmeye başladılar. Filistin'de iç savaşı kışkırtarak Gazze Şeridi ile Batı Şeria'nın fiilen birbirinden kopmasını sağlayan emperyalist-siyonist güçler, artık "Filistin devleti"nin kurulması için koşulların oluştuğunu vaaz etmeye başladılar. ABD-İsrail ikilisinin istediğini yapabilecek kadar soysuzlaşan El Fetih lideri Mahmut Abbas'la ekibi de, Batı Şeria'nın yaklaşık %50'sinden ibaret bir üstü açık hapishanede "devlet" kurmaya hazır görünüyor.

"İki devletli çözüm"e ulaşmak için "barış konferansı" toplayacağını söyleyen Büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinin mimarları, ne Filistin halkının giderek derinleşen acılarıyla, ne de 60 yıldır devam eden bu acıların kaynağı İsrail işgalinin bitirilmesiyle ilgililer. Olmaları da mümkün değil. Zira bu güçler Filistin halkının en acımasız cellatlarıdır aynı zamanda. Bunların öncelikli hedeflerinden biri Filistin direnişini tasfiye etmektir. Mahmut Abbas'la ekibinin katkılarıyla bu hedefe ulaşma hesabı içinde bulunan emperyalist-siyonist güçler, bu hamle ile hem Batı Şeria'nın yarıya yakınına hem de Doğu Kudüs'ü İsrail'e katmayı da umuyorlar. Son günlerde"Hamasistan" diye anılmaya başlanan Gazze Şeridi ise tam bir kuşatma/izolasyon altına alınarak boğulmaya çalışılacak. Nitekim kapsamlı bir saldırıya zemin hazırlamak için savaş kundakçıları ile onlarla aynı dili kullanan Mahmut Abbas, "Hamas, El Kaide'yi Gazze'ye buyur ediyor" türünden sözler etmeye başladılar.

Adına "Filistin devleti" denecek sözkonusu ucubeyi kurmaya çalışan savaş kundakçıları, bu sayede, halklarının basıncı altında bulunan gerici Arap rejimlerinin ABD-İsrail ikilisi ile suç ortaklığına daha rahat girebileceği hesabı içindedir.

"ABD barışı" için 63 milyar dolarlık silah vaadi

Haydutbaşı Bush'un "barış konferansı" toplama "müjdesi" vermesinin hemen ardından, Washington'dan yayılan haberler, emperyalist Amerikan rejiminin nasıl bir hazırlık içinde olduğunu dünyanın gözleri önüne serdi. ABD medyasında yer alan haberlerde, Bush yönetiminin önümüzdeki 10 yıl içinde İsrail'e 30, Mısır'a ise 13 milyar dolar değerinde silah yardımı yapma kararı aldığı, Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerine ise 20 milyar dolar değerinde silah satacağı duyuruldu. Nitekim Condoleezza Rice de Ortadoğu turuna çıkarken, ABD'nin "bölge ülkelerinin güvenlik ihtiyaçlarını karşılamak için" askeri destek paketini hazırladığını belirtti.

Salt resmi olarak açıklanan rakamlara göre 10 yılda 63 milyar dolarlık silah bölgeye akacak. Daha da vahim olanı bu silahların yaklaşık yarısının zaten kitle imha silahları deposu olan İsrail'e gidecek olmasıdır. Bu silahlanma hamlesiyle siyonist rejim hem daha da küstahlaşacak, hem de bölge halkları için ciddi bir tehdit olmaya devam edecektir.

Amerikancı rejimler hizaya giriyor!

Bazı görüşmeleri birlikte, bazılarını ise ayrı ayrı gerçekleştiren ABD'li bakanlar, Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün ve Körfez ülkeleri (Kuveyt, Katar,

Bahreyn, Umman, Birleşik Arap Emirlikleri) yetkilileriyle bir araya geldi. Ardından İsrail ve Filistin'e giden Rice, ülkesinin "Arap müttefiklerini İran, Suriye, Hamas ve Hizbullah'ın artan etkisine karşı birleştirmeyi amaçladıklarını" söyledi. Basın önüne çıkan Rice, "İran'ın ABD'nin bölgedeki çıkarları ve bizim görmek istediğimiz Ortadoğu'ya yönelik en büyük tehdidi oluşturduğuna şüphe yoktur" dedi.

Haydut takımına göre ne 60 yıldır Filistin topraklarını işgal altında tutan siyonist İsrail, ne de bir milyon Irak'lıyı katleden ABD emperyalizmi bölge halkları için tehdit oluşturuyor. Tehdidin tek kaynağı var; o da saldırganlığa karşı kendini korumaya çalışan İran ve ırkçı-siyonist işgale karşı direnen Lübnan ve Filistin halklarıdır! Hal böyleyken, gerici Arap rejimleri Washington'dan gelen direktiflere uyarak, İran karşıtı cephede yer almaya hazırlanıyorlar

Başını Suudi Arabistan'la Mısır'ın çektiği bu "ılımlı Sünni eksen"in Amerikan savaş arabasına binmesi, ABD-İsrail kaynaklı saldırganlığa halklar arası boğazlaşmaları ekleyecektir. Zira emperyalist-siyonist güçler hem mezhep çatışmalarını kışkırtıyor, hem de Arap ülkelerini tetikçi olarak İran'a karşı kullanmak istiyor. Silah almak için sıra bekleyen gerici rejimlerin, görüldüğü kadarıyla kanlı olması kaçınılmaz olan bu maceraya atılmaları, halklara karşı tarihlerinin en büyük ihanetleri olacaktır.

Haydut takımının planını bozmak hayati bir önem taşıyor!

Körfez sularında 3 uçak gemisi ile 200'ün üzerinde savaş gemisi bulunduran ABD emperyalizmi ile suç ortağı siyonist İsrail'in uygulamak istedikleri bu kirli planlar mutlaka bozulmalıdır. Hem mezhep çatışmalarını yaygınlaştırmayı, hem de İran ile Arap ülkelerini karşı karşıya getirmeyi hedefleyen bu planın uygulanabilmesi, bölge halklarının felaketi anlamına gelecektir. Ortadoğu, kelimenin gerçek anlamında Balkanlaşacaktır.

Bu uğursuz planı savaş kundakçılarının suratında parçalamak bölgenin gerici rejimlerinin başarabileceği bir şey değildir. Dahası onlar suç ortaklığına hazırlanıyor. Dolayısıyla bu sorumluluk, ilerici-devrimci/anti-emperyalist/anti-siyonist güçlerin omuzlarındadır. İşçi sınıfı ile emekçi halklar bu saldırı furyasına karşı kararlılıkla mücadele etmekle yükümlüdürler. Zira sözkonusu olan tüm bölge halklarının geleceğidir.

İsrail'de gençler askere gitmiyor

Bölgede Ortadoğu halklarının kalbine saplanmış bir bıçak gibi duran İsrail'de gençlerde askerlikten kaçma oranı arttı. ABD emperyalizmine sırtını dayanan Ortadoğu'nun en terörist devleti İsrail'de askerlik hem kadınlar için hem de erkekler için zorunlu bir "görev"! Bu görevin karşılığı Filistin topraklarını işgal etmek, halkını katletmek.

Ancak giderek daha çok sayıda İsrailli genç bu kanlı politikalara alet olmak istemiyor. Özellikle zengin kesimlerde Filistinliler'e

yönelik işgal politikalarından bıkan gençler, dini eğitim veya ruh sağlıklarıyla ilgili sorunları ileri sürerek askere gitmek istemiyorlar. İsrail'de kadınların yüzde 43'ünün, erkeklerin ise yüzde 25'inin askere gitmediği ortaya çıktı.

Kuşkusuz bu tepkilerin bir anlamı var. Ancak Ortadoğu'daki kanı durduracak, Filistin topraklarındaki işgale son verecek olan başta İsrail olmak üzere tüm dünya halklarının eylemli dayanışması olacaktır.

Kasap Şaron'un hayali revaçta

Abu Şehmuz Demir

Kendilerini ve Arap halklarını aşağılayan, dışlayan, Filistinlilere şiddetten başka hiçbir şeyi layık görmeyen ABD ve İsrail'e yaltaklanmaktan başka bir anlam taşımayan tutumlarının ne Abbas ve takımına, ne de Filistin halkına bir yararı olacaktır. Bu anlamda Filistin'de gelişen son süreç, bölgeye yönelik kimi dayatmaların yanı sıra, yeni bir çalkantılı evreye girilmesi anlamına geliyor.

Siyonist İsrail devletinin Filistin topraklarında sürdürdüğü işgal hareketine karşı Filistin halkının verdiği ulusal mücadele bugüne kadar çok karmaşık ve zorlu süreçler geçirdi. Ancak Filistin davası son süreçte, yarım asırdır pusuda bekleyen İsrail siyonizminin tuzağına düştü ve derin bir yara aldı. Zira, emperyalist Batı devletlerinin sınırsız desteğini arkasına alan İsrail devleti, kendine ait olmayan kadim topraklar üzerinde sınırsız ve orantısız bir savaş sürdürmekte, bu savaş Filistin topraklarının dışına taşıyarak, bölgedeki doku uyumsuzluğunda ısrarcı davranmaktadır.

İsrail'in asıl korkusu, bugünden ziyade gelecekte Filistin toprakları üzerinde azınlığa düşme korkusudur. Ve siyonistler, 60 yıldır hayata geçirmeye çalıştıkları mistik bir İsrail'e inandıkları sürece, Filistin'de olduğu gibi Ortadoğu'da da huzuru beklemek tam bir hayaldir. Dahası, Yahudi halkı, bu siyonist ideolojinin mistik etkisinden kurtulamadığı sürece, bir devletin vatandaşı olmaktan ziyade bir tarikatın üyelerine benzemeye devam edecektir. Bir asra yakın bir süredir Filistin toprakları üzerinde devam eden sistematik Yahudileştirme, genişleme ve sınırları her yıl bir adım daha ileriye taşıma hareketini sürdürse de, İsrail gelecekte Filistin toprakları üzerinde azınlığa düşmekten kurtulamayacaktır.

Zira İsrail'de sadece İsrailliler yaşamıyor, İsrail nüfusunun yaklaşık beşte biri Yahudi değildir. Bundan dolayı çeşitli kıtalarda yaşayan Yahudilerin İsrail'e göçünün hızlandırılması için çaba harcanıyor, gelecekte demografik azınlığa düşmemek için çağrılar devam ediyor. Yani bir çeyrek asırlık süreci göz önüne alırsak, gelecekte işgal altındaki topraklarda Arap nüfusu Yahudi halkının iki katına ulaşacak ki, bu da İsrail'de Yahudilerin azınlıkta kalacağı anlamına geliyor. Bu nedenle İsrail, Filistin topraklarını işgal ederek, onları sağa sola sürgün ederek, Filistin'deki demografik yapının İsrail lehine işlemesine çalışıyor. Oysa bu mantık dışı ısrar ne kendisine bir fayda getirecektir, ne de bölgede gözü olan emperyalist güçlere...

Siyonist ideolojiye uygun olarak, yarım asırdır kutsal Kudüs'ün sistematik olarak Yahudileştirilmesi ve Kudüs'ün gelecekte "ebedi ve bölünmez" bir İsrail başkenti olarak ilan edilmesi hedefleniyor. Bu çerçevede, Filistin'in Ürdünleştirilmesi ya da Ürdün'ün Filistinleştirilmesi veya şu an gizli olarak gündemde olan Filistin'in Gazze Şeridi'nin Mısır'a dahil edilmesi veya tamamen işgal edilmesi, böylece bölgede etkin olan Hamas'ın dize getirilmesi stratejisi adım adım hayata geçirilmeye çalışılıyor. Altmış yıldır Filistin topraklarında vahşi metotlarla işgal hareketini sürdüren İsrail, Gazze ile Batı Şeria arasında bağlantı sağlayan geçit ve yolları kestiği gibi, Gazze'de verimli toprakları, limanları ve sınırları elinde tutuyor ve Gazze'nin geriye kalan % 5

kıraç topraklarında yaşayan 1. 4 milyon üzerindeki isyankar nüfustan kurtulmayı hesaplıyor. Bu anlamda İzak Rabin'in Gazze ile ilgili sarf ettiği sözler dikkat çekicidir. Rabin, "Gazze'nin denizin dibini boylamasını tercih ederim" ve "Boynumuza bağlı bir değirmen taşıdır; aşırı nüfus barındırmaktadır, bir milyon insan ağır koşullar altında yaşamaktadır. Neden biz sorumlu olalım? En iyi toprakları elimizde tutar, Gazze'yi Filistinlilere veririz" diyordu.

(Aktaran Edward Said, *Yeni Binyılda Filistin Sorunu*) Arap yarımadasında İsrail devleti, İsrail içinde Filistin, Filistin içinde ikiye bölünmüş Filistinliler!.. Yani Filistinlileri paramparça eden İsrail, ola ki ileride oluşacak bir Filistin devletinin (ki bu şu an mümkün görünmüyor) ortak bir toprağa sahip olmaması için çalışıyor.

Artı geçtiğimiz aylarda Hamas ve El Fetih arasında patlak veren güç ve iktidar kapışmasından sonra, zaten coğrafik olarak bölünmüş olan Filistin halkı arasındaki birlik ve dayanışma duygusu da yok edilmeye çalışılıyor. Bunda, 1990'lı yıllardan sonra ABD ve İsrail ile ilişkiye girerek hiçbir yararı olmayan Oslo sürecini geliştiren El Fetihçi takımın büyük sorumluluğu bulunuyor.

Bu arada kısa da olsa o sözü çok edilen Oslo sürecine değinelim. Yaser Arafat ve Oslo takımının 1990'lardan sonra ABD öncülüğünde İsrail ile yaptığı bir dizi antlaşma ve bu antlaşmaların belkemiğini oluşturan Oslo prensipler antlaşması, Filistin halkının geleceğini ipotek altına alma antlaşmasıydı. O dönem yapılan bu antlaşmanın içinde saklı olan Filistin'in bugünkü dramatik durumu, İsrailliler tarafından çerçevesi çizilmiş denetlenebilir bir stratejinin ürünüdür. Filistinliler ve İsrailliler arasında başlayan görüşmelerde hiçbir sorun ciddi bir şekilde tartışılmadığı gibi, Oslo süreci Filistinlilere dayatılan şeytani bir süreç oldu. ABD ve İsrail'in Arafat kanalıyla Filistinlilere dayattığı sahte vaatler, BM'nin 242, 338, 149 vb. gibi can alıcı kararlarının unutturulması ve marjinalize edilmesiydi. Oysa bu kararlar hiçbir yoruma izin vermeyecek kadar açıktı; İsrail tarafından 1967'den bu yana savaş yoluyla ele geçirilen ve işgal edilen toprakların geri verilmesi ve mültecilerin yurtlarına geri dönüşünün sağlanması vb. sorunları içermekteydi. Oslo ile başlatılan habis süreç ise, Filistinlilerin kendi kaderini tayin haklarına kavuşamamaları ve geriye kalan topraklarda, işgali derinleştirilmesiyle halkın adeta cezaevi hayatına mahkum edilmesi anlamına geliyordu.

Dahası İsrail, Filistin halkına yönelik sürdürdüğü vahşi işgal ve askeri kuşatmanın yanı sıra uyguladığı ekonomik ambargo ile, halkı açlıkla terbiye etme gibi Apartheid yöntemlerini uygulamaktadır. Siyonist ideolojinin hamuruyla yoğrulmuş olan ve ömrünü bu hayalin gerçekleşmesine adanmış ve şu an komada olan Ariel Şaron'un hedefi, Gazze'yi Filistin'den

koparmanın yanı sıra 1.4 milyon Filistinliyi de demografik olarak silmekti. Bir savaş suçlusunu Ariel Şaron'un bu rüyası şu an revaçta görünüyor.

Geçen yıl Filistin'de 2006 Ocak ayında yapılan seçimlerde halkın demokratik iradesiyle Filistin yönetimine gelen Hamas'a yönelik İsrail ve Batı merkezlerince başlatılan ikiye bölme süreci, bu sürece Filistin Özerk Yönetiminin Başkanı Mahmut Abbas ve El-Fetih içerisindeki Batı yanlısı takımın eşlik etmesi, İsrail siyonizmine hizmetten başka bir şeyi ifade etmiyor.

Özetle, Arafat'ın yarım asıra yakın bir süredir mücadele arkadaşı olan Mahmud Abbas, İsrail ve Batı merkezlerinin Filistinliler arası yaratmak istedikleri itilaflara karşı durmak yerine, bunların Filistin'de ve bölgede hayata geçirmek istedikleri stratejilere çanak tutuyor. Filistin Özerk Yönetimi'nin başında bulunan Mahmud Abbas, son haftalarda Filistin'de yaşanan gelişmeleri önleyeceği yere, ateşin üzerine körüklerle giderek, demokratik anlayışlara sığmayan bir dizi gerici kararlar aldı. Hamas hükümetini feshetti ve yerine bir gün içerisinde Selam Feyyad hükümetini atayarak, Filistin'de olağanüstü hal ilan etti. Oysa yapması gereken Filistin halkının bütünlüğünü ve beraberliğini sağlamaktı. M. Abbas bunu yapmadığı gibi, El-Fetih içerisindeki Batı yanlısı Oslo'cu grup ile birlikte, Hamas hükümetinin bertaraf edilmesi için bir yılı aşkın bir süredir komplo hazırlayıp durdular. Filistin halkının haklı mücadelesini içinden çıkılmaz bir sürece taşıdıkları gibi uluslararası itibarını da zedeliyorlar.

Kendilerini ve Arap halklarını aşağılayan, dışlayan, Filistinlilere şiddetten başka hiçbir şeyi layık görmeyen ABD ve İsrail'e yaltaklanmaktan başka bir anlam taşımayan tutumlarının ne Abbas ve takımına, ne de Filistin halkına bir yararı olacaktır. Bu anlamda Filistin'de gelişen son süreç, bölgeye yönelik kimi dayatmaların yanı sıra, yeni bir çalkantılı evreye girilmesi anlamına geliyor.

Sonuç itibarıyla, El-Fetih ile Hamas arasında, birçok nedenin yanı sıra, iktidar ve güç olma temelinde bir kardeş kavgasının başlaması ve Hamas'ın Gazze'de El-Fetih'in bürolarını işgal etmesinden sonra, Ehud Olmert, "İran İsrail sınırlarına dayanıyor" diyerek bölgeye bir "barış gücü" gönderilmesini ve İran'a karşı önlemler alınmasını dillendiriyordu. Olmert'in bu açıklamasının gerisindeki niyete baktığımızda, İsrail'in bölgede yeni bir işgal ve saldırıya hazırlandığı anlaşılıyor. Bugüne kadar Filistin topraklarının dışındaki Arap toprakları üzerinde de işgali sürdüren İsrail, bölge üzerinde yeni bir savaş ve işgalin ince planlarını yapıyor. Bu anlamda da, Gazze'ye gelmesini istediği uluslararası "Barış Gücü" ile bir tarafını sağlama alırken, diğer taraftan da Filistinlileri bu güçle karşı karşıya getirerek, Filistin halkını teslim almış olacak.

Sonuçta çağdaş tarihimizin bu haklı davasının, bu mücadeleyi boğmaya çalışan güçlerin eline bırakılması, Filistin davasının komaya girmesidir. Bu davanın geleceğinin ABD, İsrail ve bölge gerici rejimlerinin istedikleri güzergaha evrilmesi, siyonist İsrail rejimine yeni imkan yollarını aralamaktadır. Kısacası, İsrail, ABD ve gerici Arap rejimlerinin "güvenlik" dedikleri istikrar, nereye doğru gittiği pek kestirilemeyen bir gelecek tehdidi altındadır.

2 Ağustos 2007

Filistin, Irak ve Lübnan’da mikro ve kanton devletler kuruluyor... / 2

Balkanlaşma ve iç savaş sarmalında Ortadoğu

Volkan Yarasır**Ortadoğu’dan Orta Asya’ya kaosun yıkıcılığı**

Condoleezza Rice, “Yeni Ortadoğu” tanımıyla süreklileştirilmiş bir kaosa vurgu yapmaktaydı. Bu yönde İsrail, ABD’nin ve İngiltere’nin tam desteğiyle Lübnan’a saldırdı. Burada vahşet, kan ve gözyaşı tıpkı Irak’ta ve Afganistan’da olduğu gibi “yeni” Ortadoğu’nun doğum sancıları olarak görüldü. Ortadoğu’nun Balkanlaştırılması yönünde süreç derinleştirilmeye çalışıldı. Irak işgali ve Kürt Federe Devleti’nin kurulması, Irak parlamentosundan çıkacak kararla Irak Federasyonu’nun üçe bölünmesi ve ardından son derece senkronize sonuçlar beklenen Lübnan saldırısı, Balkanlaştırma projesinin zeminlerini oluşturmaktaydı. Anglo-Amerikan emperyalizminin Ortadoğu stratejisi, bölgenin Balkanlaştırılması üzerinden kurulup, daha geniş bir coğrafyanın “stabilizasyonu” yönünde adımları içermektedir. Ortadoğu’nun mikro milliyetçilik ve dincilik temelinde küçük devletçiklere, kantonlara ayrılması ya da bölünmesi askeri bir yol haritası olarak düşünüldü. Bu anlamda Balkanlaşma stratejisi bir iç savaş stratejisi üzerinden yürütüldü. İç savaş süreci Balkanlaşma stratejisine hizmet ederken, Balkanlaşma yönündeki her adım, iç savaş sürecini tetikledi. Böylesi bir sonucun yaratacağı hegemonik üstünlük Orta Asya’ya giriş yolunu da açmaktaydı. ABD Pakistan ve Afganistan’daki etki gücünü kullanarak Orta Asya’da, özellikle eski Sovyet coğrafyalarında nüfuzunu yaymaya ve derinleştirmeye çalıştı.

Bu çaba bir yandan Çin’in kuşatılması anlamını taşıırken, öte yandan Rusya’nın çepeçevre kontrol altına alınması anlamına geliyordu. Özellikle Ön Asya diye de tanımlanan Ortadoğu’nun, Asya’nın jeopolitiğindeki yeri stratejik önemdeydi ve bir anlamda Rusya’nın zaafiyet alanıydı.

Eski ABD Milli Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinsky’nin Ortadoğu’yu, Avrasya’nın Balkanlarının kontrol aracı olarak görmesi boşuna değildi. Brzezinsky’nin Avrasya’nın Balkanları tanımı; Gürcistan, Azerbaycan, Ermenistan’ı kapsayan Kafkaslar’dan; Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan, Türkmenistan, Afganistan ve Tacikistan’ın bulunduğu Orta Asya’yı hatta Ön Asya’daki İran ve Türkiye’yi içine alması ilginç ve düşündürücüdür.

Bu yönüyle Ortadoğu’da yeni “kanlı” sınırların belirlenmesi kaçınılmaz olarak ele alındı. Yeni sınırlar Türkiye dahil bütün bölgeyi kapsamaktadır. Yeni sınırların mikro devletler şeklinde, etnik puzzle biçiminde oluşturulması, deklere edilmesi emperyalist rotanın istikametini ortaya koymaktadır. Bu süreç Orta Asya ve Hazar Denizi’nin kontrolüyle pekişecek içeriktedir.

Başta Ortadoğu’da, ardından Orta Asya’da hegemonik bir üstünlük kuracak ABD, küresel tahakkümünü garanti altına almış AB’yi, Rusya’yı ve Çin’i denetleyecek bir güce ulaşmış, salt askeri değil ekonomik bağlamda da önemli kazanımlar elde etmiş bir ülke konumuna gelecektir. Çünkü enerji kaynaklarının ve yollarının dünya çapındaki belirleyici sinir merkezlerinden biri de Orta Asya’dır.

Ortadoğu’nun Balkanlaşması bir emperyalist

Tarihsel olarak, Ortadoğu’ya ilişkin emperyalist projelerin deney alanı Lübnan oldu. Lübnan küçük bir Ortadoğu olma özelliğiyle bölge güçlerinin ve emperyalist güçlerin ilgi alanında yer aldı. Lübnan, Ortadoğu’da yaşanacakların aynası işlevini gördü. Olası gelişmeleri ve yönelimleri, hayata geçirilmek istenen projeleri Lübnan projeksiyonundan okumak olanaklıydı.

projedir. Yugoslavya nasıl ki emperyalizmin av sahası olarak federe devletten sekiz yapay mikro devlete bölündüyse, etnik ve dini kan banyosundan sonra bölgede stabilizasyon yaratıldıysa, benzer bir sürecin Ortadoğu’da yaşanması olasıdır. Yugoslavya deney ülkedir. Buradaki deneyim birikimlerinin daha konsantre ve rafine bir şekilde Ortadoğu’nun dört bir tarafında hayata geçirilmesi yönünde adımlar atılmaktadır. Filistin’deki sistematik şiddet ve ekonomik-siyasi blokajlar, yaşanan iç savaş ve fiilen mikro devletlere ayrılması, Lübnan’daki iç savaş provokasyonları, Irak’ın fiili bölünmüşlüğü, Afganistan’ın işgal pratiği bu sürecin farklı sonuçlar doğursa da önemli merhaleleridir.

Kısaca kaos siyaseti, ABD’nin yeni işgal ve bölgeyi yeniden düzenleme stratejisidir.* ABD bu yönde işgal kavramının içeriğini değiştirerek ya da açık işgaline hiçbir meşruiyet kazandırma ihtiyacı duymayarak, tıpkı Irak’ta olduğu gibi bir ülkenin ya da hedef coğrafyanın etnik, dini, mezhebi, milli “sinir noktaları”na vurarak ve provoke ederek şiddetli bir çatışma ortamı hazırlayıp, toplumun paramparça olmasını hedeflemektedir. Bu bir konsantre katastrof politikasıdır. Daha sonra her parçada, başından itibaren kontrol edilen, yönlendirilen, şekillendirilen ve bağımlı kılınan hatta köleleştirilen bir mikro devletin kurulması teşvik edilmektedir. Şiddetli iç çatışmalar sonucu bütün ahlaki, kültürel, entelektüel ve maddi gücünü kaybeden halkın bu “devlet” aracılığıyla, hiç de işgalciye gerek duymadan, kendi celladını kendi yaratarak emperyalist politikalara bütünüyle angaje olması hesaplanmaktadır. Halklar arasında etnik, dini, mezhebi ve milli polarizasyon ve düşmanlığın sürekli kılınmasını sağlayacak bu mikro devlet ya da kanton devletler bir başka yanıyla da emperyalizmin bölgedeki makro siyasetine hizmetle mükellef olacaklardır.

Ortadoğu’nun prototipi: Lübnan

Tarihsel olarak, Ortadoğu’ya ilişkin emperyalist projelerin deney alanı Lübnan oldu. Lübnan küçük bir Ortadoğu olma özelliğiyle bölge güçlerinin ve emperyalist güçlerin ilgi alanında yer aldı. Lübnan, Ortadoğu’da yaşanacakların aynası işlevini gördü. Olası gelişmeleri ve yönelimleri, hayata geçirilmek istenen projeleri Lübnan projeksiyonundan okumak

olanaklıydı.

Yakın dönemdeki Hariri suikastı, Kafkaslar’da hayata geçirilen “demokrasi mühendisliği” uygulamalarının “sedir” devrimi adında Lübnan’da realize olmasına yol açtı. Farklı coğrafyaların emperyalist nüfuz alanına girmesi ya da emperyalist ilişkilerin derinleştirilmesi yönünde kullanılan bu taktik Lübnan’da da başarılı sonuçlar verdi. Suriye Lübnan’dan çekilmek zorunda kaldı. İlk adım böylece atıldı. İkinci adım Lübnan’da son derece önemli bir güç olan Hizbullah’ın devre dışı bırakılmasıydı. 2006 Temmuz ayında İsrail’in 34 gün boyunca Lübnan’ın Güneyi’ne yönelik saldırısının amacı buydu, ama bu amaç gerçekleştirilemedi. Acil bir önlem olarak UNIFIL Lübnan İsrail sınırının, Lübnan tarafına yerleştirildi.

İsrail saldırısı sonrası Lübnan’daki yeni siyasal süreçte Hizbullah etkisini göstermek için ulusal birlik hükümeti önerisinde bulundu ve hükümette daha fazla bakanlık istedi.

İsrail saldırılarına karşı müthiş bir direniş gösteren, İsrail’i askeri olarak yenilgiye uğratıp, geri çekilmesine neden olan Hizbullah, Lübnan halkı içinde büyük sempati topladı. O işgalciye karşı direnen bir güçtü.

Hizbullah bu prestije dayanarak ulusal hükümet teklifinde bulundu. Savaş alanında kazandığı başarı ve sempatiyi politik plana taşımaya çalıştı. Teklifin kabul görmemesi üzerine Sinyora hükümetinin gayri meşru olduğunu göstermek için Hizbullah ve Emel örgütü üyesi beş bakan hükümetten istifa etti. Hizbullah Sinyora hükümetini, ABD’nin Lübnan büyük elçisine gönderme yaparak “Feltman Hükümeti” diye nitelemeye başladı. İstifasını istedi ve olağanüstü seçim kararının alınması konusunda ısrarcı davrandı. Hükümeti düşürmek için de kendi kitlelerini mobilize etti. Barışçıl gösteriler yapmak için taraftarlarını sokağa çıkmaya çağırdı. Paradoks gibi gözüксе de Hizbullah, Emel örgütü ve Hristiyan Michel Aoun’un Ulusal Birlik Partisi yeni bir “sedir devrimi” taktiğini hayata geçirmek istiyordu. Bu dönemde Hizbullah’ın, bir Şii partisi olma kimliğinden uzaklaşıp, direniş savaşının yarattığı avantajları kullanarak Lübnan halkının partisi olma yönünde çabaları yaygınlaştı.

Hükümetin devrilmesi ve seçimlere gidilmesiyle Hizbullah’ın oylarını artıracığı ortadaydı. Hizbullah’ın parlamentoda ve kurulacak bir hükümette son derece etkili bir güç olacağı büyük bir olasılıktı. Hizbullah’ın hem yasal bir güç olarak hükümet ve parlamentoda olması hem de fiili ve meşru bir güç olarak devrede oluşu ve sokakları tutuşu ABD ve İsrail için son derece riskli gelişmeleri beraberinde getirebilirdi.

Hali hazırdaki silahsızlandırılmayan Hizbullah, hükümetin büyük ve çok etkili bir ortağı olmasıyla uluslararası düzeyde önemli diplomatik ataklar yapma şansı da kazanacaktı. Ayrıca bu gelişme İran’ın Lübnan’daki etkisini artırmasının yanında, olası ABD müdahalesine karşı İran’ın kolayca savaşı kendi sınırlarının dışına taşımasını sağlayacaktı. Hizbullah’ın toplumsal inisiyatifinin artması bir yanıyla da Suriye’nin manevra alanının genişlemesi anlamına gelecekti. Bu süreç ters bir etkiyle İsrail’in güvenlik çemberinin kırılmasına yol açabilirdi.

Hizbullah, İsrail'in Lübnan'ı işgal döneminde, attığı füzelerle İsrail kentlerinin güvenli olmadığını göstermişti. Bütün bu faktörler ABD'nin, Irak'ta olduğu gibi Lübnan'da da politik ve askeri olarak sıkışmasına ve beklenilmeyen ve denetlenilemeyen birçok yeni gelişmenin devreye girmesine neden olacaktı.

Tam bu aşamada Pierre Gemayel suikastı yapıldı. Suikast sonrası bütün dikkatler Suriye'ye odaklandı. Suriye suikasttan sorumlu ilan edildi. Lübnan'da siyasal gerilim hızla arttı. Suikast, dengeleri İsrail lehine değiştirmeyi amaçladı. Hizbullah, Emel ve Hristiyan Michel Aoun'un Ulusal Birlik Partisi'nin içinde bulunduğu muhalif grubun yapmayı düşündüğü gösteriler ertelendi. Sinyora hükümeti ve içinde Sünni grupların bazılarının bulunduğu, Maruniler ve Dürzi'lerden oluşan 14 Mart Grubu Gemayel'in cenazesini gövde gösterisine çevirdi. Etnik ve dinsel mozaik bir ülke olan Lübnan'ın bu özelliklerinin parçalanması yönünde basınçlar artmaya başladı.

Pierre Gemayel, Falañjist partisinin kurucusu olan Beşir Gemayel'in yeğenydi. Falañjist parti İsrail ve ABD işbirlikçiliğinde rüştnü ispatlamış bir yapıydı. Ulusal konjonktürle uluslararası konjonktürün çakışmasıyla, özellikle ABD'nin iç politik dengelerinin değişmesine bağlı olarak, alelacele gerçekleştirildiği ortada olan suikastla bir dizi sonuç alınmaya çalışıldı. Lübnan'ın hızla kaotik bir sürece girmesi yönünde gerçekleştirilen bu eylem birçok vektörü de içinde taşıyordu. Gemayel, Suriye'nin Irak'la diplomatik ilişki kurduğu gün öldürüldü. Suikastın ABD ve İngiltere'nin İran'a uzak durmasına karşılık Suriye'yle diplomatik görüşmelerin başlayacağı yönünde sinyallerin verildiği konjonktürde gerçekleşmesi ilginç bir gelişme oldu.

Suriye aldığı diplomatik sinyallerle esnek, hatta tavizkar politikalar geliştirdi. Golan tepelerine ilişkin eski tezini terk etti. Suikastın Suriye'yi hedef göstermesi en başta bu havanın dağılmasına yol açtı. Ayrıca İsrail saldırılarından sonra Hizbullah lehine dönen siyasal atmosfer dağılacak, Hizbullah ve Emel örgütüyle ittifak yapan, Hristiyan Ulusal Birlik Partisi'nin üzerinde kamuoyu baskısı yaratılacaktı. Ulusal Birlik Partisi'nin ittifaktan kopması Lübnan'da etnik, dini, mezhebi polarizasyonu hızla arttıracaktı. Cenaze töreninde Hristiyan, Sünni, Dürzi, Maruni ittifakının yeniden öne çıkması şaşırtıcı olmadı. Suikastın kendisi zaten Lübnan'ı etnik, dini ve mezhebi temelde bölmeyi ve ülkeyi hızla iç savaş ortamına sürüklemeyi amaçlıyordu. Lübnan bir iç savaş gerginliği içine girdi.

Hizbullah bu süreçte temkinli davranıp sokağa çıkmadı ama sokağın etki gücünü bilmekteydi. Lübnan'da Fransız mandacılığı döneminden beri gelen Hristiyanların nüfuslarıyla orantısız bir şekilde temsil edilmesi Hizbullah'ı ve diğer tüm muhalif güçleri rahatsız ediyordu. Hizbullah Gemayel'in üç gün süren yasından sonra sokağa çıkacağını ilan etti ve söylediğini gerçekleştirdi. Parlamentoyu abluka altına aldı. Hizbullah bu eylemini "ak devrim" olarak adlandırdı.

Hizbullah ve müttefikleri (Lübnan Komünist Partisi bu muhalefetin içinde yer alıyor) Sinyora hükümetini fiilen işlevsizleştirmek yönünde taktikler geliştirdi. Hizbullah sokağı kazananın iktidarı da kazanacağını bildiğinden, taraftarlarıyla sokakta hakimiyet kurmaya ve bu hakimiyeti kalıcılaştırmaya çalışıyor. Ama bu adımlara cevabın gelmesi de uzun sürmedi. ABD Dışişleri Bakanı Rice, Lübnan'da önümüzdeki süreçte nelerin olabileceğini şöyle ifade

etti: "Muhalik güçler (yani Hizbullah ve ittifakları) hükümetin değiştirilmesi, erken seçime gidilmesi ve sokaklara hakim olunması taleplerini sürdürürse Lübnan'da yeni suikastlar yaşanacaktır!" Bu açıklama Lübnan'ın bir iç savaş riski yaşadığını göstermektedir. Lübnan'da olası bir iç savaş durumunda bir yandan Hizbullah'ın ülke içinde Hristiyan, Sünni ve Dürzi paramiliter güçlerle meşgul edilmesi sağlanacak, diğer yandan İran'ın izolasyonu yönünde önemli adımlar atılacaktır. Böylece İsrail Lübnan'da Hizbullah'ı bütünüyle tasfiye etme şansı bulacaktır. Ayrıca İran'a yönelik askeri operasyonun önü de açılmış olacaktır. Bütün bu adımların ABD'nin iç politikasında Neo-Con'ların sıkışmasını engelleyici bir yönünün olması da ayrıca düşündürücüdür.

Bu gelişmelere rağmen toplumsal mücadelenin her türlü projeyi tarumar edici bir güç olduğu bir kez daha ortaya çıktı. 2006 Aralık başında dört milyon nüfuslu Lübnan'ın başkentinde bir milyon kişi toplandı. Sokaklar işgal edildi. Çadırlar kuruldu, on binlerce kişinin katıldığı sürekli gösteriler ve toplantılar yapıldı. Hükümetin iç savaş tehdidi sökmedi. Hatta bazı Sünni partiler de eyleme iştirak etti. Kitleler ayaklanarak ulusal birlik hükümetinin oluşmasını ve erken seçimlere gidilmesini istedi. Beyrut kitle hareketleriyle zenginleşti ve güzelleşti.

Son olarak Lübnan ordusunun çeşitli banka soygunu ve silahlı eylemler düzenledikleri gerekçesiyle Fetih-Ül İslam adlı örgüte yönelik, Nahr el Bared Filistin mülteci kampına operasyon düzenlemesi ilginçtir. Örgüt CIA ve Suudi istihbaratı tarafından Hizbullah'a karşı uzun yıllar paravan örgüt olarak kullanıldı, faaliyetlerine Lübnan ordusu tarafından göz yumuldu. Zamanla örgüte verilen finansal desteğin kesilmesi kadrolarının denetiminden çıkmasına ve çeşitli eylemler yapmasına yol açtı. Örgüt bu dönemde Lübnan'ın El-Kaide'si olarak tanımlandı. Bu aşamada Lübnan ordusu devreye sokuldu. ABD bu ve benzer bahanelerle Lübnan'a 8 uçak dolusu mühimmat ve silah gönderdi. Geçen yıl (2006) Lübnan hükümetine güvenlik amaçlı 40 milyon dolar yardım etti. Bu yıl yapılan finansal yardım 30 milyon dolara ulaştı. Gelişmeler Lübnan'daki iç gerilimin hızla artacağını gösteriyor. ABD bunun yaratılması doğrultusunda adımlar atıyor. Özellikle Hizbullah probleminin halledilmesi doğrultusunda hem İsrail hem de ABD, işgal dahil çeşitli provokasyonların yapılmasını gündeme almış durumda. İsrail'de ana muhalefet partisi, Likud'un başkanı Netanyahu'nun İsrail-Hizbullah savaşının ikinci raundundan bahsetmesi (hem de parlamentoda) boşuna değildir. Bu raundun başlaması için "basit" bir provokasyon bile kullanılabilir.

* ABD Irak'ta 100 adet askeri üs kurdu. Ayrıca 14'ünün inşası da devam ediyor. ABD Irak'ın petrol alanları ve enerji nakil hatlarını kuzey, güney ve merkez olarak 3'e ayırdı. Bu bölgelerin güvenliği iyi tahkim edilmiş ve son derece kompleks askeri üsler tarafından sağlanıyor. Ayrıca güvenlik, havadan ve denizden füze sistemleriyle destekleniyor. Kısaca ABD bu alanları ya da Irak'ın "kalbini" son derece itina ile koruyor. Bunun dışında Irak'ın kan gölüne dönüşmesinden hiçbir rahatsızlık duymuyor. Hatta iç savaşı körükleyen taktikler uyguluyor. Ama Irak'taki grupların ya da direnişçilerin stratejik alanlara yönelik eylemlerine ise asla izin vermiyor. ABD giderek bir üsler imparatorluğuna benziyor. Bu üsler Irak'ta olduğu gibi stratejik hedeflere yönelmiş durumda. ABD 11 Eylül sonrası değişik ülkelerde kurduğu binlerce askeri üsle Ortadoğu'dan Asya'ya, Kızıldeniz'den Pasifik'e kadar olan coğrafyadaki enerji yollarını, enerji kaynaklarını, kıymetli madenleri, besin ve su kaynaklarını kontrol etmeyi hedefliyor. Ayrıca bu üsler, Rusya'nın ve Çin'in kuşatılması anlamında da işlev görüyor.

(Devam edecek...)

El Fetih'in direnişçi kanadı El Aksa Şehitleri Tugayı tasfiye edildi!

Mahmut Abbas başkanlığındaki El Fetih, ABD-İsrail ikilisi ile işbirliğini geliştirdikçe, gericileşiyor. Giderek gericileşen bu çizginin temsilcileri, Filistin'i parçalayan iç çatışmalardan da sorumludurlar. Zira Mahmut Abbas ve ekibi, Filistin halkının baş düşmanları olan emperyalist-siyonist güçlerin oyunağı haline gelerek, İsrail işgaline karşı 60 yıldır devam eden direnişin tasfiye edilmesi planına katkı sunmaktadır.

Siyonist İsrail'e karşı silahlı direnişi başlatan, bununla kalmayıp uzun soluklu bir gerilla mücadelesine önderlik eden El Fetih, "Oslo Barışı"ndan sonra ciddi bir yozlaşma sürecine girmişti. Direniş çizgisini terkedince hızla soysuzlaşan El Fetih liderleri Ocak 2006'da yapılan seçimlerde hezimete uğrayarak, Filistin halkından sert bir şamar yemişlerdi.

Siyonist işgalin her gün yeniden ürettiği sert çatışmalar, El Fetih'in liderlik kademesindeki çürümeye rağmen tabanda militan güçler biriktiriyordu. "Oslo Barışı"nın iflası ise, siyonist işgal karşıtı direnişi daha da militanlaştırmıştır. Özellikle ikinci intifadanın patlak vermesi, El Fetih'e bağlı silahlı güçlerin de harekete geçmesine vesile olmuştur.

Birinci intifada sürecinde yetişen, direnişçi çizgisi ile öne çıkan yeni dönem El Fetih liderlerinden Mervan Barguti, El Fetih çeperindeki silahlı güçleri derleyip toparlayarak, El Aksa Şehitleri Tugayı'nın inşa edilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Barguti'nin İsrail zindanlarına kapatılmasından sonra da, yaşlı kuşak El Fetih liderlerinin kimi geri tutumlarına itiraz eden El Aksa Şehitleri Tugayı direnişçi

çizgiyi sürdürmeye çalışmıştır. Ancak hiçbir zaman El Fetih'in geri çizgisini radikal tarzda aşamayan direnişçi kanat, zamanla etkinliğini yitirmiştir.

Hamas'ın Ocak 2006 seçimlerinden zaferle çıkıp hükümeti kurması, El Fetih'le iplerin daha da gerilmesine neden olunca, Filistin'de başlayan çatışma yeni boyutlar kazanmıştı. ABD-İsrail ve suç ortaklarının kuşatması, Mahmut Abbas ve ekibinin oynadığı gerici rol, Hamas'ın halkın tümünü kuaklayamamasıyla birleşince, çatışma iç savaş boyutuna çıkmıştır.

Görünen o ki, ABD ile İsrail'in El Fetih'i açıktan desteklediği bu gerici çatışma, El Aksa Şehitleri Tugayı'nın da sonunu getirmiştir. Zira yakın geçmişe kadar direnişçi çizgi tutturabilen bu tugay, geline yerde "İsrail takibatının kaldırılması" koşuluyla silah bırakmayı kabul edebilmiştir.

Filistin kaynaklı haberlere göre Batı Şeria'da bulunan 300'ü aşkın El Aksa Şehitleri Tugayı militanı, İsrail'in kendilerini hedef almaktan vazgeçmesi karşılığında, silahlarını bıraktılar. Silahlarını Filistinli yetkililere teslim ederek İsrail karşıtı silahlı direnişe son verdiler.

Batı Şeria'daki El Aksa Şehitleri Tugayı'nın silah bırakması, Mahmut Abbas ve ekibinin üstlendiği uğursuz rolün ibret verici bir noktaya vardığının göstergesidir.

El Aksa Şehitleri Tugayı'nın tasfiyesi ırkçı-siyonistleri belli ölçüde rahatlatılabilir, ancak İsrail'in devam eden vahşi işgali bitirilene kadar direniş de, her zaman kendi küllerinden doğmayı başaracaktır.

Rejim, seçimler ve AKP...

M. Can Yüce

Bilindiği gibi, meclisteki üçte iki çoğunluğa yakın milletvekili sayısına rağmen AKP, kendi istediği adayı Cumhurbaşkanı olarak seçtiremedi. Bu, aynı zamanda politik güçle meclisteki aritmetiksel çoğunluk arasındaki ilişkinin bir ve aynı olmadığını, kimi durumlarda bu çoğunluğun politik güç anlamında bir değer ifade etmediğini, etmeyeceğini çok net ve çarpıcı bir biçimde gösterdi. AKP kendi adayını seçtirme konusunda ayak diretince rejimin, başka bir ifadeyle devletin esas iktidar güçleriyle karşı karşıya geldi. Önce 27 Nisan Muhtırasını yedi, ardından bunun “hukuki” ayakları tamamladı ve AKP de kaçınılmaz olarak seçime gitmek durumunda kaldı. Bu, var olan çatışma ve çekişmenin başka bir zemine taşınması anlamına geliyordu. 22 Temmuz seçimleri böyle bir işlev gördü.

Peki, bütün bu gelişmelerde geline nokta nedir? Kazanan kim, kaybeden kim? Bundan sonraki gelişmelerin yönü nasıl bir seyir izleyecek?

Her kesim bu sorulara kendi bakış açısına göre yanıt vermektedir. Kimileri, seçimlerde oylarını beklenenin üstünde artıran AKP’nin kazançlı çıktığını, bu anılan çekişmede bir adım öne geçtiğini savunmaktadır. Hatta bu kesim, seçim sonuçlarını “27 Nisan muhtırasına karşı, halkın muhtırası” olarak tanımlamaktadır. Genelkurmay ise bu değerlendirmelere katılmadığını ve şimdiye kadar dile getirdikleri duruş ve görüşlerinin arkasında olduklarını net bir biçimde vurgulamaktadır.

Genelkurmay’ın duruşunda ve konumunda bir değişim yok. Peki ya diğer tarafın durumu nedir?

AKP’nin konumu ve duruşu aynı mı? Çatışmaya devam mı, yoksa geri adım atarak, kendini kabul ettirme çabalarıyla birlikte uzlaşma mı? İşte AKP’nin karşısında duran ikilem buydu? Aslında görünüşte AKP, Genelkurmay karşısından dik durmaya çalışırken, gerçekte başka bir yönelime girdi. Buna seçimlerden önce başladı. Milletvekili adayları

belirlenirken “Milli görüşçüler” belli ölçüde tırpanlandı, buna karşılık “sol”dan ve merkezden adaylarla takviye yoluna gidildi. Yıllarca sosyal demokrat olarak lanse edilen isimlerin aday gösterilmesi bu yaklaşımın bir sonucuydu. Bununla verilmek istenen mesaj açıktı:

“Bizden korkmayın, marjinal bir parti değil, sağ ve solu kucaklayan merkez partisiyiz, Milli görüş eğiliminde olanları da kademe kademe tasfiye ediyoruz. Biz Türk siyaset kurumunun belkemiği olabilecek merkez partisiyiz. Bu kimliğimizi süreç içinde daha da güçlendireceğiz! Bize güvenin, biz rejimle çatışma içinde değil, uzlaşma içinde olacağız! Kavgaya değil, hizmet için var olacağız!”

Seçim sürecinde ve seçim başarısının hemen ardında T. Erdoğan’ın yaptığı açıklamalarda bu mesajın ana çizgileri vardı. Belli ki AKP, belli ölçülerde TC’nin siyasal tarihinin derslerini özümsemişti, alınan oyların başını döndürmesine fırsat tanımamıştı, rejimle krizi sürdürmek yerine, ona biat etmeyi daha akılcı bulmuştu. Yoksa krizin sonunda kendisini bitireceğini tahmin ediyordu.

Cumhurbaşkanlığına adaylık konusunda net bir tavır ortaya koymayan, ama uzlaşma eğiliminde olduğunu açıklayan AKP, Gül’ün adaylıkta ısrarlı olması durumunda ne yapacaktı? Yine “tabandan

gelecek baskılar” karşısında nasıl bir tutum alacaktı? Bu soruların yanıtı henüz çok net değildir, ama Gül’ün adaylığında ısrar, “kriz ve çatışmaya” devam anlamına gelecek; bu, darbe sürecinin tırmanarak devam etmesi demek olacak... AKP, bunu göze alabilir mi? Bir de verilen uzlaşma, uyum, geri adım atarak, rejimin istediği çizgide davranma sözlerinde caymanın faturası nasıl ödenir?

Şimdiye kadar ortaya çıkan işaretlere bakıldığında, AKP’nin “uslanma” yönünde çizdiği çizgide bir yol izleyeceği anlaşılıyor. Başka olasılıklar da devreye girebilir, kuşkusuz. Ancak AKP’nin uslandığı, rejime ve onun temel çizgisine biat edeceği, bunun da egemen davranış biçimi olduğu anlaşılıyor.

Eğer bu değerlendirmeler doğruysa, mevcut gelişmeleri ve siyasal davranışları böyle okuyorsak, şu soruyu yeniden sorabiliriz:

Bu sürecin galibi, kazananı kim? Ordu mu, seçimlerde önemli bir çoğunluk oyunu arkasını alan AKP mi?

Seçim sonuçlarını “halkın muhtırası” olarak yorumlayanların yanıtı bellidir: Kazanan AKP’dir.

Bu, görünüşte böyledir. Ancak gerçek iktidar ilişkilerinde ve konumlanışında gerçek durum bu kadar basit, yüzeysel ve yalın değildir; daha karmaşık, daha çelişkili ve derinliktir!

27 Nisan Muhtırası ve onun ardındaki güç, yani Genelkurmay, bu politik hamlesiyle önde ve galip gelen taraf konumundadır. İki temel nedenden dolayı bu böyledir:

Bir: Kendileri için çok önemli gördükleri Cumhurbaşkanlığı seçimlerini AKP’nin istediği biçimde yönlendirmesine izin vermemişlerdir.

İki: Muhtıra ve darbe sopasıyla AKP’yi “terbiye”, “uslandırma” sürecine almışlar; bu partinin iç dengelerini yeniden kurulmasına vesile olmuşlar, liderliğini de daha da boyun eğişçi bir konuma getirmişlerdir. Seçim sürecinde ve sonrasında “uzlaşma” vurguları, esas iktidar güçlerinin duyarlılıklarını hesaba katan bir üslup kullanmaları bu vurguladığımız “terbiye” sürecinin yansımalarıdır.

Ancak bu “terbiye” süreci ve boyun eğişçi konum, kendi içinde paradoksal bir özelliğe de sahiptir. AKP seçim sürecinden aldığı oy oranıyla “politik ve psikolojik” olarak güçlenmiş olarak çıkmış görünüyor. Ama bu işin görünen boyutudur. Ancak bu “güç konumu” iktidar ilişkilerine, daha doğru bir ifadeyle gerçek iktidar ile siyaset kurumu arasındaki ilişkiye bire bir ve doğrudan yansımamaktadır. Hatta darbe sopası ve terbiyesinden geçmiş bir konumdur bu. Bu, bir güçlenme değil, zayıflama durumudur. Bu paradoksal durumu, T. Erdoğan “güçlü lider” imajı olarak kullanmak ve “uzlaşma” çizgisini daha rahat bir şekilde uygulamak için değerlendirmek eğilimindedir. Bu da paradoks içinde bir paradokstur. Bu, “güçlü” imajı altında, aslında “zayıfları” oynama paradoksundan başka bir şey değildir!

Kısacası, seçimlere, alınan yüksek oylara bakarak Türkiye’deki siyaset dengelerini, iktidar ilişkilerini anlamak mümkün değildir. Gerçek iktidar ve siyaset kurumu arasındaki ilişkiler doğru kavrandığı ölçüde seçimler, meclis ve hükümetlerin konumu, durumu ve gücü doğru kavranabilir!

Bu noktadan bakıldığında, ordu karşısında eli güçlenmiş bir hükümet ve parti değil, darbe terbiyesi ve sopasından geçmiş bir hükümet ve parti gerçeği var...

Avcılar’da devlet terörü!

Kızıl Bayrak gazetesi çalışanları olarak haftalık gazetemizi işçi ve emekçilere ulaştırmak için düzenli gazete satışı yapıyoruz. Bölgemizdeki emekçi semtlerinde ve merkezlerde gerçekleştirdiğimiz gazete satışlarına düzenin tahammülsüzlüğü giderek artıyor. Daha önce de faaliyetimiz sırasında uğradığımız saldırılara bir yenisi daha eklendi.

6 Ağustos günü Avcılar Marmara Caddesi üzerinde gerçekleştirdiğimiz gazete satışı sırasında sivil polis eşliğinde bir grup faşistin saldırısına maruz kaldık. İlk önce sivil polislerin sözlü sataşmasıyla başlayan tartışma, sonrasında sivillerle birlikte 6-7 kişilik faşist grubun fiziki saldırısına dönüştü. Çıkan arbede sırasında sivil polisleri ve faşistleri devrimci şiddetimizle geri püskürttük ve kaçmak zorunda kaldılar.

Gazete satışını sürdürmek için yeniden toplanırken, kaçan sivil polisler ve faşistler Avcılar Merkez Karakolu’na bağlı polislerle

birlikte geldiler. “Dövüldükleri ve linç girişimine maruz kaldıkları” iddiasıyla Avcılar Merkez Karakolu polisleri tarafından gözaltına alındık.

Götürüldüğümüz karakolda da kolluk güçlerinin saldırısına maruz kaldık. Ancak militan tutumumuzla bu saldırıyı da geri püskürttük. Gece yarısına kadar süren gözaltı sonrasında serbest bırakıldık.

Düzen şovenizm kışkırtması üzerinden başlattığı sivil polis destekli linç girişimlerini uzun süredir kullanılıyor. Seçim sürecinde yoğunlaşan faşist saldırıların önümüzdeki günlerde daha da artacağı açık. Devrimci faaliyetimizin kitlelerle buluşmasını engellemek, toplumsal muhalefeti bastırmak için devlet tarafından bilinçli örgütlenen faşist saldırıları boşa çıkartacağız. Saldırıları, baskıları, gözaltıları faaliyetimizi engelleyemez, bizleri yıldıramaz.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

24-25-26 Ağustos'ta Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde buluşalım!

Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'ni işçi ve emekçilerle birlikte örgütlüyoruz!

Mamak'ta 4 yıl önce başlattığımız Kültür-Sanat Festivali'ni seçim gündemli yoğun faaliyetimizin ardından bu yıl da güçlü bir biçimde örgütlemeye başladık. Ön çalışmasına başladığımız festivali 3 yıllık deneyimlerimizin ışığında örgütlemek hedefindeyiz. Geçtiğimiz yıl gerçekleştirilen festivalin değerlendirmesi doğrultusunda politik açıdan hedeflerimizi belirlediğimiz bir çalışma programı ortaya koyduk. Geçen yıl sanat çalışmasında elde edilecek birikim, çalışmanın kurumsallaşması ve festivalin emekçilere maledilmesi başlıkları üzerinden elde edilen kazanımlar bu yıl daha kalıcı hale getirilecek.

Festivali emekçilere maletme ve kültür-sanat faaliyetini emekçilerin güncel yaşamı haline getirme ihtiyacı 3. Kültür-Sanat Festivali'nin başarısında temel bir nokta olmuştur. Bu açıdan geçen yıl bu alanda katedilen mesafeyi bu yıl daha ileri bir düzeye taşımayı ve kalıcılaştırmayı planlıyoruz.

Her yıl Ağustos ayının ilk haftası düzenlediğimiz festivali bu yıl seçim sürecinin yoğunluğu nedeniyle **24-25-26 Ağustos'ta** yapacağız. Mamaklı emekçilere **"Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, doğal yaşamın yıkımına, sosyal yıkım saldırılarına, yozlaşmaya, barınma hakkının gaspına, devlet terörüne, faşist saldırılara"** karşı festivali birlikte örgütleyelim çağrısıyla festivalin çalışmalarını başlatmış bulunuyoruz. Seçim çalışması boyunca öne çıkardığımız sosyalizm alternatifini, hem festivalin ön çalışması hem de festival süreci boyunca güçlü bir tarzda işleyeceğiz. Bu çerçevede **Mamak 4. Kültür-Sanat Festivali'**nin bu yılki çağrısı **"Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye ve faşist saldırganlığa karşı yaşasın işçilerin birliği ve halkların kardeşliği!"** şiarı olacak.

3 yıldır **"Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!"** başlığı altında örgütlediğimiz festivali bu yıl nasıl örgütleyeceğimizi tartışmak üzere geniş güçlerin katıldığı bir toplantı yaptık. Festivalin politik içeriği ve anlamı, gündemi, örgütlenmesi ve kültür-sanat çalışmasının derinleşmesi üzerinden canlı tartışmalar gerçekleştirdik. Geçen yılın deneyimlerini tartıştık, somut önerileri ele aldık.

Festival çalışmasıyla birlikte kültür-sanat alanındaki birikimin kalıcılaştırılması

4. Kültür-Sanat Festivali'ni Mamaklı emekçilerle birlikte örgütleme çağrısı yaparken buna uygun örgütlülükler oluşturduk. Sanat atölyeleri, kadın ve gençlik komisyonlarıyla çağrılarımızı somut hale getirdik. Sanat atölyelerini edebiyat-sinema, halkoyunu, tiyatro, müzik alanları üzerinden oluşturmaya başladık. Böylece festivalin ardından süreklileştirmeyi hedeflediğimiz atölye çalışmalarının ilk adımlarını atmış olduk. Devrimci kültür-sanat çalışmasının teorik olarak da tartışıldığı atölyeler, bu alandaki yönelimimizi kalıcı hale getirecek bir biçimde planlandı. Sınıf devrimcileri açısından kültürel alan faaliyetinde elde edilen ve festival ile

somutlanan birikimin daha ileri düzeyde örgütlenmesi sorunu, atölye çalışmalarının süreklileşebilmesi ve sağlam bir zemine oturması üzerinden aşılmış olacak.

Müzik Atölyesi: Müzik Atölyesi çalışmalarını emekçi kitlelerin kültür, sanat, estetik ve müzik alanında eğitilmesini temel alacak bir tarzda planlayacak ve yürütecek. Sürekliliği olan ve kitlelerle bütünleşmeyi hedefleyen bir çalışma başlattık.

Tiyatro Atölyesi: Mamak İşçi Kültür Evleri Tiyatro Topluluğu'nun çalışmasını bu alandaki birikimlerin kalıcılaştırılması, kendini üretmesi hedefiyle yeniden düzenledik. Tiyatro çalışmasına ilgisi olan gençlerin ve emekçilerin enerjisini devrimci kültür sanat faaliyeti içerisinde örgütlemeyi hedefliyoruz. Burjuva sanat anlayışına karşı emekçilerin bu alana ilgisini artırarak, kadın, çocuk, genç tüm emekçilerin yer alabileceği bir yönelim içerisine gireceğiz. Emekçileri çalışma içinde özneleştirmeye çalışacağız. Ayrıca bu alandaki deneyimleri ve birikimleri toplama maletme hedefiyle eğitim çalışmaları gerçekleştireceğiz.

Sinema-Edebiyat Atölyesi: Bu alanda öncelikle emekçilerin ilgisini çekmek ve derinleşmek bakışıyla hareket edeceğiz.

Halk Oyunu Atölyesi: Bu alanda da sürekliliği olan, ekiplere dayalı, emekçileri geliştirmeye yönelik bir bakışla hareket edeceğiz.

Şiir Atölyesi: Geçmiş yıllarda belli bir deneyime sahip olmakla birlikte bu alanda da derinleşmeyi hedefliyoruz.

Tabii ki tüm atölye çalışmaları hem emekçilerle buluşmayı hem de mevcut üretimlerini emekçilerle paylaşmayı hedeflemektedir.

Festivali emekçilere maletmeye ve onlarla birlikte örgütlemeye çalışacağız

Festivali Mamaklı emekçilerle birlikte örgütleme çağrısını ev ziyaretleri ile gerçekleştirmeye başladık. Festivalin yerelde işçi ve emekçiler tarafından sahiplenmesini sağlayacak somut adımlar atmaya başladık. Ön çalışmasından etkinlik alanına, teknik

hazırlıklara kadar festivali Mamaklı emekçilerle birlikte örgütlemeye ve kolektif bir mücadele mevsimine çevirmeye çalışacağız.

Gençlik çalışması: Mamaklı gençliğin temel sorunlarını ele alarak bu sorunların hangi temelde çözülebileceğini anlatan, geleceksizliğe ve sömürücü düzene karşı örgütlenmeye çağırarak bir bakışla festivali örgütleyeceğiz. Festivalde Mamaklı gençliğin sesini yansıtacak bir kürsü oluşturmak hedefiyle toplantılar düzenlemeye başladık. Gençlik Komisyonu toplantıları ile gençliğin sorunlarını festivalde ele alacağız.

Mamak 1. Kültür-Sanat Festivali ile birlikte açtığımız **Şirintepe-Mamak İşçi Gençlik Kültür Evi'**nin 3. yıldönümünü de işleyeceğiz.

Kadın çalışması: Mamaklı emekçi kadınlar yılları bulan çalışmamızın ve kültür-sanat festivalinin ilk elden sahiplenicileri oldular. Emekçi kadınların festival çalışmasının temel örgütleyicisi olmasını sağlayacak bir çalışma yürüteceğiz. Festivalin politik gündemleri ile bağlantılı bir şekilde **"Mamaklı emekçi kadınlar ne istiyor?"** sorusunu emekçi kadınların dilinden anlatacağımız bir ön çalışma yapacağız. 3 yıldır düzenlediğimiz birlik ve dayanışma kermesini bu yıl da festival için güçlü bir dayanışma ağı oluşturmayı hedefleyerek örgütleyeceğiz. Bu çerçevede festivali Mamaklı emekçi kadınların sorunlarını dile getirdiği bir kürsüye çevireceğiz. Onların festivale katkılarını daha örgütlü hale getireceğiz.

Çocuklara yönelik çalışma: Yaklaşık bir yıldır çocuk çalışması yapan İşçi Kültür Evleri bu alandaki üretimlerine festival programı çerçevesinde yer verecek. Çocuklarla paylaşımlarımızı devrimci eğitim ve ahlak ilkelerine uygun bir biçimde örgütlemeye, yeni bir dünya ve kültürün adımlarını onlarla birlikte atmaya çalışıyoruz. Yaz dönemi programı içerisinde çalışmaya katılan çocukların emeği de çocuk tiyatrosu ve halkoyunu ile programda yer alacak.

Bunların yanı sıra, Mamaklı emekçilerle birlikte festivalin politik gündemlerini tartışacağımız ev toplantıları ve kitle etkinlikleri gerçekleştireceğiz.

Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde "Ya barbarlık ya sosyalizm!" şiarını öne çıkararak, kapitalist sistemin, sermaye devletinin saldırılarına karşı tek alternatifin sosyalizm olduğunu anlatacağız. Gecekondu yıkımlarından çeteleşmeye, yozlaşmadan su sorununa, küresel ısınmadan sosyal hakların gaspına kadar tüm sorunların tek gerçek ve kalıcı çözümünün sosyalizmde olduğunu güncel ve somut örneklerle vurgulayacağız.

Bir kez daha kendimizi sınavacağımız, işçi ve emekçi kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıracağımız bir politik kampanya sürecine girmiş olduk. Festival çalışmasının örgütlenme sürecine ve açtığımız büyük kardeşlik sofrasına tüm işçi ve emekçileri davet ediyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evleri

Nagazaki ve Hiroşima’da ölen kimdi?

Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarının üzerinden tam 62 yıl geçti. Yarım yüzyılı aşkın bir sürecin geçmiş olmasına rağmen bugün hala geçmişin izlerini görmek mümkün. Geçmiş bu kadar canlı kılanın kara bir ölüm bulutu olması, 1945’te yaşanan katliamın trajik yanını derinleştiriyor. Bu katliamı hafızalarımızda canlı tutansa, Hiroşima ve Nagazaki’yi derin bir sessizliğe boğan emperyalist saldırganlığın bugün dünyanın birçok coğrafyasında halihazırda sürüyor olması.

İkinci emperyalist paylaşım savaşının son günleri... Dünya coğrafyasının birçok yerleşim yeri savaş cephesine dönüşmüş durumda. Siviller, ki bunların büyük bir kısmını kadınlar ve çocuklar oluşturuyor, bir yandan silahların hedefi olmaktan kaçınırken, diğer yandan emperyalist savaşın faturasını açlık, sefalet ve insanlık dışı yaşam koşulları ile ödüyorlar. Savaşın hiçbir koşulda tarafı olmamış milyonlar hakkında süslü karargahlarda adeta hüküm veriliyor! Ve bu hükmün sonucunda bir kısım insan kurşunlarla, bombalarla vb. ölüme, bir kısım insansa emperyalist savaş koşullarında sürünerek ölmeye mahkum ediliyorlar. Ama çok açık bir gerçek var ki, emperyalist savaş makinesi kendinden başka hiçbir canlıya yaşama hakkı tanımıyor!

İkinci paylaşım savaşı dünya coğrafyasında emperyalizmin halklara kan kusturduğu ilk örnek değildi, son örnek de olmadı. Ama barbarlığın doruklara ulaştığı bu süreç emperyalizmin kendi gerçekliğinin en çıplak, en yalın haliyle açığa çıktığı örnek olarak kayıtlara geçti. İşte bu yüzden iki şehri içindeki anılar, yapılar ve en önemlisi insanlarla beraber silen atom bombasının yarattığı vahşet hatırlanmalı ve başta ABD olmak üzere emperyalistlerce yazılan bu tarih tekrar tekrar okunmalıdır! Ve işte bu yüzden katliamı belgeleyen bütün fotoğraflar, Irak’takilerle, Afganistan, Filistin, Vietnam ve dünyanın dört bir yanındakilerle yanyana konarak öfkemizi bilemek için hafızamızda saklanmalıdır!

Nagazaki ve Hiroşima’da yaşananları yeniden ve yeniden hatırlatmanın sonucu Japon bürokratlarının yaptığı gibi anmalar düzenlemek olamaz elbette. Hatırlanan emperyalizmin kanlı tarihinden bir kesit olduğu yerde, bize düşen, her gün yeni yapraklar eklenen bu kanlı tarihin yazarı emperyalist-kapitalist sistemi çöplüğe yollamak olacaktır. Aksi halde kayıplarımıza sahip çıkmak mümkün olmayacağı gibi sayıları da günbegün artacaktır.

Hiroşima ve Nagazaki’de kaybolanlar...

Emperyalist işgal süreçlerinde yaşanan kayıplardan istatistiklere yansıyanları, genelde doğruluğu şüpheli ölü-yaralıları, yıkılan evler, iktisadi kayıplar oluşturur. Oysa her emperyalist işgalin daha ağır sonuçları vardır. Emperyalistler eliyle yazılmış tarih kitaplarında bu kayıpların esamesine bile rastlanmazken, insanlık tarihi bu kayıpların yarattığı boşlukların geleceğe kazınmış izleri ile doludur!

İşte bizler de Hiroşima ve Nagazaki’de böylesine büyük kayıplar yaşadık! Ve bugün halen bu kayıpların faturasını olanca ağırlığı ile ödüyoruz.

Biz “orada” yüzlerce kardeşimizi kaybettik!

6 Ağustos 1945’de Hiroşima’da bombanın atıldığı anda ölen insanların sayısı 50 bine yakındı. 6 Ağustos’u takip eden aylar boyunca, bombanın

radioaktif etkisinin bir sonucu olarak, ölü sayısı resmi kayıtlara göre 150 bine ulaştı. Bu sayının çok çok üstünde insan sakat kaldı. Yayılan radyasyon doğal yaşamın bütün dengelerini alt üst etti. Hiroşima topraklarında uzun yıllar tek bir bitki yetişmedi ve doğan çocukların büyük çoğunluğu kanser vb. hastalıklarla karşı karşıya kaldılar.

9 Ağustos 1945’te Nagazaki’deki ölü sayısı ise ilk anda 27 bin, ardından süren radyasyonun etkisiyle 140 bini buldu. Bugün hala sözkonusu iki kentte radyasyon etkisine bağlı ölü ve sakat doğumlar yaşanıyor!

Hiroşima’da ve Nagazaki’de sağ kurtulanlar, bu kayıplarla beraber anılarını, geleceklerini, umut ve inançlarını kaybettiler. Bir patlama sesiyle beraber, taraf olmadıkları bir savaşın faturasını ödeyen “hayatta kalan kardeşlerimiz” yaşama ne ölçüde sıkı tutunurlarsa tutunsunlar, hep ama hep eksik yaşadılar. Çünkü bombanın etkisiyle tepelerine yıkılan yalnızca evleri değildi! Onların üzerilerine yığılan ölü kesilmezse hepimizi soluksuz bırakacak bir kapitalizm gerçeği idi!

Biz “orada” bilime güvenimizi kaybettik!

Hiroşima’yı ve Nagazaki’yi üç gün arayla vuran bombalar, hiç de bir ordu komutanının aklının ürünü değildi. Genelkurmay Başkanı, Savunma Bakanı veya emperyalist savaş makinesinin akla gelebilecek diğer tescilli uşakları keşfetmemişlerdi bu silahı! Bu silah düpedüz “bilim” insanların elinden, usundan, emeğinden çıkmıştı. Yani milyonlar bilimsel ve teknolojik gelişmenin sonuçlarını gökyüzünden yağan ölümle öğrenmişlerdi!

İşte o an biz, bilime ve bilim insanına olan güvenimizi kaybettik! Çok da yerinde bir güvensizlikti bu. Zira herşeyi/herkesi kendi hizmetine tabi kılan emperyalist-kapitalist düzen dünya kaynaklarını sömürmek, kendi sürekliliğini perçinlemek, önüne çıkan engelleri düzleyebilmek için bu alanda da bir ordu kurmuştu. 2. paylaşım savaşı gösterdi ki, kapitalist-emperyalist düzeninin adına bilim dediği şey, bir savaş silahı, bu düzenin bilim insanı ise rütbeli bir askerdi! Kapitalist-emperyalist düzenin kültürüyle yoğrulmuş bu insanlar topluluğu doğaldır ki üretkenliklerini -insanların canı pahasına- satmakta bir sakınca görmemişlerdi. Günümüzde de hala korunan bu ordu, gerek bilim olduğuna inandıkları teknolojik

gelişmelere imza atarak, gerekse emperyalist işgalleri meşrulaştıran sosyal bilim tezleri ile emperyalist haydutluğun suç ortağı olmaya devam ediyorlar!

Biz “orada” ormanları, çiçekleri, hayvanları kaybettik!

Bugün küresel ısınma ile dünya kavruluyor. Doğal çevre geri dönüşsüz bir yıkımla karşı karşıya. Ve bunlar bir anda olmadı. 6 Ağustos günü Hiroşima’dan sağ kurtulanların “her yanıma iğneler battı sanki”, “Sanki gökyüzü bir anda karardı. Ve bir daha günlerce güneş doğmadı”, “dereler ve nehirler ceset kaynıyordu” sözleri katliamın sadece insanları, sadece Japonya’yı değil ama bir bütün olarak dünyayı hedef aldığının bir belgesi olarak tarihe geçmiştir. Atom bombası saldırısına maruz kalan bu iki kentte yıllarca tek bir ot, çiçek görülmemiş, bitki örtüsü tamamen ölmüştür! Bu iki kentte doğal yapının uğradığı bu yıkımın faturasını bombayı atan haydutların ülkesi ABD dahi ödemiştir, ödemektedir!

Biz orada bir tek insanlığımızı ve bilincimizi kaybetmedik!

Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan bombalarla neşemizi kaybettik belki. Belki bu güzelim dünyanın emperyalist haydutlarca istilasının sonuçlarından dolayı bir an aklımızı kaybedecek hale geldik. Ama biz orada bir tek insanlığımızı ve bilincimizi kaybetmedik! Zira insanlığını çoktan kaybetmiş emperyalist sürünün bilincimizi hedef alan saldırılarını boşa çıkartmak için katliamın fotoğraflarını hafızamızdan silmedik!

İşte bu yüzden geçtiğimiz günlerde Japon Savunma Bakanı “ABD’ye teşekkür eder” ve “atom bombalarının Japonya’yı komünizmden koruduğunu iddia ederken”, bu sistemin efendilerinden ve onun uşaklarından bir kez daha tiksindik!

Bugün biliyoruz ki, herşeyimizi kaybetsek dahi elimizde insanlığımız ve bilincimiz olduğu ölçüde, emperyalistlere diz çöktürecek esas güce sahibiz! Bugün savaş, ismi değişse dahi sürmektedir. Ve bizler emperyalistlerle giriştiğimiz bu savaşta üstün teknoloji ürünü silahlardan yoksun olsak da, yaşamı değiştirecek güçte yüreklerle ve bilinç açıklığına sahibiz! Hiroşima ve Nagazaki katliamının 62. yılında kayıplarımızı, kaybetmediklerimize olan inancımızla bir kez daha anıyoruz!

Emperyalist barbarlığı yıkmadıkça Hiroşima son olmayacak!

Ya kapitalist-emperyalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Emperyalist barbarlığın doruk noktalarından Hiroşima ve Nagazaki saldırılarının 62. yıldönümündeyiz... Yüzbinin üzerinde insanın -sivil halkın- bir anda yakılıp kül edilmesi, yüzbinlercesinin takip eden yıllarda aynı bombaların etkileriyle katledilmesi, emperyalist barbarlık tarihine bir savaş suçu olarak bile kayıt düşülmedi.

Fakat insanlık tarihinin sayfalarında, emperyalist-kapitalist barbarlığın köşe taşlarından biri olarak yerini aldı. Asla unutulmadı, unutulmayacak.

Gerçi bunun için ayrıca bir çaba göstermeye de gerek yok. Çünkü emperyalizm, Hiroşimalar'ı unutturmamak için elinden geleni yapıyor. Vahşi sömürsünü sürdürebilmek için en gaddar yöntemlerle katliamlarına devam ediyor.

Hiroşima ve Nagazaki vahşeti, ikinci paylaşım savaşının yorduşu eski emperyalist dünyanın yeni şefini ilan etmişti. Artık emperyalist barbarlığın başını ABD tutacak, emperyalist soygunun kaymağını o toplayacaktı. Nitekim, geçen 62 yıllık sürede, dünya

halklarını iliğine kadar sömürmenin yöntemi olarak sürekli kan döktü. Bölgesel savaşları ya kışkırttı, ya kendisi çıkardı. Kimi ülkelerde de kanlı darbelerle başa geçirdiği kukla yönetimler aracılığıyla sürdürdü sömürsünü.

Bugün de Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında, bölgemizde kapsamlı bir saldırı ve katliam planı

uygulanıyor. Filistin'de vahşet hiç bitmiyor. Afganistan ve Irak işgal altında. Sivil halka yönelik sistemli bir katliam yaşanıyor. İç savaş kışkırtılıyor. İran ve Suriye'ye yönelik tehditler devam ediyor.

62 yıl önce Hiroşima ve Nagazaki'de, bugün Ortadoğu'da yaşananlar, emperyalizmin insanlığın başında nasıl bir bela olduğunu göstermeye fazlasıyla yetmektedir. Bu beladan bir an önce kurtulunmazsa eğer, insanlık yeni Hiroşimalar'dan da kurtulamayacaktır.

Emperyalist barbarlıktan kurtulmanın tek yolu, sermayenin sömürü iktidarını yıkmak ve işçi sınıfının sosyalist iktidarını kurmaktır. Vahşi sömürüye ve savaşlara, yeni Hiroşimalar'a ve Nagazakiler'e son vermek için, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Filistin'deki, Irak'taki kirli savaşları durdurmanın da, yaşadığımız küreyi ısınma felaketinden kurtarmanın da tek yolu budur.

İnsanlık bir kez daha şu ikilemle karşı karşıya bulunuyor:

"Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!"

Karagöl'de ekolojik yıkım

Kapitalizmin doğayı yok etmesinin sonuçlarının "en sıcak" olarak yaşadığımız bir dönemden geçiyoruz. Kapitalizmin yokedici rekabeti doğal dengeyi yok ederken doğa yaşamını da yok ediyor. Bunun son örneği Artvin'de yaşanıyor. Artvin'in Murgul ilçesindeki Tiryal Dağı üzerinde 1700 rakımda bulunan Karagöl, maden arama çalışmaları nedeniyle yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Uzmanlar, çalışmaların durdurulmaması halinde Karagöl'ün 1 yıl içerisinde yok olacağını savunuyor.

Artvin Çoruh Üniversitesi Orman Fakültesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Oğuz Kurdoğlu, Karagöl'ün, kendine özgü yetişen bitkilere sahip, nadir böcekçil bitkilerin bulunduğu bir habitat

olduğunu belirtti. Buna rağmen yok etme çalışmaları hız kesmeden ve umarsızca devam ediyor. Maden arayan şirketin maden aramak için henüz ruhsat almamasına rağmen kendinden emin tarzda yol açma çalışmalarına başlamış olması, sorunun "devlet büyükleri" katında da her zamanki gibi bir karşılığı olmadığını gösteriyor.

Kapitalizm tarih sahnesine çıktığı günden bugüne geçen iki yüzyıldan kısa bir süre içinde doğayı geriye dönüşü neredeyse imkansız bir şekilde yoketmeye devam ediyor. Kapitalizmin yarattığı tahribat tüm dünyayı hiçbir ayırım gözetmeksizin uçurumun eşiğine getirdi. Bunu durdurmanın tek yolu kapitalizmin yıkımına dur demekten geçiyor.

"Nükleer silaha ve santrale hayır!"

Bundan 62 yıl önce 15 bin ton patlayıcı gücüne sahip atom bombası Hiroşima'ya atıldı. Üç gün sonra ise Nagazaki'ye 22 bin ton patlayıcı gücünde bir bomba daha atıldı.

ABD emperyalizminin yayılmacı politikalarının sonucu yaşanan vahşette 210 bin kişi öldü, bombaların etkileri sonucu beş yıl içerisinde 350 bin kişi yaşamını yitirdi.

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu 6 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Nükleer silahlara da santrallere de hayır!/TMMOB İstanbul İKK" pankartının açıldığı eylemde

basın açıklamasını Nükleer Karşıtı Platform Sözcüsü okudu. Yapılan açıklamada, emperyalist devletlerin silahlanma çalışmalarına değinilerek, nükleer lobinin pazar bulmak amacıyla nükleer santral projelerine başvurduğu söylendi.

Açıklama "*Hiroşima ve Nagazaki kurbanlarını andığımız bugün, orada yüz binlerce insanın ölümüne ve canlı hayatın sona ermesine neden olan savaş ve nükleer gücün artık hayatımızda yeri olmadığını bir kez daha dile getiriyor, savaş ve nükleerden arınmış bir dünya istiyoruz*" sözleriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Üniversiteye girişte değişiklik taslağı

Bu yılın sıfırları bol ÖSS sonuçlarının ardından "ÖSS'de büyük değişiklik" arayışlarına tekrar başlandı. Bir dönemdir "olgunluk sınavı" başlığı ile gündemleşen ancak yasal bir zemine kavuşturulamamış olan üniversiteye giriş sisteminde gidilecek değişikliğe ilişkin bir taslak piyasaya sürüldü. Olgunluk sınavı tartışmalarının ilk başladığı günlerde çizilen çerçeveden belirli ölçülerde farklılıklar gösterse de, özünde yaratacağı sonuçlar itibariye hazırlanan taslak tümüyle aynı!

Milli Eğitim Bakanlığı'nın hazırladığı taslak yasalarsa, tüm 10, 11 ve 12'nci sınıf öğrencileri yıl sonunda merkezi sınava girecek. Performans sınavı notu, üniversiteye girişi de etkileyecek. Üniversiteye giriş puanı "yüzde 25'i performans sınavlarının sonucu, yüzde 75'i Öğrenci Seçme Sınavı'ndan (ÖSS) alınan puan" olarak hesaplanacak.

Performans sınavının sonuçları ağırlıklı orta öğretim başarı puanı yerine kullanılacak. Meslek liseleri içinse performans sınavlarında ayrı bir test daha hazırlanacak.

Öngörülen bu değişikliklerin ilk elden yaratacağı sonuçlara değinelim. Öncelikle 10. sınıfın sonunda öğrenciler ileride üniversiteye girip girememeleri konusunda belirleyici olacak bir performans ölçme sınavına tabi tutulacaklar. Bunun anlamı nedir? Lise 1'e başlayan bir öğrencinin okula kayıt yaptırdığı gün aynı zamanda dershaneye başlamak zorunda olmasıdır. Artık üniversiteyi kazanmak isteyen bir öğrenci açısından lise eğitimi boyunca dershaneye devam etmek bir zorunluluk olarak kendini dayatacaktır. Böylece dershaneler bugüne kadarki kazançlarını ikiye katlayacaktır.

Yine bu değişikliklerle beraber meslek liselilerin durumunda bir ölçüde olumluluk olarak tanımlayabileceğimiz bir değişiklik öngörülüyor olsa da, bu tasarının yasalaşması düz liseye kayıtlı öğrenciler için üniversite hayallerinin kesin olarak sona ermesidir. Meslek liselilere kendi branşlarına göre hazırlanmış ayrı bir performans sınavı yapılmasıyla, liselere kayıtlı öğrenciler açısından en azından bugüne dek ağırlıklı orta öğretim puanından ileri gelen eşitsizlik bir ölçüde ortadan kalkmış olacak. Ancak düz liseler, Anadolu liseleri, özel okullar, kolejler ve fen liselerine kayıtlı öğrencilerin performansları aynı sınav üzerinden değerlendirileceği ölçüde, bu liselerde verilen eğitimlerin "nitelik" farklılıkları ÖSS eşitsizliğinin sürekliliği anlamını taşıyor.

Tabii bir de bu sınavları, OKS'de yüzlerce teknik sorun yaratarak sınavı eline gözüne bulaştırmış, bir türlü sonuçları açıklamayı becerememiş kurumlar yapacak! Bu haliyle öngörülen tasarı ilk uygulamadan sonra -dershaneler sağladıkları ranttan kaynaklı ciddi bir basınç yaratmazsa- rafa kaldırılmak zorunda kalacak!

Günlük *Kızıl Bayrak* sitesinin Temmuz ayı rakamları...

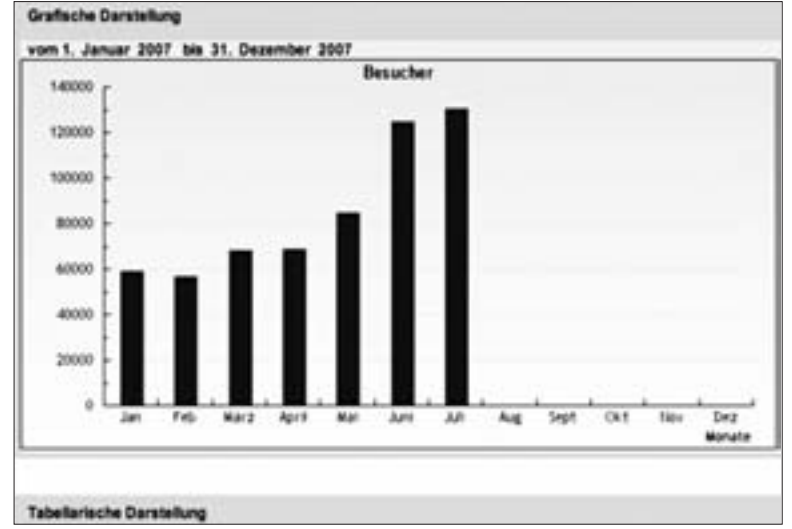
Günlük Kızıl Bayrak sitesinin izlenme rakamlarını, öteki aylarla karşılaştırmaları da içerecek biçimde okurlarımıza sunmayı Temmuz ayı rakamları ile sürdürüyoruz...

Sitenin izlenmesinde Haziran ayı rakamları üzerinden belirgin bir artış söz konusu idi. Bunun Temmuz ayında da korunduğunu görüyoruz. Temmuz ayında gerek ziyaretçi ve gerekse bakılan sayfa sayısında Haziran'a göre küçük artışlar da var.

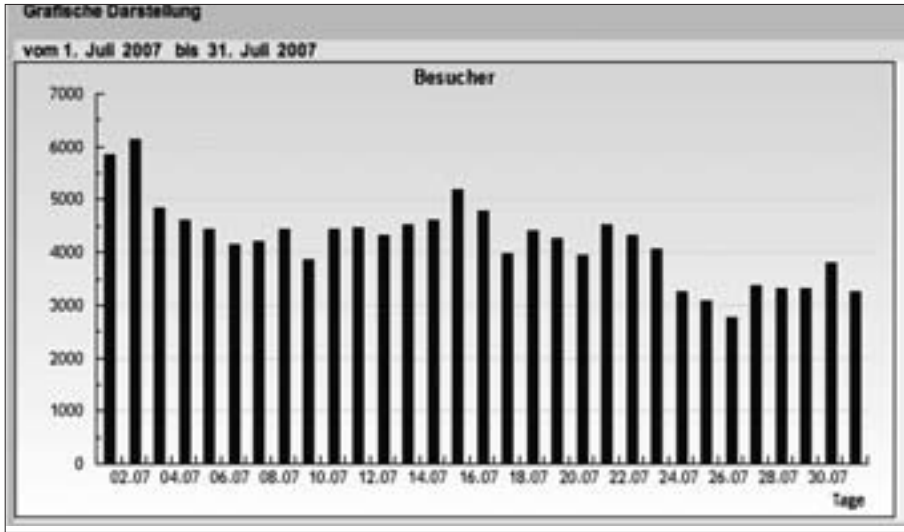
Haziran ayının aylık toplam ziyaretçi sayısı **124.410** olmuştur. Bu sayının **Temmuz** ayında **130.501**'e ulaştığını görüyoruz. Buna göre **Haziran** ayında **4.147** olan günlük ortalama ziyaretçi sayısı, **Temmuz** ayında **4.210** kişi olarak gerçekleşti.

Bakılan sayfa sayısına gelince. **Haziran** ayında aylık toplam bakılan sayfa sayısı **513.870** olmuştur. Bu rakam **Temmuz** ayı için yaklaşık olarak aynı sınırlarda, **514.583** olarak gerçekleşmiş durumda. **Haziran** ayında günlük ortalama bakılan sayfa sayısı **17.130** olmuştur. Bu sayı küçük bir farkla **Temmuz** ayında günlük ortalama olarak **16.600**'e gerilemiş durumda. (Toplamdaki küçük artışa rağmen günlük ortalamadaki küçük gerileme, Temmuz ayının 31 gün olmasından kaynaklanmaktadır.)

Bu bilgilerin ardından Temmuz ayına ilişkin tabloların sunuşuna geçiyoruz. Bu tabloların sunuluşunu, tüm bir yayın dönemine ilişkin tabloların karşılaştırmalı sunumu tamamlayacak.

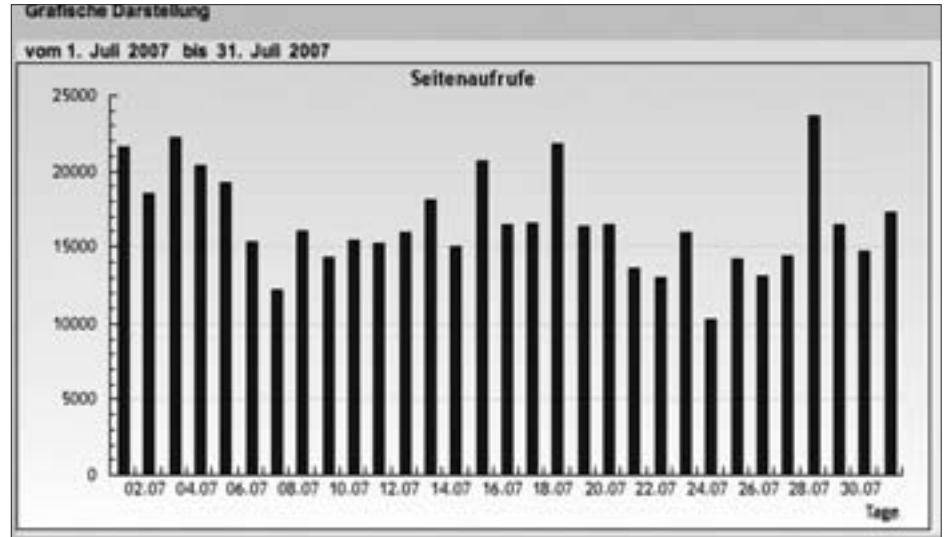
Temmuz (2007) ayı günlük ziyaretçi tablosu (Grafik olarak):

Temmuz (2007) ayı günlük ziyaretçi tablosu (Rakam olarak):

Datum	KW	Tag	Besuche
1.7.2007	26	Sonntag	5.851
2.7.2007	27	Montag	6.130
3.7.2007	27	Dienstag	4.833
4.7.2007	27	Mittwoch	4.608
5.7.2007	27	Donnerstag	4.431
6.7.2007	27	Freitag	4.146
7.7.2007	27	Samstag	4.199
8.7.2007	27	Sonntag	4.449
9.7.2007	28	Montag	3.865
10.7.2007	28	Dienstag	4.431
11.7.2007	28	Mittwoch	4.463
12.7.2007	28	Donnerstag	4.317
13.7.2007	28	Freitag	4.524
14.7.2007	28	Samstag	4.617
15.7.2007	28	Sonntag	5.199
16.7.2007	29	Montag	4.771
17.7.2007	29	Dienstag	3.961
18.7.2007	29	Mittwoch	4.401
19.7.2007	29	Donnerstag	4.263
20.7.2007	29	Freitag	3.953
21.7.2007	29	Samstag	4.536
22.7.2007	29	Sonntag	4.313
23.7.2007	30	Montag	4.064
24.7.2007	30	Dienstag	3.254
25.7.2007	30	Mittwoch	3.089
26.7.2007	30	Donnerstag	2.771
27.7.2007	30	Freitag	3.371
28.7.2007	30	Samstag	3.324
29.7.2007	30	Sonntag	3.303
30.7.2007	31	Montag	3.796
31.7.2007	31	Dienstag	3.266
Insgesamt: 130501 Besucher			

Temmuz (2007) ayı günlük bakılan sayfa tablosu (Grafik olarak):

Temmuz (2007) ayı günlük bakılan sayfa tablosu (Rakam olarak):

Datum	KW	Tag	Seitenaufrufe
1.7.2007	26	Sonntag	21.609
2.7.2007	27	Montag	18.553
3.7.2007	27	Dienstag	22.242
4.7.2007	27	Mittwoch	20.397
5.7.2007	27	Donnerstag	19.216
6.7.2007	27	Freitag	15.362
7.7.2007	27	Samstag	12.287
8.7.2007	27	Sonntag	16.078
9.7.2007	28	Montag	14.333
10.7.2007	28	Dienstag	15.447
11.7.2007	28	Mittwoch	15.223
12.7.2007	28	Donnerstag	15.930
13.7.2007	28	Freitag	18.132
14.7.2007	28	Samstag	15.032
15.7.2007	28	Sonntag	20.680
16.7.2007	29	Montag	16.496
17.7.2007	29	Dienstag	16.549
18.7.2007	29	Mittwoch	21.807
19.7.2007	29	Donnerstag	16.323
20.7.2007	29	Freitag	16.419
21.7.2007	29	Samstag	13.566
22.7.2007	29	Sonntag	12.947
23.7.2007	30	Montag	15.910
24.7.2007	30	Dienstag	10.290
25.7.2007	30	Mittwoch	14.202
26.7.2007	30	Donnerstag	13.019
27.7.2007	30	Freitag	14.427
28.7.2007	30	Samstag	23.688
29.7.2007	30	Sonntag	16.443
30.7.2007	31	Montag	14.706
31.7.2007	31	Dienstag	17.266
Insgesamt: 514583 Seitenaufrufe			

Mücadele Postası

ÇHD: “Çeteciler görevden alınsın!”

Çağdaş Hukukçular Derneği, çetelerle bağlantılı olduğu ortaya çıkan 14. Ağır Ceza Mahkemesi Hakimi A.K., E.Y ile diğer üç hakimın görevden uzaklaştırılmaları için 6 Ağustos günü saat 13.00’te Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması yaptı.

Açıklamada, E.Y ve üç hakimın uyuşturduğu çeteleriyle bağlantılı olduğu, hakim A.K.’nın ise devrimcilerin, muhaliflerin yargılanmalarında ağır ceza vermekten çekinmediği, adil yargılama hakkını ihlal ettiği, muhalif yayın organlarına kapatma kararları verdiği ve işkence altında ifadesi alınan onlarca insanı tutukladığı ifade edildi. Hakimın görevden uzaklaştırılması gerekirken Erzurum’da görevlendirildiğine vurgu yapıldı.

Yapılan açıklamadan sonra hakim A.K.’nın görevden uzaklaştırılması için şikayet dilekçesi verildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mevsimlik işçilerin kaderi değişmiyor

Bir yandan Kürt halkına yönelik imha ve inkar saldırıları sürerken diğer yandan Kürt emekçilerinin yaşadığı kader değişmiyor. Kürdistan’dan gelen ve kölece çalışma koşullarında fındık ve pamuk toplamaya giden emekçiler birçok kez trafikte can verdiler. Mevsimlik işçilerin çok kötü koşullarda, kamyon kasalarında veya tıka basa doldurulmuş araçlarda yaptıkları yolculuklar en ufak bir kazada dahi katliama dönüşüyor.

Geçtiğimiz günlerde benzer bir kaza yaşanmış, fındık toplamaya giden 12’si çocuk 23 mevsimlik tarım işçisi Malatya-Sivas karayolunda geçirdikleri kazada hayatlarını kaybetmişlerdi. Bu kazada hayatını kaybedenler dün toprağa verildi.

Daha bu kazanın haberi gündemdeyken birçok yerden mevsimlik işçilerin kaza geçirdiğine dair haberler gelmeye devam etti. Şırnak’tan Adapazarı’na tarım işçilerini taşıyan minibüs bir yolcu otobüsüyle çarpıştı. Kazada minibüste bulunan tarım işçilerinden 15 yaşındaki Vahap Bingöl olay yerinde hayatını kaybetti ve 19 kişi yaralandı.

Kapitalizm öldürürken milliyet ayırt etmiyor. Kürt halkının ezilmişliğini kendine kazanç kapısı yapanlar bir yandan da Kürt ulusunu faşizmin çizmesi altında eziyor.

Hiroşima ve Nagazaki’yi unutma!

ABD’nin Hiroşima ve Nagazaki’ye atom bombası atmasının 62. yıldönümündeyiz. Katliamın etkileri günümüzde hala devam ediyor. Katil ABD bugün de Irak’ta katliamlarına devam ediyor, kimyasal silahları ve bombalarıyla binlerce insanın ölümüne neden oluyor.

İşçi Kültür Sanat Evi, Hiroşima ve Nagazaki katliamını lanetlemek amacıyla 4 Ağustos günü Çiğli Belediyesi önünde stand açarak bildiri dağıtımını yaptı. İşçi ve emekçilere seslenen bildiride Hiroşima ve Nagazaki katliamının bir avuç asalağın dünya egemenliğini güçlendirmek, tek süper güç olmak, zenginliklerine zenginlik katmak için yapıldığı söylendi. İkinci emperyalist paylaşım savaşında milyonlarca insanın öldüğü, Hiroşima’ya ve Nagazaki’ye atom bombası

silah deposu haline getirildiği ifade edildi. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı tüm eşitsizlikler ortadan kaldırılmadıkça, ne haksız savaşların sona ereceği ne de sömürünün son bulacağı dile getirildi. İnsanca yaşanacak bir dünyanın ancak sosyalizmde mümkün olduğu vurgulandı.

Bildiriler ajitasyon konuşmalarıyla dağıtıldı. Konuşmalarda ABD emperyalizmi teşhir edildi, işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Zehir saçan santrallere onay!

Samsun’un Tekkeköy ilçesinde 2002 yılında Enerji Bakanlığı’nın %3-4 oranında kükürt içeren fuel oil ile çalışacak mobil santral kurma projesi halkı ayaklandırmıştı. Biri Aksa, diğeri Cengiz Enerji’ye ait iki mobil santrale Enerji Bakanı “çalıştırın” emri verdi.

O dönem halkı zehir saçan santrallere ikna etmek için kurbanlık koyun dağıtan Aksa firmasının bu rüşveti işe yaramamış, muhtarlıklar kurbanlık koyunları geri çevirmişti.

Tekkeköy ilçesi, Samsun’un su ihtiyacını karşılayan baraja üç, Hacı Osman Koruluğu’na ise iki kilometre mesafede. Samsun’un Çarşamba ve Bafra ilçelerinde dört hidroelektrik santralli

baraj bulunuyor. Bölgedeki sivil toplum örgütlerinin raporlarına göre mobil santral günde 1080 ton fuel-oil tüketecek, her gün 4 ton kükürt yayılacak. Bu nedenle orman yok olacak, içme suyu da kalmayacak.

O dönem halkın tepkisi sonucu çalıştırılmayan santrallerin bugün devreye girmesi gündemde. Aksa ve Cengiz Enerji’nin kurduğu, çevreye zarar verdiği gerekçesiyle halkın taşıdığı ve davalık olan iki santral için Enerji Bakanlığı “Elektrik sıkıntısı var, çalıştırın!” talimatı verdi. Üstelik Danıştay santrallerin çalıştırılmaması yönünde karar verdiği halde!

Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde seminer

Kapitalist toplumda insanlık alabildiğine sınırlanmaktadır. Bu sınırlama kültür ve sanat alanında da yaşanmaktadır. İnsan, yaşamının her alanında müşteri konumuna getirildiğinden, kültür de alınıp-satılır ve pazarlanır bir metaya dönüştürülmüştür. Sınıfları ortadan kaldırmayı hedefleyen sosyalist toplumda ise kültür ve sanat, yeni toplumu ve yeni insanın dönüşümünde etkin bir araç olarak kullanılmıştır.

Bu ihtiyaç çerçevesinde “Toplumsal hayatta kültür-sanat ve sanatta sosyalist propaganda” konulu seminer Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde 8 Ağustos günü gerçekleştirildi. Seramik sanatçısı Buket Acartürk’ün sunum yaptığı seminere 25 kişi katıldı. Sunumun yanısıra dia gösterimi yapıldı. Seminer ilgiyle izlendi.

Sefaköy İşçi Kültür Evi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Kamuda bir kez daha “toplular
görüşme” oyunu!..**

**Saldırılara karşı fiili meşru mücadele!
Hak ve istemler için
GREV!**